

การเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรม
เยาวชนชายรุ่นใหญ่ (บ้านกรุณา)

รายงานการวิจัย

ของ

กนกอร

กิติ

นันทิพัฒน์

กิจเกษมมงคล

นัยนา

ตั้งวุฒิชิติสุทธิ

พนิดา

บวรวงศ์พิทักษ์

สุพรรณษา

ศิริเมฆารักษ์

รายงานการวิจัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนรายวิชา

จต 325 วิธีการวิจัยในจิตวิทยาพัฒนาการ สาขาจิตวิทยา

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

กุมภาพันธ์ 2549

การเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรม
เยาวชนชายรุ่นใหญ่ (บ้านกรุณา)

20 ส.ค. 2549

รายงานการวิจัย
ของ
กนกอร กิติ
นันทิพัฒน์ กิจเกษมมงคล
นัยนา ตั้งวุฒิชิตสุทธิ
พนิดา บวรวงศ์พิทักษ์
สุพรรณษา ศิริเมฆารักษ์

รายงานการวิจัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนรายวิชา
จต 325 วิธีการวิจัยในจิตวิทยาพัฒนาการ สาขาจิตวิทยา
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
กุมภาพันธ์ 2549

การเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรม
เยาวชนชายรุ่นใหญ่ (บ้านกรุณา)

รายงานการวิจัย

ของ

กนกอร

กิติ

นันทิพัฒน์

กิจเกษมมงคล

นัยนา

ตั้งวุฒิชิติสุทธิ

พนิดา

บวรวงศ์พิทักษ์

สุพรรณษา

ศิริเมธารักษ์

รายงานการวิจัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนรายวิชา

จิต 325 วิธีการวิจัยในจิตวิทยาพัฒนาการ สาขาจิตวิทยา

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

กุมภาพันธ์ 2549

(ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ)

การเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรม
เยาวชนชายรุ่นใหญ่ (บ้านกรุณา)

บทคัดย่อ

ของ

กนกอร	กิติ
นันทิพัฒน์	กิจเกษมมงคล
นัยนา	ตั้งวุฒิโชติสุทธิ
พนิดา	บวรวงศ์พิทักษ์
สุพรรณษา	ศิริเมฆารักษ์

รายงานการวิจัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนรายวิชา

จิต 325 วิธีการวิจัยในจิตวิทยาพัฒนาการ สาขาจิตวิทยา

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

กุมภาพันธ์ 2549

กนกอร กิติ และคณะ (2549).การเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายในสถานพินิจและ

คุ้มครองเด็กและเยาวชน (บ้านกรุณา) .รายงานการวิจัย วท.บ.(จิตวิทยา).กรุงเทพฯ: สาขาวิชา
จิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อาจารย์ที่ปรึกษา: ดร.เรวดี ทรงเที่ยง.

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงเปรียบเทียบ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์
ของเยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งแรก และกระทำผิดซ้ำ ในแต่ละประเภทคดี ช่วงอายุ และระยะเวลาฝึกและ
อบรม กลุ่มประชากรเป็นเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเยาวชนชายรุ่นใหญ่ (บ้านกรุณา) จำนวน 254
คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล และแบบวัดอัตมโนทัศน์ สถิติที่ใช้ใน
การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ t-test, One - way ANOVA, Two - way ANOVA

ผลการศึกษาพบว่าจากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชาย
ที่กระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเยาวชนชายรุ่นใหญ่ (บ้านกรุณา) กรุงเทพมหานคร สามารถสรุปผล
การศึกษาค้นคว้าได้ ดังนี้

1. เยาวชนชายที่กระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมชายรุ่นใหญ่ (บ้านกรุณา) ที่กระทำผิดครั้งแรก จะมี
อัตมโนทัศน์สูงกว่าเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการกระทำผิดและประเภทคดีไม่มีผลต่ออัตมโนทัศน์ของเยาวชน
ชายที่กระทำผิด แต่พบว่าอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งแรก และกระทำผิดซ้ำใน
ประเภทคดียาเสพติด และอื่นๆแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการกระทำผิดและช่วงอายุไม่มีผลต่ออัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่
กระทำผิด แต่พบว่าอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำในช่วงอายุ 10-17 ปี
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 4.ปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการกระทำผิดและระยะเวลาฝึกและอบรมไม่มีผลต่ออัตมโนทัศน์
ของเยาวชนชายที่กระทำผิด แต่พบว่าอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ
ในช่วงระยะเวลาฝึกและอบรม 0-1 ปี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประกาศคุณูปการ

รายงานการวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งของ อาจารย์ ดร. เรวดี ทองเที่ยง อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย และอาจารย์อนุ เจริญวงศ์ระยับ ที่กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ ชี้แนะแนวคิดและข้อเสนอแนะต่างๆ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องอย่างละเอียดและเอาใจใส่เป็นอย่างดีมาโดยตลอด ทำให้รายงานการวิจัยฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณคุณคณาจารย์ ในภาควิชาจิตวิทยาทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่คณะผู้วิจัย และคุณพ่อคุณแม่ที่ให้ความช่วยเหลือทางการเงินและความห่วงใยที่มีให้แก่คณะผู้วิจัยเสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ เปี่ยมสุข พุ่งกาวิ ช่วยเหลือคำแนะนำในการสืบค้นข้อมูล เพื่อการค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ขอกราบขอบพระคุณเจ้าหน้าที่สถานพินิจและอบรมเยาวชน กระทรวงยุติธรรม ที่อนุญาตให้เข้าไปเก็บข้อมูล และเจ้าหน้าที่ประจำสถานแรกรับบ้านเมตตาและศูนย์ฝึกและอบรมบ้านกรุณาที่กรุณาสละเวลามาอำนวยความสะดวก จัดเตรียมสถานที่ จัดเตรียมเยาวชนชาย และดูแลในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณเยาวชนชายในสถานแรกรับบ้านเมตตา และศูนย์ฝึกและอบรมบ้านกรุณา ทุกคน ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

คุณค่าและประโยชน์ของสารนิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ คุณพ่อคุณแม่ ที่เลี้ยงดูอบรมสั่งสอนด้วยความรัก สนับสนุนให้ได้รับการศึกษาที่ดี และเป็นกำลังใจที่ดีตลอดเวลา อีกทั้งพระคุณของครูอาจารย์ทุกท่านในอดีตและปัจจุบันที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ให้แก่คณะผู้วิจัย

คณะผู้วิจัย

กนกอร	กิติ
นันท์พัฒน์	กิจเกษมมงคล
นัยนา	ตั้งวุฒิชิตสุทธิ
พนิดา	บวรวงศ์พิทักษ์
สุพรรณษา	ศิริเมฆารักษ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1. บทนำ	
ภูมิหลัง.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
สมมติฐานของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประชากร.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
นิยามปฏิบัติการ.....	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
ความหมายของอัตมโนทัศน์.....	10
องค์ประกอบของอัตมโนทัศน์.....	11
ทฤษฎีที่เกี่ยวกับอัตมโนทัศน์.....	15
องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่ออัตมโนทัศน์.....	23
ลักษณะของบุคคลที่มีอัตมโนทัศน์ที่ดี.....	24
วิธีประเมินมโนทัศน์.....	25
ความหมายของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด.....	28
ทฤษฎีเกี่ยวกับการกระทำความผิด.....	28
สาเหตุการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน.....	36
ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์กับการกระทำความผิด.....	37
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัตมโนทัศน์และการกระทำความผิด.....	38
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัตมโนทัศน์และประมาทคดี.....	40
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัตมโนทัศน์กับเยาวชน.....	41
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน.....	43

สารบัญ (ต่อ)

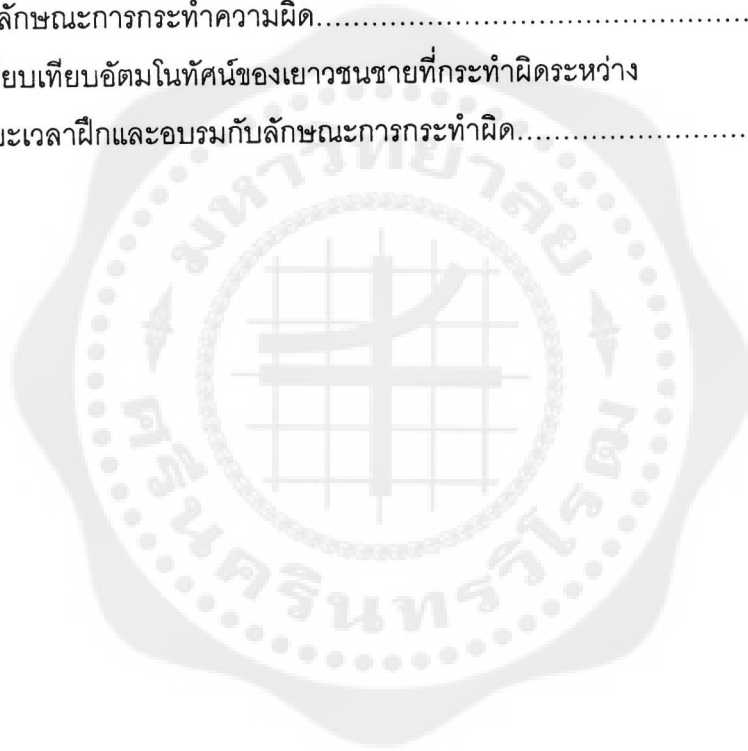
บทที่	หน้า
3. วิธีดำเนินการวิจัย	
การกำหนดประชากร.....	48
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	49
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	50
การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	52
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
5. สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
สังเขปวัตถุประสงค์ สมมติฐาน และวิธีดำเนินการวิจัย.....	66
สรุปผลการวิจัย.....	68
อภิปรายผล.....	69
ข้อเสนอแนะ.....	72
บรรณานุกรม.....	74
ภาคผนวก.....	79
ภาคผนวก (ก) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	
ภาคผนวก (ข) การหาคุณภาพเครื่องมือวัด.....	
ภาคผนวก (ค) รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ.....	
ภาคผนวก (ง) ข้อมูลสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....	
ภาคผนวก (จ) หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล.....	
ภาคผนวก (ฉ) คำอธิบายวิธีการวิเคราะห์ทางสถิติพร้อมภาพประกอบ.....	

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนและร้อยละของเยาวชนชายที่กระทำผิดโดยจำแนกตาม ลักษณะการกระทำผิด ช่วงอายุ ประเภทคดี และระยะเวลาฝึกและอบรม.....	53
2 เปรียบเทียบอัตราในทัศนของเยาวชนชายที่กระทำผิด จำแนกตาม ลักษณะการกระทำผิด.....	55
3 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเภทคดีกับลักษณะการกระทำผิดที่มีผลต่อ อัตราในทัศนของเยาวชนชายบ้านกรุณา.....	56
4 เปรียบเทียบอัตราในทัศนเป็นรายคู่ ตามลักษณะการกระทำผิดและประเภทคดี.....	58
5 วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way ANOVA) เปรียบเทียบอัตราในทัศนตามประเภทคดีต่าง ของการกระทำผิดครั้งแรก.....	58
6 วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way ANOVA) เปรียบเทียบอัตราในทัศนตามประเภทคดีต่าง ของการกระทำผิดซ้ำ.....	59
7 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างช่วงอายุและลักษณะการกระทำผิดที่มีผลต่อ อัตราในทัศนของเยาวชนชายที่กระทำผิด.....	59
8 เปรียบเทียบอัตราในทัศนรายคู่ ตามลักษณะการกระทำผิดกับช่วงอายุ.....	59
9 เปรียบเทียบอัตราในทัศนรายคู่ ตามลักษณะการกระทำผิดและช่วงอายุ.....	61
10 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาฝึกและอบรมกับลักษณะการกระทำผิดที่มี ผลต่ออัตราในทัศนของเยาวชนชายบ้านกรุณา.....	62
11 เปรียบเทียบอัตราในทัศนเป็นรายคู่ตามลักษณะการกระทำผิดและระยะเวลา ฝึกและอบรม.....	62
12 วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว เปรียบเทียบอัตราในทัศนตาม ระยะเวลาฝึกและอบรมโดยจำแนกตามลักษณะการกระทำผิด.....	64
13 วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว เปรียบเทียบอัตราในทัศนตาม ระยะเวลาฝึกและอบรมโดยจำแนกตามลักษณะการกระทำผิด.....	65

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	8
2 เปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิดระหว่าง ลักษณะการกระทำผิดกับประเภทดีของการกระทำผิด.....	57
3 เปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิดระหว่างอายุ กับลักษณะการกระทำผิด.....	60
4 เปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิดระหว่าง ระยะเวลาฝึกและอบรมกับลักษณะการกระทำผิด.....	63

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สภาพสังคมในปัจจุบันได้มีการพัฒนาทางวัตถุและการแข่งขันทางเศรษฐกิจมากขึ้น ทำให้เยาวชนโดยเฉพาะในวัยรุ่นมักได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วนี้ ทำให้เราได้พบเหตุการณ์ต่างๆ อันเกิดจากการกระทำของวัยรุ่นที่แสดงถึงความรุนแรงอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นการลักทรัพย์ จี้ปล้น ข่มขืนอนาจาร การเสพยาเสพติดให้โทษ ฯลฯ ซึ่งการกระทำเหล่านี้ล้วนเป็นปัญหาทางสังคมที่สำคัญยิ่ง เนื่องจากปัญหาเหล่านี้ไม่ได้ส่งผลต่อวัยรุ่นหรือครอบครัวเท่านั้น แต่ยังส่งผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชาติ อันเป็นส่วนรวมด้วย

ในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า ทรัพยากรที่สำคัญที่สุดคือทรัพยากรมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนของชาติ ซึ่งต่อไปจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า หากเยาวชนเหล่านี้ได้รับการอบรมบ่มนิสัยให้เป็นพลเมืองดี เคารพต่อกฎหมายบ้านเมือง ประกอบอาชีพสุจริต และรู้จักเสียสละประโยชน์ส่วนตนเพื่อประโยชน์ส่วนรวมแล้ว ประเทศชาติก็จะเจริญก้าวหน้า แต่เนื่องด้วยทุกวันนี้การพัฒนาส่วนใหญ่แล้วเน้นไปทางวัตถุ ซึ่งเป็นไปอย่างรวดเร็วในทุกๆ ด้านทำให้ประชาชนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีพอสมควรมากขึ้น ในทางกลับกันกลับพบว่าสภาพทางสังคมกลับเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็ว คุณภาพชีวิตและจิตใจของคนไทยมีสถานภาพสวนทางกับการเติบโตทางวัตถุ เหล่านั้น ชาวต่างชาติทางหนังสือพิมพ์มักแสดงให้เห็นว่าคนในสังคมมีการแก่งแย่งแข่งขันและใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหากันมากขึ้น เหตุการณ์มากมายชี้ให้เห็นถึงระดับคุณธรรมของประชาชนที่ต่ำลง สังคมไทยในองค์กรต่างๆ ทุกระดับ มีการฉ้อราษฎร์บังหลวง ทูจริต คดโกง และมีการฉ้อฉลจำนวนมากที่ใช้วิธีการประทุษร้ายกัน ทั้งทางร่างกายและทรัพย์สิน มีเด็กวัยรุ่นจำนวนมากที่ประพฤติดันเป็นนักเลง ส่อไปในทางอันธพาล มีกิริยาท่าทางแข็งกระด้าง ก้าวร้าว บ้างก็แสดงออกด้านการแต่งกายและอาภรณ์อันเป็นที่สะดุดตาแก่ผู้พบเห็น ชอบมั่วสุมกันอยู่ตามที่ชุมชน นอกจากนี้ยังมีการจับกลุ่มกันพกอาวุธของมีคม ยกพวกตีกันทำร้ายกัน เมื่อมีเรื่องไม่พอใจเกิดขึ้น มีการประพฤติดีกกฎหมาย ปล้นจี้ ลักขโมย ทำร้ายร่างกาย ซึ่งอาจเนื่องมาจากวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเจริญเติบโตไปสู่การมีวุฒิภาวะในทุกๆ ด้าน เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม รวมทั้งการพัฒนาคติคุณภาพและเอกลักษณ์ของตนเอง ความคิดและมโนภาพที่มีต่อตนเองก็เปลี่ยนแปลงไปด้วย มีความต้องการอิสระ ความเป็นตัวของตัวเองในการวางแผนและตัดสินใจเกี่ยวกับอนาคต ต้องการการยอมรับและการมีส่วนร่วมในสังคม สามารถแสดงบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบ และบทบาททางเพศได้อย่างเหมาะสม สิ่งเหล่านี้ถ้าประสบความสำเร็จก็จะทำให้เกิดการเห็นคุณค่าในตนเอง

อัตมโนทัศน์แห่งตน มีบทบาทอย่างมากในการชี้นำพฤติกรรมของมนุษย์ นักจิตวิทยาถือว่าอัตมโนทัศน์แห่งตนเป็นแกนหรือเป็นศูนย์กลางของบุคลิภาพ เป็นตัวกำหนดคุณภาพของพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกต่อผู้อื่นและสิ่งแวดล้อม การที่บุคคลมีอัตมโนทัศน์แห่งตนต่างกัน ทำให้คนเรามีพฤติกรรมที่แตกต่างกันด้วย โดยที่แต่ละบุคคลจะแสดงพฤติกรรมไปในทางที่สอดคล้องกับอัตมโนทัศน์แห่งตนของตน กล่าวคือ คนที่มีอัตมโนทัศน์แห่งตนในทางที่ดีจะ มีความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถปรับตัวได้ดี รับผิดชอบต่อตนเองและสังคม มีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง เข้าใจและยอมรับตนเอง ทำให้คนพวกนี้มีความรู้สึกนับถือในตนเองสูง สำหรับคนที่มีอัตมโนทัศน์แห่งตนในทางไม่ดีจะมีความรู้สึกนึกคิดไม่ดีต่อตนเอง เช่น คิดว่าตนมีปมด้อย ไร้ความสามารถ ไม่เป็นที่ต้องการของคนอื่น ทำให้บุคคลมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมที่ไม่สร้างสรรค์หรือเบียดเบียนตนเองและสังคมได้ ผลจากการคิดไม่ดีหรือไม่สอดคล้องกับความจริงทำให้เกิดผลเสียแก่บุคคลหลายประการ เช่น มีความวิตกกังวลเกินไป อาจทำให้เครียดได้ มีปมด้อย ไม่กล้าแสดงออกหรือขาดการสำรวจตนเองตามความเป็นจริง ทำให้บุคคลขาดการพัฒนาศักยภาพของตนตามความเหมาะสม อาจเป็นสาเหตุทำให้เกิดโรคจิต โรคประสาท หรือถึงขั้นทำร้ายร่างกายตนเองได้ เพราะรู้สึกว่าตนไร้คุณค่า

สำหรับวัยรุ่นที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนผู้กระทำผิด จะใช้กลไกในการป้องกันตัวสูง การรับรู้จะแคบ และเบี่ยงเบนไปจากความเป็นจริง รู้สึกว่าตนเองมีปมด้อย อ่อนแอ รู้สึกผิดและละอาย เก็บตัวไม่ชอบแสดงออก หวาดกลัว วิตกกังวล หวั่นไหวต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ ไม่มีความสุข เชื่อยชาไม่รับผิดชอบ มีความคิดตื้นๆ ไม่หลักแหลม ชอบเรียกร้องความสนใจจากผู้อื่น ทำให้นามาซึ่งการแสดงออกในพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมทั้งมวล และสาเหตุของการกระทำผิดของวัยรุ่นโดยมากแล้วคือวัยรุ่นมองไม่เห็นถึงสิ่งที่ตัวเองเป็นและสิ่งที่ตัวเองมี ว่าตัวเองทำสิ่งที่ดีมีประโยชน์ได้ ทำให้วัยรุ่นอาจถูกชักจูงไปสู่ในทางที่ไม่ดีได้ง่าย ซึ่งสิ่งสำคัญคือให้วัยรุ่นได้กลับมามองตัวเองว่าตัวเองนั้นเป็นอย่างไรสามารถทำดีและทำประโยชน์อะไรได้บ้าง อัตมโนทัศน์เป็นสิ่งที่สามารถบอกได้ดีว่าเยาวชนมองความเป็นตนเองดีมากน้อยเพียงใด ทางผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ในเยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ อายุของเยาวชน ประเภทของความผิดและระยะเวลารับโทษ ว่าเยาวชนชายในกลุ่มใดที่มีอัตมโนทัศน์มากน้อยกว่ากัน สามารถนำผลการเปรียบเทียบครั้งนี้ไปแก้ไขให้คนเหล่านี้มีการมองตนเองในความเป็นตัวเอง มองตัวเองในความสัมพันธ์กับครอบครัวและสังคมดีขึ้น รับรู้ถึงว่าตนเองก็สามารถทำอะไรดีๆ ได้อีกมาก เยาวชนเหล่านี้จะได้ไม่กระทำผิดซ้ำอีก และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชาย ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ที่กระทำผิดครั้งแรก และกระทำผิดซ้ำ
2. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ของอัตมโนทัศน์ระหว่างลักษณะการกระทำผิดกับประเภทคดีที่กระทำผิดของเยาวชนชาย ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ของอัตมโนทัศน์ระหว่างลักษณะการกระทำผิดกับอายุของเยาวชนชาย ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
4. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ของอัตมโนทัศน์ระหว่างลักษณะการกระทำผิดกับระยะเวลาฝึกและอบรมของเยาวชนชาย ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ทำให้ทราบว่าอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชาย ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน อยู่ในระดับใด และแตกต่างกันหรือไม่ เมื่อลักษณะการกระทำผิด ประเภทคดีที่กระทำผิด อายุ ระยะเวลาที่รับโทษ แตกต่างกัน ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางให้เจ้าหน้าที่หรือบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการบำบัดฟื้นฟู และรักษาเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในการพัฒนาและแก้ไข เยาวชนที่กระทำผิด ให้มีความรู้สึกนึกคิดต่อตนเองในทางที่ดี อันจะส่งผลให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับสังคม และเป็นรากฐานในการพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าต่อไปในอนาคต

สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. เยาวชนชาย ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ที่กระทำผิดครั้งแรก จะมีอัตมโนทัศน์สูงกว่าเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำ
2. มีปฏิสัมพันธ์ของอัตมโนทัศน์ระหว่างประเภทคดีกับลักษณะการกระทำผิดของเยาวชนชายที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนชาย
3. มีปฏิสัมพันธ์ของอัตมโนทัศน์ระหว่างช่วงอายุกับลักษณะการกระทำผิดของเยาวชนชายที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนชาย
4. มีปฏิสัมพันธ์ของอัตมโนทัศน์ระหว่างระยะเวลาฝึกและอบรมกับลักษณะการกระทำผิดของเยาวชนชายที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนชาย

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

เยาวชนชาย ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (บ้านกรุณา) อายุระหว่าง 10-23 ปี จำนวน 254 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ คือ

1. ลักษณะการกระทำความผิด
 - 1.1 กระทำความผิดครั้งแรก
 - 1.2 กระทำความผิดซ้ำ
2. ประเภทคดีที่กระทำความผิด
 - 2.1 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์
 - 2.2 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย
 - 2.3 ความผิดเกี่ยวกับเพศ
 - 2.4 ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข ฯลฯ เสรีภาพ ชื่อเสียงและการปกครอง
 - 2.5 ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ
 - 2.6 ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด
 - 2.7 ความผิดอื่นๆ เช่น การพนัน ปลอมเงิน ฯลฯ

3. อายุ

4. ระยะเวลาฝึกและอบรม

ตัวแปรตาม คือ อัตมโนทัศน์

- ด้านร่างกาย
- ด้านศีลธรรมจรรยา
- ด้านส่วนตัว
- ด้านครอบครัว
- ด้านสังคม

นิยามศัพท์เฉพาะ

เยาวชนชายที่กระทำผิด หมายถึง เยาวชนชายที่กระทำผิดกฎหมายอาญาและ พ.ร.บ. ต่างๆ ที่ระบุเป็นความผิดของเยาวชน ตลอดจนประกาศของคณะปฏิวัติที่ระบุการกระทำที่เป็นความผิดไว้ แต่ให้พิจารณาคดีเป็นไปตาม พ.ร.บ. วิธีพิจารณาความศาลคดีเด็กและเยาวชน ซึ่งศาลเยาวชนและครอบครัวได้พิพากษาว่ามีความผิดตามกฎหมาย และมีคำสั่งให้เข้ารับการบำบัดรักษา ฟันฟู ที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน มีอายุระหว่าง 15-18 ปี

การกระทำผิดครั้งแรก หมายถึง เยาวชนที่กระทำผิดเป็นครั้งแรก และไม่เคยต้องคำพิพากษาโดยศาลคดีเด็กและเยาวชน ซึ่งรวมถึงความผิดครั้งแรกที่ไม่มีประวัติการฝึกอบรม

การกระทำผิดซ้ำ หมายถึง เยาวชนที่กระทำผิดตามความหมายของการกระทำผิดครั้งแรก แต่เป็นการกระทำผิดมากกว่า 1 ครั้ง ขึ้นไป และมีขอบเขตเฉพาะสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.

ระยะเวลาฝึกและอบรม หมายถึง ระยะเวลาที่เยาวชนถูกควบคุมตัวอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ประเภทคดีที่กระทำความผิด หมายถึง ประเภทของการกระทำความผิด โดยแบ่งเป็น 5 ประเภท คือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข ฯลฯ เสรีภาพ ชื่อเสียงและการปกครอง ความผิดอื่นๆ เช่น การพนัน ปลอมเงิน ฯลฯ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ และความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด (โดยผู้วิจัยได้ทำการรวมประเภทคดีต่างๆ เข้าด้วยกันจนเหลือ 3 ประเภทคดีคือ ประเภทคดีเกี่ยวกับทรัพย์ ความสงบสุข และอาวุธ ประเภทคดีเกี่ยวกับชีวิตร่างกายและเพศ และประเภทคดีเกี่ยวกับยาเสพติดและอื่นๆ หลักเกณฑ์ที่ใช้คือ ความเหมาะสมในการคำนวณค่าทางสถิติ (จำนวนคนในแต่ละกลุ่มมีค่าใกล้เคียงกัน) โดยรวมประเภทคดีที่มีลักษณะใกล้เคียงกันจัดอยู่ในประเภทเดียวกัน แบ่งได้ดังนี้

1. ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ + ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข ฯลฯ เสรีภาพ ชื่อเสียงและการปกครอง + ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด
2. ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย + ความผิดเกี่ยวกับเพศ
3. ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ + ความผิดอื่นๆ เช่น การพนัน ปลอมเงิน ฯลฯ

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หมายถึง สถานที่ควบคุมตัวผู้ต้องหาที่กระทำความผิดในประเภทคดีต่างๆ ซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน

นิยามปฏิบัติการ

อัตมโนทัศน์ (Self-Concept) หมายถึง เป็นรูปแบบของการรับรู้ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่จัดระเบียบแล้ว ซึ่งบุคคลใช้เป็นกรอบแนวคิดในการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม โดยประเมินสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิต และกำหนดพฤติกรรมตอบสนองต่อสถานการณ์นั้นๆ ตามวิถีทางที่เขารับรู้ได้ ซึ่งมี 5 ด้าน คือ

- อัตมโนทัศน์ทางด้านร่างกาย (Physical Self) หมายถึง การรับรู้ของบุคคลที่มีต่อตนเองเกี่ยวกับลักษณะของร่างกาย รูปร่าง เพศ และสมรรถภาพของร่างกายในการปฏิบัติหน้าที่ตลอดจนภาวะสุขภาพของตนเอง
- อัตมโนทัศน์ด้านศีลธรรมจรรยา (Moral-Ethical Self) หมายถึง การรับรู้หรือประเมินตนเองของบุคคลในด้านศีลธรรมจรรยา โดยเปรียบเทียบกับมาตรฐานในสังคมที่ตนอาศัยอยู่ อัตมโนทัศน์ด้านนี้ได้รับอิทธิพลมาจากค่านิยม วัฒนธรรม ตลอดจนศาสนาที่บุคคลนั้นนับถือ
- อัตมโนทัศน์ด้านส่วนตัว (Personal Self) หมายถึง การรับรู้ของบุคคลเกี่ยวกับคุณค่า ความคาดหวัง อุดมคติ ความเชื่อมั่นในตนเอง และการประเมินค่าบุคลิกภาพของตนเองโดยไม่รวมลักษณะทางด้านร่างกายและความสัมพันธ์กับผู้อื่น
- อัตมโนทัศน์ด้านครอบครัว (Family Self) หมายถึง การรับรู้เกี่ยวกับสัมพันธภาพในครอบครัว ความรู้สึกในคุณค่าและความพอใจในฐานะที่ตนเป็นสมาชิกหนึ่งของครอบครัว เป็นการแสดงถึงการรับรู้ตนเองว่าใกล้ชิดหรือห่างเหินจากครอบครัว การได้รับยอมรับจากสมาชิกในครอบครัวจะส่งผลถึงการรับรู้ในคุณค่าและความพึงพอใจของบุคคล
- อัตมโนทัศน์ด้านสังคม (Social Self) หมายถึง การรับรู้ของบุคคลต่อการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น ซึ่งมีผลต่อความเชื่อมั่นของบุคคล ความภาคภูมิใจและยอมรับคุณค่าของตนเอง อัตมโนทัศน์ในด้านนี้สามารถส่งเสริมให้มีสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลในสังคม จะก่อให้เกิดความรู้สึกว่าตนมีคุณค่าเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น มีผลต่อการปรับตัวอัตมโนทัศน์ไปในทิศทางที่ดี

การวัดอัตมโนทัศน์ จะวัดเยาวชนชายสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน โดยใช้แบบวัดที่ผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบวัดอัตมโนทัศน์เทนเนสซี (Tennessee Self Concept Scale) ของ วิลเลียม เอส ฟิตส์ (William H Fitts) แปลเป็นภาษาไทยโดย สุจิรา วิชัยดิษฐ (2543) มาตรฐานเป็นมาตรวัดประเมินค่า (Rating Scale) 4 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด จริงจริงเพียงเล็กน้อย ไม่จริงเลย ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าแสดงว่า มีอัตมโนทัศน์สูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ ของเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรที่จะใช้กำหนดกรอบแนวคิด สำหรับการวิจัย ดังนี้

ตัวแปรอิสระ คือ

1. ลักษณะการกระทำความผิด

- กระทำผิดครั้งแรก
- กระทำผิดซ้ำ

2. ประเภทคดีที่กระทำความผิด

- ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์
- ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย
- ความผิดเกี่ยวกับเพศ
- ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข ฯลฯ เสรีภาพ ชื่อเสียงและการปกครอง
- ความผิดอื่นๆ เช่น การพนัน ปลอมเงิน ฯลฯ
- ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ
- ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด

3. อายุ 10 – 23 ปี

4. ระยะเวลาฝึกและอบรม

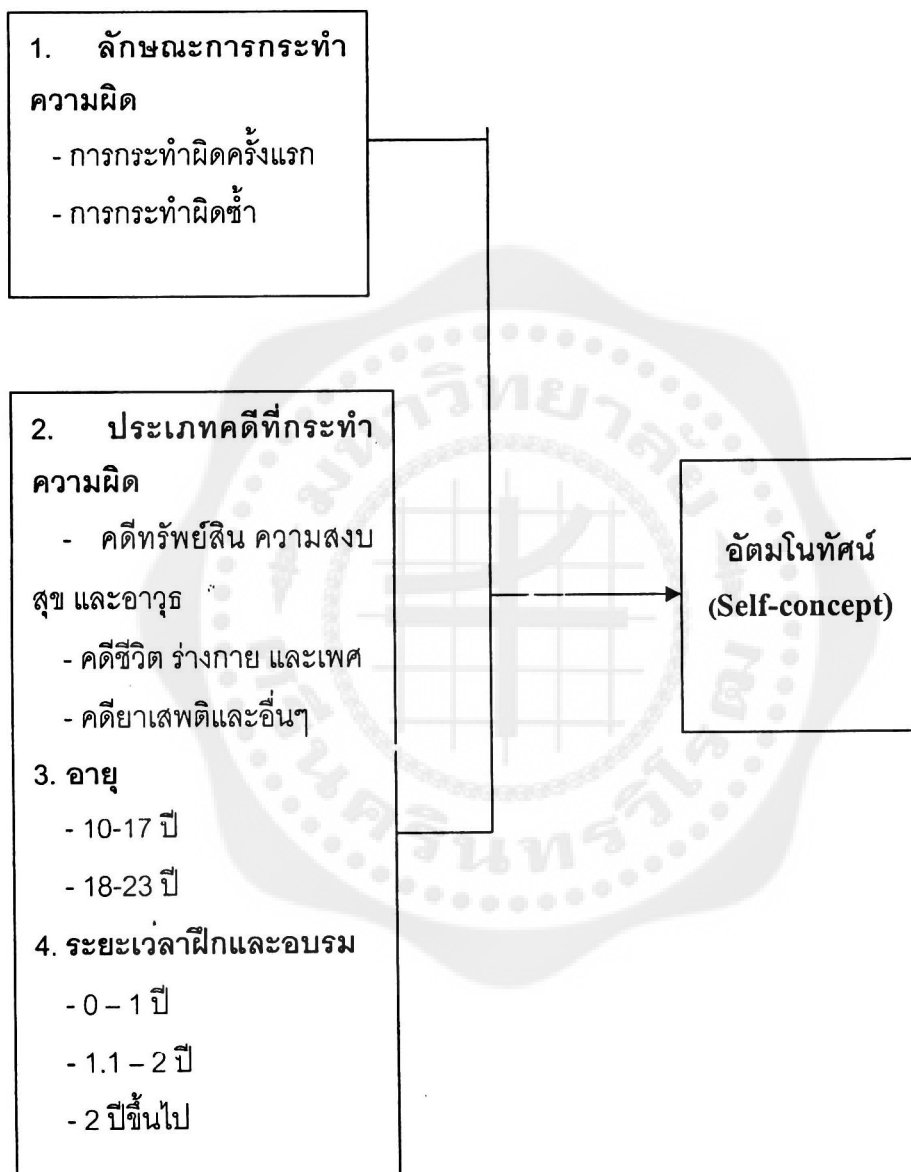
ตัวแปรตาม คือ

อัตมโนทัศน์

- ด้านร่างกาย
- ด้านศีลธรรมจรรยา
- ด้านส่วนตัว
- ด้านครอบครัว
- ด้านสังคม

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอัตมโนทัศน์

- 1.1 ความหมายของอัตมโนทัศน์
- 1.2 องค์ประกอบของอัตมโนทัศน์
- 1.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวกับอัตมโนทัศน์
- 1.4 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่ออัตมโนทัศน์
- 1.5 ลักษณะของบุคคลที่มีอัตมโนทัศน์ที่ดี
- 1.6 วิธีประเมินมโนทัศน์

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

- 2.1 ความหมายของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด
- 2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับการกระทำความผิด
- 2.3 สาเหตุการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน
- 2.4 ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์กับการกระทำความผิด

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัตมโนทัศน์และการกระทำความผิด
- 3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัตมโนทัศน์และประภาทคติ
- 3.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัตมโนทัศน์กับเยาวชน
- 3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

เอกสารที่เกี่ยวข้องของอัตมโนทัศน์

ความหมายของอัตมโนทัศน์

มีนักจิตวิทยาหลายท่านได้ให้ความหมายของคำว่า "อัตมโนทัศน์" หรือ "Self Concept" ไว้ต่าง ๆ ดังนี้

อัญชลี จ้อยนุแสง (2546:12; อ้างอิงมาจาก Dimkmeyer 1965: citing Raimy.n.d) เป็นคนแรกที่พูดถึงมโนภาพแห่งตนว่า เป็นการรับรู้สิ่งต่างๆอย่างเป็นระบบ ซึ่งจะเป็นระบบมากหรือน้อยนั้นเป็นผลมาจากการสังเกต "ตน" ทั้งในอดีตและปัจจุบัน เป็นสิ่งที่บุคคลเชื่อเกี่ยวกับตนเอง บุคคลจะไข่มโนภาพแห่งตนสำหรับพิจารณาเพื่อเข้าใจตนเอง โดยเฉพาะในช่วงเวลาหรือวิกฤตการณ์ที่บุคคลนั้นต้องตัดสินใจเลือกหรือกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้เหมาะกับตนเอง

สุจิตรา วิชัยดิษฐ (2543; อ้างอิงมาจาก Richard and David 1983) ได้ร่วมกันให้ความหมายของอัตมโนทัศน์ไว้ว่า เป็นการรวบรวมผสมผสานรูปแบบของการรับรู้ของตนเอง (Self-Perception) ของบุคคลและเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องจนถึงวัยผู้ใหญ่ซึ่งประกอบไปด้วย การรับรู้คุณค่าของตนเอง (Self-Esteem) และภาพลักษณ์ของตนเอง (Self-Image) กล่าวโดยสรุปว่า อัตมโนทัศน์นี้เป็นรูปแบบของความรู้ของบุคคลหนึ่งๆ เกี่ยวกับตัวเขาเอง

อ้อมเดือน สดมณี (2522; อ้างอิงมาจาก Kendler 1963) กล่าวว่าการมองตนเอง ซึ่งมีความหมายเดียวกับอัตมโนทัศน์ หมายถึง ทศนคติที่มีต่อตนเองการเรียนรู้เกี่ยวกับตนเอง ซึ่งเกิดขึ้นตามลำดับตั้งแต่เด็กจนโตจะเปลี่ยนแปลงไปตามวุฒิภาวะ ประสบการณ์ ไม่จำกัดอายุ ถ้าบุคคลมีความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้นความคิดเห็นเกี่ยวกับตนจะเปลี่ยนแปลงไป

อัญชลี จ้อยนุแสง (2546: 12; อ้างอิงมาจาก Jersild 1963: 7) ได้กล่าวว่า อัตมโนทัศน์ เป็นโลกภาพในของบุคคล เป็นผลรวมของความรู้สึก ความคิด ซึ่งทำให้บุคคลรับรู้ถึงความคงอยู่ของตนว่า ตนคือใคร มีอะไรอยู่ รวมทั้งความรู้สึกเกี่ยวกับลักษณะนิสัยและคุณสมบัติของตนเอง

อำไพ ศิริพิพัฒน์ (2515; อ้างอิงมาจาก Combs and Snygg 1959) ได้ให้นิยามไว้ว่า ตนคือ วิถีทางของตนเองเป็นการหยั่งรูภายในตน (Gestalt) ของความนึกคิดเกี่ยวกับตนเองทั้งหมด ทั้งนี้รวมถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่ตนอ้างถึง "I" หรือ "me" รวมทั้งร่างกาย บุคลิกภาพ สถิติปัญญา ความสามารถ นิสัยใจคอ เช่น ฉันเป็นคนไทย ฉันเรียนไม่เก่ง เป็นต้น

สุจิตรา วิชัยดิษฐ (2543; อ้างอิงมาจาก McDavid 1990) ได้ให้ความหมายของอัตมโนทัศน์ว่า หมายถึง ประสบการณ์ในการดำรงชีวิตของบุคคล ซึ่งบุคคลจะเรียนรู้ตัวเขาจากประสบการณ์โดยตรง การคิดสะท้อน และการตอบสนองจากบุคคลรอบข้าง อัตมโนทัศน์เป็นการจัดระบบโครงสร้าง การคิดเรื่องของ

ทัศนคติ ความเชื่อ และค่านิยม บุคคลจะแสดงออกตามการรับรู้ นั้น และจะกลายเป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละคนไป

พรณี ชูทัย เจนจิต (2528: 305) ได้ให้ความหมายว่า อัตมโนทัศน์ เป็นเรื่องเกี่ยวกับทัศนคติ ความรู้สึก และการรับรู้ ซึ่งแต่ละบุคคลมีต่อตนเอง ทัศนคติเป็นสิ่งสำคัญซึ่งกำหนดพฤติกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งทัศนคติเกี่ยวกับตน

อำไพ ศิริพิพัฒน์ (2515) สรุปความคิดเกี่ยวกับตนซึ่งมีความหมายเช่นเดียวกับ คำว่า อัตมโนทัศน์ ไว้ว่า เป็นส่วนหนึ่งของตนแต่เป็นส่วนที่สำคัญเป็นแก่นแท้ที่เป็นคุณลักษณะประจำตัวของคนเป็นลักษณะที่จัดว่าเป็นตัวเขาตลอดเวลาและทุกสถานที่

กล่าวโดยสรุป อัตมโนทัศน์ หมายถึง ความรู้สึก นึกคิด เจตคติ การรับรู้ถึงคุณลักษณะส่วนตัวของบุคคลที่มีต่อตนเองในทุกๆด้านทั้งในแง่บวก และแง่ลบว่าตนเองเป็นอย่างไร ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้และการมีปะทะสังสรรค์กับสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัว ซึ่งเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมการแสดงออกของบุคคล

องค์ประกอบและทฤษฎีเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์

นักจิตวิทยา จิตแพทย์ นักพฤติกรรมบำบัด ตลอดจนนักการศึกษา ได้ให้ความสนใจเรื่องอัตมโนทัศน์กันค่อนข้างมากขึ้นกว่าเมื่อก่อน โดยเฉพาะนักจิตวิทยาเรื่องตนเชื่อว่าพฤติกรรมทุกอย่างที่บุคคลแสดงออกเป็นผลจากความนึกคิดเกี่ยวกับตนหรืออัตมโนทัศน์ และการศึกษาถึงความคิดเกี่ยวกับตนหรืออัตมโนทัศน์นี้เป็นประโยชน์ช่วยให้เราเข้าใจพฤติกรรม พยากรณ์พฤติกรรมและเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้อื่น ดังนั้นเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษา ทางคณะผู้วิจัยได้รวบรวมองค์ประกอบและทฤษฎีจากนักจิตวิทยาหลายๆท่านซึ่งมีความคิดที่หลากหลายและแตกต่างกันไปตามความเชื่อและประสบการณ์ในแง่มุมต่างๆของแต่ละคนมานำเสนอ

องค์ประกอบของอัตมโนทัศน์

ปิยะดา ชื่นครุฑ (2546: 16-17; อ้างอิงมาจาก Driever1976: 174-175) แบ่งองค์ประกอบของอัตมโนทัศน์ ไว้ดังนี้

1. **อัตมโนทัศน์ด้านร่างกาย** หมายถึง การรับรู้เกี่ยวกับร่างกายของตนเอง ทั้งทางด้านความรู้สึก รูปร่างลักษณะ ความเคลื่อนไหวที่สามารถแสดงออกได้ โดยแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ
 - 1.1 ความสามารถในการทำหน้าที่ของร่างกาย
 - 1.2 ความสามารถในการควบคุมการกระทำของร่างกายให้เหมาะสมกับเวลา สถานที่
2. **อัตมโนทัศน์ส่วนตัว** หมายถึง การรับรู้เกี่ยวกับคุณค่า ความรู้สึกมั่นใจ และการประเมินค่าของบุคลิกภาพของตนเอง แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่

2.1 ด้านศีลธรรมจรรยา (The moral – ethical self) เป็นการรับรู้เกี่ยวกับความถูกต้องหรือความผิด ความสัมพันธ์กับศาสนา ความดีหรือความเลวของตน ที่เกิดจากการประพฤติที่ฝาด้านานิยมทางศีลธรรมจรรยาที่ตนเองยอมรับนับถืออยู่

2.2 ด้านความสม่ำเสมอในตนเอง (Self – consistency) เป็นความรู้สึกที่แสดงถึงความเป็นตัวตน เพื่อให้ตนเองมีความสมดุลอยู่ตลอดเวลา ถ้ามีความรู้สึกไม่สมดุลก็จะทำให้เกิดความวิตกกังวล

2.3 ด้านอุดมการณ์หรือความคาดหวัง (Self – ideal / self expectancy) เป็นทัศนคติเกี่ยวกับตนเองตามที่บุคคลนั้นปรารถนาจะเป็นหรือคาดหวังเอาไว้ แล้วพยายามเปลี่ยนแปลงตนเองให้เป็นไปตามอย่างที่หวังไว้ ถ้าทำไม่ได้จะเกิดความรู้สึกท้อถอยน้อยในคุณค่าความสามารถในตน

2.4 ด้านการยอมรับในคุณค่าของตน (Self – esteem) เป็นความรู้สึกนึกคิดหลายๆด้าน ซึ่งเกี่ยวกับคุณค่าของตนเองจะมีความสัมพันธ์กับอัตมโนทัศน์อื่นๆ ทั้งทางด้านร่างกายและส่วนตัว การสูญเสีย ความวิตกกังวล ความรู้สึกนึกคิดและความไม่สมหวัง

อำไพ ศิริพิพัฒน์ (2515: 92 ; อ้างอิงมาจาก Fitts 1965) ยังได้เสนอแนวคิดในการแบ่งองค์ประกอบของอัตมโนทัศน์ออกเป็น 2 มิติ และแต่ละมิติยังได้แบ่งออกเป็นองค์ประกอบย่อยๆหลายองค์ประกอบ ดังนี้

มิติที่ 1 พิจารณาโดยใช้ตนเองเป็นเกณฑ์ (Internal Frame of Reference) ซึ่งประกอบด้วย

1.1 อัตมโนทัศน์ด้านความเป็นเอกลักษณ์ (Identity Self) หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลเกี่ยวกับตนเองในฐานะเป็นสิ่งที่มองเห็นได้ คือการรับรู้ที่ “ฉันเป็นใคร” เป็นการตีตราหรือให้สัญลักษณ์แก่ตนเอง ทำให้เกิดความรู้สึกแตกต่างจากบุคคลอื่น เอกลักษณ์ของแต่ละบุคคลมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมของบุคคลนั้น เอกลักษณ์แต่ละอย่างของบุคคลจะมีอิทธิพลต่อการรับรู้ถึงโลกส่วนตัวของบุคคลนั้นว่าจะมีพฤติกรรมตอบสนอง รวมทั้งตัดสินคุณค่าของตนเองอย่างไรในฐานะที่ตนเป็นผู้กระทำ

1.2 อัตมโนทัศน์ด้านความพึงพอใจในตนเอง (Self Satisfaction) หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลเกี่ยวกับการยอมรับตนเอง (Self Acceptance) การสังเกตพฤติกรรมของตนเองแล้วตัดสินหรือประเมินว่า “ฉันชอบ” “ฉันพอใจ” หรือไม่

1.3 อัตมโนทัศน์ด้านพฤติกรรม (Behavior Self) หมายถึง ความรู้สึก การรับรู้หรือความคิดเห็นของบุคคลว่า “ฉันประพฤติอย่างไร” บุคคลจะกระทำสิ่งต่างๆตามที่บุคคลอยากทำ และผลที่เกิดขึ้นตามมาจากการกระทำนั้นจะเป็นตัวกำหนดว่าบุคคลควรทำต่อไปหรือไม่ โดยการนำผลการกระทำดังกล่าวไปเชื่อมโยงกับอัตมโนทัศน์ด้านเอกลักษณ์ ถ้าผลที่ตามมาทำให้บุคคลพึงพอใจ บุคคลจะกระทำสิ่งนั้นจนเกิดความชำนาญและกลายเป็นเอกลักษณ์ส่วนหนึ่งของบุคคลในที่สุด

มิติที่ 2 พิจารณาจากลักษณะภายนอกที่ผู้อื่นเห็นเป็นเกณฑ์ (External Frame of Reference) ซึ่งประกอบด้วย

2.1 อัตมโนทัศน์ด้านร่างกาย (Physical Self) เป็นการรับรู้ของบุคคลที่มีต่อตนเองเกี่ยวกับลักษณะของร่างกาย รูปร่าง เพศ และสมรรถภาพของร่างกายในการปฏิบัติหน้าที่ ตลอดจนภาวะสุขภาพของตนเอง

2.2 อัตมโนทัศน์ด้านศีลธรรมจรรยา (Moral-Ethical Self) เป็นการรับรู้หรือประเมินตนเองของบุคคลในด้านศีลธรรมจรรยา โดยเปรียบเทียบกับมาตรฐานในสังคมที่ตนอาศัยอยู่ อัตมโนทัศน์ด้านนี้ได้รับอิทธิพลมาจากค่านิยม วัฒนธรรม ตลอดจนศาสนาที่บุคคลนั้นนับถือ

2.3 อัตมโนทัศน์ด้านส่วนตัว (Personal Self) เป็นการรับรู้ของบุคคลเกี่ยวกับคุณค่า ความคาดหวัง อุดมคติ ความเชื่อมั่นในตนเอง และการประเมินค่าบุคลิกภาพของตนเองโดยไม่รวมลักษณะทางด้านร่างกายและความสัมพันธ์กับผู้อื่น

2.4 อัตมโนทัศน์ด้านครอบครัว (Family Self) เป็นการรับรู้เกี่ยวกับสัมพันธภาพในครอบครัว ความรู้สึกในคุณค่าและความพอใจในฐานะที่เป็นสมาชิกหนึ่งของครอบครัว เป็นการแสดงถึงการรับรู้ตนเองว่าใกล้ชิดหรือห่างเหินจากครอบครัว การได้รับยอมรับจากสมาชิกในครอบครัว จะส่งผลถึงการรับรู้ในคุณค่าและความพึงพอใจของบุคคล

2.5 อัตมโนทัศน์ด้านสังคม (Social Self) เป็นการรับรู้ของบุคคลต่อการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น ซึ่งมีผลต่อความเชื่อมั่นของบุคคล ความภาคภูมิใจและยอมรับคุณค่าของตนเอง อัตมโนทัศน์ในด้านนี้สามารถส่งเสริมให้มีสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลในสังคม จะก่อให้เกิดความรู้สึกว่าตนมีคุณค่าเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น มีผลต่อการปรับตัวอัตมโนทัศน์ไปในทิศทางที่ดี

นอกจากที่กล่าวมาแล้วยังได้รวมเอาอัตมโนทัศน์ด้านการวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง (Self Criticism) มาเป็นองค์ประกอบหนึ่งของอัตมโนทัศน์ ซึ่งเป็นอัตมโนภาพด้านที่หมายถึง ความกล้าที่จะยอมรับความจริงเกี่ยวกับตนเองทั้งในด้านดีและไม่ดี ซึ่งจะสามารถชี้ให้เห็นการประเมินตนเองของบุคคลได้มากยิ่งขึ้น บุคคลที่ปฏิเสธอัตมโนทัศน์ในด้านนี้ทั้งหมดมักจะเป็นผู้ที่ปกป้องตนเอง ในขณะที่ผู้ที่ตอบได้คะแนนสูงจะเป็นผู้ที่มีสุขภาพจิตดี เปิดเผย และผู้ที่ตอบในระดับที่ได้คะแนนที่สูงมากกว่าตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 99 จะเป็นข้อบ่งชี้ว่าอาจมีความบกพร่องทางจิต การส่งเสริมอัตมโนทัศน์ในด้านนี้จะช่วยให้บุคคลกล้าเปิดเผยตนเองและประเมินตนเองได้อย่างชัดเจน เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงและพัฒนาอัตมโนทัศน์ให้ดีขึ้น มีผลต่อการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น พิทส์ ได้นำมาสร้างเป็นแบบวัดอัตมโนทัศน์เทนเนสซี (Tennessee Self Concept Scale) ซึ่งเป็นแบบวัดที่สร้างขึ้นโดยมีแนวคิดพื้นฐานทางทฤษฎีทางจิตวิทยา โดยให้บุคคลประเมินอัตมโนทัศน์ของตนเอง

รัฐกมล บรรหาร (2535; อ้างอิงมาจาก Calhoun 1990) ยังได้อธิบายไว้อีกว่า บุคคลจะสร้างอัตมโนทัศน์ใน 2 ลักษณะ คือ

1. **อัตมโนทัศน์ในทางบวก (Positive Self-Concept)** เป็นลักษณะที่บุคคลพึงพอใจและยอมรับสภาพที่ตนเป็นจริง ไม่ชื่นชมกับตนเองเกินไป นั่นคือ บุคคลรู้จักตนดีกว่าเป็นอย่างไร บุคคลกลุ่มนี้จะมีความคงที่ในอัตมโนทัศน์ที่มีต่อตนเองแต่สามารถเปลี่ยนแปลงได้เมื่อเขามีข้อมูลใหม่ๆ พวกเขาสามารถยอมรับความแตกต่างกันอย่างมากมายของอัตมโนทัศน์ได้เพราะการเปิดใจกว้างที่จะรับข้อมูลแล้วประมวลสิ่งเหล่านั้นด้วยปัญญาและประสบการณ์ บุคคลเหล่านี้จะมีความอดทนและตอบสนองต่อผู้อื่นด้วย ความรัก ความเข้าใจ เคารพในสิทธิของผู้อื่นมีพฤติกรรมที่เหมาะสมและมีความพึงพอใจในชีวิต

2. **อัตมโนทัศน์ทางลบ (Negative Self-Concept)** บุคคลที่มีอัตมโนทัศน์ในทางลบจะรับรู้ตนเองไม่ชัดเจน สามารถแบ่งอัตมโนทัศน์ในทางลบเป็น 2 ลักษณะ คือ

2.1 บุคคลกลุ่มนี้จะขาดความมั่นคง ไม่สามารถเข้าใจตนเองอย่างถ่องแท้ว่าอะไรเป็นจุดยืนของตน ทำให้บุคคลรู้สึกสับสนต่อตนเองและวิถีทางการดำเนินชีวิต

2.2 บุคคลจะมีลักษณะตรงกันข้ามกับ 2.1 กล่าวคือ จะมีลักษณะไม่ยืดหยุ่น (Rigid) เป็นลักษณะที่บุคคลสร้างภาพของตนขึ้นมาและยึดไว้เป็นสิ่งที่ตายตัวไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ โดยบุคคลคิดว่าสิ่งนั้นคือสิ่งที่ดี และถูกต้องแล้ว ทำให้เขาประสบปัญหาในการเปลี่ยนแปลงได้ โดยบุคคลคิดว่าสิ่งนั้นคือสิ่งที่ดี และถูกต้องแล้ว ทำให้เขาประสบปัญหาในการดำเนินชีวิต เนื่องจากความไม่ยืดหยุ่นต่อสถานการณ์นั่นเอง

ศิริบุรณ์ ศรีทานันท์ (2527: 156-160; อ้างอิงมาจาก Piers-Harris Children's Self Concept Scale) ได้แบ่งดังนี้

1. ด้านพฤติกรรม (Behavior)
2. ด้านสติปัญญาและสถานภาพในโรงเรียน (Intellectual and School Status) ความสามารถในการรับรู้ จำ ระลึกถึง และสภาพชีวิตในโรงเรียน
3. ด้านรูปร่างและบุคลิกลักษณะ (Intellectual and School Attribute) รูปร่างหน้าตา การแสดงออกที่เป็นรูปแบบเฉพาะอยู่เป็นประจำ
4. ความวิตกกังวล (Anxiety)
5. ด้านความเป็นคนน่านิยม (Popularity)
6. ด้านความสุขความพอใจ (Happiness and Satisfying)
7. ลักษณะส่วนรวม (Total)

สุจิตรา วิชัยดิษฐ 2530: 7; อ้างอิงมาจาก Rogers 1965) ได้แบ่งอัตมโนทัศน์ซึ่งเป็นความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองในด้านต่างๆ ดังนี้

1.ด้านคุณค่าของตนเองกับความสัมฤทธิ์ผล (Academic Value) คือความรู้สึกเกี่ยวกับตนเองในด้านสติปัญญา นิสัยกรเรียน แรงจูงใจ แรงกดดันจากที่บ้าน การแข่งขันเกี่ยวกับ ความสามารถ การเลือกอาชีพ

2.ด้านการปรับตัวทางอารมณ์ (Emotional Adjustment) คือ ความรู้สึกต่อตนเองตามความกดดันทางอารมณ์ ความวิตกกังวล ความสุข ความเครียด ความเบื่อหน่าย

3.ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Relationship) คือ ความรู้สึกต่อตนเองในด้านความสัมพันธ์กับผู้อื่น และความสามารถในการคบเพื่อน

ชูชัย สมितिไกร (2530) ได้กล่าวถึงอัตมโนทัศน์ของบุคคลโดยแบ่งเป็น 2 ชนิด คือ

1. อัตมโนทัศน์ที่ดี (Positive Self-Concept) บุคคลที่มีอัตมโนทัศน์ที่ดีจะมีความรู้สึกต่อตนเองในทางที่ดี เช่น คิดว่าตนเองมีความสามารถ ฉลาด ขยันขันแข็ง และการมีอัตมโนทัศน์ที่ดีนี้เองทำให้บุคคลนั้นมีพฤติกรรมที่ดีสอดคล้องไปกับอัตมโนทัศน์ของเขา ซึ่งจะส่งผลต่อการบุคลิกภาพที่ดีอีกด้วย

2. อัตมโนทัศน์ที่ไม่ดี (Negative Self-Concept) บุคคลที่มีอัตมโนทัศน์ที่ไม่ดีก็จะมีความรู้สึกนึกคิดต่อตนเองในทางร้าย เช่น คิดว่าตนเองเป็นคนไม่มีคุณค่า ไร้ ชัยเกียร เป็นต้น ความรู้สึกที่ว่าตนเองขาดความสามารถ มีลักษณะด้อย ไร้คุณค่า หรือความรู้สึกไม่ดีอื่นๆ อันเกิดจากประสบการณ์บางอย่าง อาจทำให้บุคคลหลงผิดว่า ตนเอง “ไม่มีอะไรดีสักอย่าง” เมื่อเป็นเช่นนั้น ก็จะเป็นสิ่งชักนำไปสู่พฤติกรรมต่อต้านสังคม (Antisocial Behavior) กลายเป็นอันธพาลหรือโจรผู้ร้ายในที่สุด หรืออาจทำให้เป็นบุคคลแยกตัวหนีออกไปจากสังคมเลยก็ได้

ทฤษฎีอัตมโนทัศน์

ทฤษฎีของ William James

ทฤษฎีของ William James (จัดรณภา เขี่ยมกำแพง 2544:16) เป็นนักจิตวิทยาคนแรกที่เป็นผู้ให้คำว่า “ตน” (Self) มีความหมายกระจ่างชัด เขาพูดเกี่ยวกับ “อัตมโนทัศน์” แต่ใช้คำว่า “ความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง” หรือ “การยอมรับตนเอง” ซึ่งเขาได้อธิบายเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมว่าเป็นไปเพื่อให้เกิดการยอมรับนับถือตนเอง (Self-Esteem) โดยอธิบายว่า ตน(Self) ประกอบไปด้วย ฉันท(1) และตัวฉัน(me) จะหมายถึง ตน ซึ่งเป็นผู้แสดง (Self-as-Subject) หรือผู้รู้ (Knower) และคำว่าตัวฉัน(me) จะหมายถึง ตน ซึ่งเป็นผู้ถูกกระทำ (Self-as-Object) หรือผู้ถูกรู้ James มองตนในลักษณะที่สอง คือ ในลักษณะผู้ถูกกระทำ เพราะเขาเห็นว่าใช้อธิบายพฤติกรรมได้กว้างขวางกว่า เขาได้สร้าง James' Law ขึ้นในปี 1890 ซึ่งเขาอธิบาย

ว่าการแสดงพฤติกรรมของคนจะเป็นอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับว่าแต่ละคนมองตนเองว่าเป็นคนอย่างไร ตนจะเป็นผู้ประเมินความสำเร็จหรือความล้มเหลวของตนเองจากการที่ได้รับหรือไม่ได้รับการเห็นชอบจากผู้อื่น หรืออีกนัยหนึ่งคนเราจะรู้สึกว่าคุณค่าหรือมีความสามารถหรือไม่นั้นจากท่าทีที่ผู้อื่นให้การยอมรับหรือไม่ให้การยอมรับ

กล่าวโดยสรุป James มองตนเองในฐานะเป็นผู้แสดงและผู้ถูกกระทำและการแสดงพฤติกรรมจะขึ้นอยู่กับว่าแต่ละคนจะมองตนเองอย่างไร โดยจะมีการประเมินตนเองว่าประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลวจากการที่ได้มีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ

ทฤษฎีของ Erikson

ทฤษฎีของ Erikson (ฉัตรนภา เอี่ยมกำแพง 2544:16) Erikson เป็นนักจิตวิทยา กลุ่มจิตวิเคราะห์สมัยใหม่ ที่ให้ความสนใจอย่างแท้จริงเกี่ยวกับเรื่องของตน ในฐานะเป็นผู้ถูกกระทำและอธิบายโดยใช้คำว่า "เอกลักษณ์" แทนคำว่า "ตน" โดยอธิบายว่าการแสดงพฤติกรรมของคนนั้นเป็นไปเพื่อแสวงหาเอกลักษณ์ของตนเอง ลักษณะของคนที่เขาเอกลักษณ์ของตนเองได้ คือรู้ว่าตนเองเป็นใคร มีความต้องการอะไร มีจุดมุ่งหมายอย่างไรในชีวิต โดยตระหนักถึงความสามารถของตนเอง ซึ่งเขาได้ชี้ให้เห็นถึงอิทธิพลของสังคมที่มีผลต่อการหาเอกลักษณ์ของบุคคลจากประสบการณ์ที่เด็กได้ประสบความสำเร็จ ได้รับการยอมรับจากสังคม เด็กจะค่อยๆพัฒนาเอกลักษณ์ของตนเอง โดยผ่านกระบวนการถือตนตามแบบอย่าง (Identification) ดังนั้นเด็กจึงควรได้รับการติดต่อช่วยเหลือจากผู้ใหญ่เพื่อเขาจะได้เลียนแบบได้ Erikson ได้อธิบายเกี่ยวกับพัฒนาการของการหาเอกลักษณ์โดยผ่านขั้นทั้ง 8 ในทฤษฎีบุคลิกภาพของเขา โดยเน้นว่าในช่วงวัยรุ่นเป็นขั้นที่สำคัญที่สุด ในการหาเอกลักษณ์บุคคลที่จะพัฒนาขึ้นไปเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จต่อไปในอนาคตนั้นคือผู้ที่สามารถหาเอกลักษณ์ของตนเองได้ ซึ่งในการอธิบายเกี่ยวกับพัฒนาการของบุคลิกภาพของ Erikson มิได้อธิบายเพื่อความต้องการทางด้านสรีระเท่านั้น แต่ได้รวมไปถึงสิ่งที่สังคม วัฒนธรรมได้ให้อะไรกับเด็กบ้างในช่วงของพัฒนาการแต่ละขั้นนั้นจึงเป็นเรื่องของจิตสังคมประกอบกัน

กล่าวโดยสรุปทฤษฎีของ Erikson เชื่อว่า การแสดงพฤติกรรมของคนนั้นก็เพื่อแสวงหาเอกลักษณ์ของตน โดยสังคมจะมีอิทธิพลต่อการหาเอกลักษณ์ของบุคคลถ้าเด็กได้ประสบความสำเร็จหรือได้รับการยอมรับจากสังคมก็จะทำให้เกิดเอกลักษณ์ของตนเอง ในช่วงวัยรุ่นเป็นขั้นที่สำคัญในการหาเอกลักษณ์ ถ้าบุคคลใดสามารถหาเอกลักษณ์ของตนเองได้จะสามารถพัฒนาดตนเองให้ประสบความสำเร็จได้ในอนาคต

ทฤษฎีของ Cooley

ทฤษฎีของ Cooley (ฉัตรนภา เอี่ยมกำแพง 2544:16 อ้างอิงมาจาก Cooley.1902) ตามทัศนะของ Cooley เริ่มแรกเขาให้ความสำคัญกับบุคคลมากกว่าสังคม ต่อมาได้เห็นว่าทั้งบุคคลและสังคมเปรียบเสมือนคู่แฝดกัน นั่นคือ ทั้งบุคคลและสังคมต่างมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน Cooley จึงให้นิยามของ "ตน" ไว้ดังนี้ บุคคล

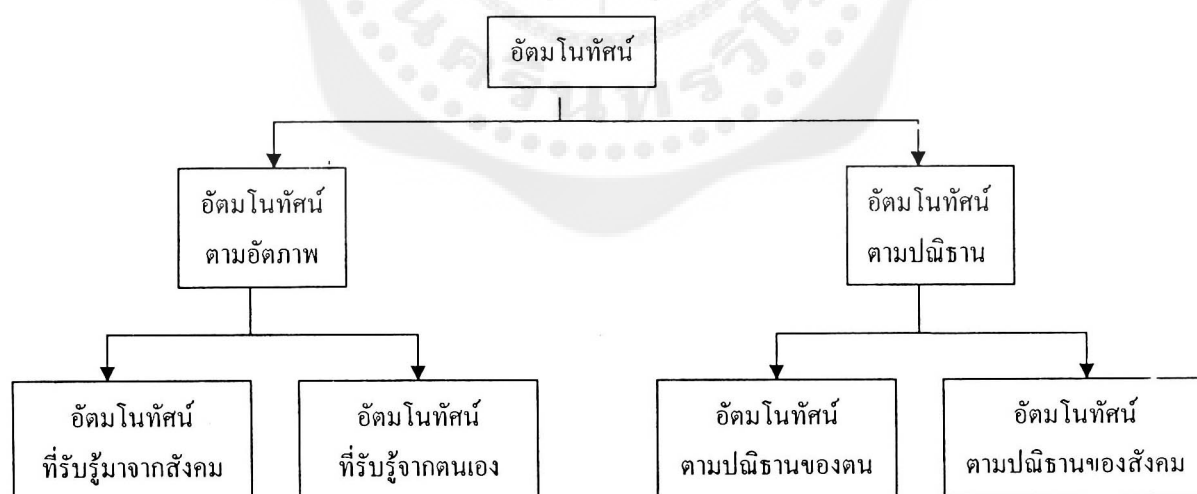
จะมีความรู้สึกเกี่ยวกับตนเองว่าอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับความคิดเห็นของผู้ที่ตอบสนองต่อพฤติกรรมต่างๆที่ผู้อื่นมีต่อตน โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อบุคคลที่มีความสำคัญต่อชีวิตของเขา Cooley จึงได้เสนอทฤษฎี “กระจกส่องตน” (Looking-Glass self) อัตมโนทัศน์ได้รับอิทธิพลจากความเชื่อที่ว่า คนอื่นๆคิดอย่างไรกับตนหรือประเมินตนเองว่าอย่างไร

กระจกส่องตน เกิดจากการที่บุคคลได้มีปฏิสัมพันธ์กับคนรอบๆข้าง เช่น จากการวิสาสะกัน การได้มีโอกาสพบปะติดต่อกับคนอื่น ๆ จะได้ข้อมูลซึ่งนำมาใช้ประเมินตนเอง ดังนั้นอัตมโนทัศน์จะก่อรูปแบบขึ้นจากการลองผิดลองถูก ซึ่งมีการเรียนรู้ทั้งค่านิยม เจตคติ ตลอดจนบทบาทต่างๆ Cooley พยายามที่จะอธิบายเกี่ยวกับความรู้สึกต่างๆที่แต่ละคนมีอันเนื่องมาจากสัมพันธภาพทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นรูปร่างหน้าตา ความคิด จุดมุ่งหมาย ความทะเยอทะยาน ภาษาและวัฒนธรรม ตลอดจนการตีความพฤติกรรมต่างๆที่บุคคลรอบข้างมีต่อตัวเขา ดังนั้น “ตน” และ “สังคม” ต่างมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน

กล่าวโดยสรุป Cooley จะมองอัตมโนทัศน์ที่เกิดจากการมองตนเอง และมองผู้อื่นด้วย ซึ่งจะกล่าวในลักษณะของสัมพันธภาพที่ต้องอาศัยซึ่งกันและกัน โดยสังคมจะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของบุคคล

ทฤษฎีของ Wylie

ทฤษฎีของ Wylie (Wylie, 1968; อ้างอิงมาจาก สุจิรา วิชัยดิษฐ์ 2543: 33) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ดังนี้

Wylie แบ่งอัตมโนทัศน์ (Generic Self-Concept) ออกเป็น 2 ชนิดได้แก่

1. **อัตมโนทัศน์ตามอัตภาพ (Actual Self-Concept)** คือ เจตคติ หรือ ความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อตนเองว่า ในความเป็นจริงแล้วตนเป็นคนอย่างไร แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

1.1 อัตมโนทัศน์ที่รับรู้จากสังคม (Social Self-Concept) คือ เจตคติ หรือ ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองว่าคนอื่นในสังคมรับรู้ตนเป็นคนอย่างไร เช่น (ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นคนมีเหตุผล...เพียงใด (ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นคนฉลาด...เพียงใด เป็นต้น

1.2 อัตมโนทัศน์ที่รับรู้จากตนเอง (Private Self-Concept) คือ เจตคติ หรือ ความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อตนเองว่าเป็นคนอย่างไร เช่น (ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นคนมีเหตุผล...เพียงใด (ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นคนฉลาด...เพียงใด เป็นต้น

2. อัตมโนทัศน์ตามปณิธาน (Ideal Self-Concept) คือ เจตคติ หรือ ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองว่าอยากเป็นตามอุดมคติอย่างไร แบ่งออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่

2.1 อัตมโนทัศน์ตามปณิธานของตน (Own-Ideal Self-Concept) คือ เจตคติ หรือ ความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อตนเองว่าอยากเป็นไปตามอุดมคติอย่างไร เช่น (ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นคนมีเหตุผล...เพียงใด (ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นคนฉลาด...เพียงใด เป็นต้น

2.2 อัตมโนทัศน์ตามปณิธานของสังคม (Concept of Others' for One) คือ เจตคติ หรือ ความรู้สึกนึกคิดว่าคนอื่นในสังคม ตั้งอุดมคติไว้สำหรับตัวเราอย่างไร เช่น (ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นคนมีเหตุผลมากกว่าที่เป็นอยู่...เพียงใด เป็นต้น

สรุปได้ว่า Wylie ได้แบ่งอัตมโนทัศน์ออกเป็น 2 ด้าน คือ อัตมโนทัศน์ตามอัตภาพและอัตมโนทัศน์แห่งตนตามปณิธาน ซึ่งแต่ละด้านก็แบ่งย่อยลงไปอีก

ทฤษฎีของ Rogers

ทฤษฎีของ Rogers (Rogers, 1951; อ้างอิงมาจาก จัทรนภา เอี่ยมกำแพง 2544:16) เป็นผู้ให้ความสำคัญกับเรื่อง อัตมโนทัศน์อย่างมาก เพราะถือว่าเป็นแกนสำคัญในทฤษฎีของเขาที่จะอธิบายการแสดงพฤติกรรมของบุคคลซึ่ง Rogers ชี้ให้เห็นความสำคัญของโลกส่วนตัวซึ่งมีผลต่อการกระทำมากกว่าอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมภายนอก และเน้นการแสดงพฤติกรรมว่า เนื่องมาจากรับรู้ตนเอง ตลอดจนประสบการณ์และการตีความสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตน มีความคิดเช่นเดียวกับคนอื่นๆ ในกลุ่มนี้ที่ว่า คนเกิดมาพร้อมกับความสามารถ และมีแนวโน้มที่จะเข้าใจสิ่งต่างๆ ได้ด้วยตนเอง ตลอดจนมีแรงจูงใจภายในที่จะพัฒนาไปข้างหน้าไปสู่สภาพการรู้จักตนเองตรงตามสภาพ ก่อนที่จะพัฒนาไปถึงจุดนั้น บุคคลจะต้องมีความเพียงพอในความต้องการที่จะได้รับการยอมรับจากผู้อื่น ตลอดจนการยอมรับรู้ในตนเองซึ่งคนเราจะให้การยอมรับตนเองได้มาน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับท่าทีการยอมรับจากผู้อื่น บุคคลจะรู้สึกได้รับการยอมรับหรือไม่ ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่อบอุ่น ท่าทีที่ให้เกียรติ ให้การยอมรับนับถือเห็นอกเห็นใจ ตลอดจนการยอมรับ Rogers ได้อธิบายการแสดงพฤติกรรมอันเนื่องมาจากอัตมโนทัศน์เป็น 2 ลักษณะด้วยกันคือ

1. อัตมโนทัศน์ที่เกิดจากการรับรู้ (Perceived Self-Concept) เป็นความรู้สึกว่าตนเองเป็นใคร เป็นอย่างไรเป็นอัตมโนทัศน์ที่เกิดจากการรับรู้ปฏิบัติของผู้อื่นมากกว่าความเป็นจริง (Real Self-Concept)

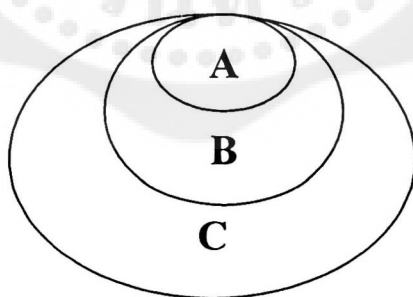
2. **อัตมโนทัศน์ที่ต้องการจะเป็น (Ideal Self-Concept)** เป็นสิ่งที่ผู้โน้มน้าดยึดถืออยากจะเป็น คือเป็นทั้งผู้ถูกกระทำและเป็นกระบวนการ

กล่าวโดยสรุป Roger มองว่า อัตมโนทัศน์ของตนเกิดจากการรับรู้ และการตีความของแต่ละบุคคล จะมีปฏิกิริยาต่อสิ่งต่างๆ ที่ตนรับรู้ คนจึงแสดงพฤติกรรมในวิถีทางที่สอดคล้องกับการรับรู้ของตน ซึ่งแบ่งเป็น 2 ลักษณะคือ พฤติกรรมที่เกิดจากการรับรู้ว่าตนเองเป็นใครกับพฤติกรรมที่เกิดจากความคิดหรือความรู้สึกว่าอยากจะเป็น

ทฤษฎีของ โคมบ์สและสไนก

โคมบ์สและสไนก (Combs and Snygg 1959: 171-173; อ้างอิงมาจาก รัตนา ไกรสีหนาท 2534: 20) โคมบ์สและสไนกอธิบายสรุปได้ว่าอัตมโนทัศน์เป็นความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตน โดยมีความเชื่อว่า บุคคลพยายามที่จะไปสู่ความสำเร็จในการปรับอัตมโนทัศน์ เพื่อคงไว้ซึ่งสุขภาพจิตที่สมบูรณ์ บนพื้นฐานความพยายามนี้เอง การรับรู้เกี่ยวกับตนเองจึงมีอิทธิพลอย่างยิ่งในการอธิบายถึงพฤติกรรมของบุคคลโดยเชื่อว่าการแสดงออกของบุคคลในทุกสถานการณ์ขึ้นอยู่กับ การรับรู้ และการควบคุมการรับรู้ของแต่ละบุคคล ดังนั้นอัตมโนทัศน์จึงมีผลโดยตรงต่อพฤติกรรมของบุคคลโดยบุคคลจะปฏิเสธหรือบิดเบือนการรับรู้ที่ไม่สอดคล้องกับอัตมโนทัศน์ แต่จะเลือกรับรู้และแสดงพฤติกรรมที่สอดคล้องกับอัตมโนทัศน์เท่านั้น

โคมบ์สและสไนก อธิบายกระบวนการของอัตมโนทัศน์ตามแผนภูมิกระบวนการรับรู้เกี่ยวกับตนเองหรืออัตมโนทัศน์ ซึ่งเสนอเป็นภาพประกอบได้ดังนี้

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแสดงการเรียนรู้เกี่ยวกับอัตมโนทัศน์

จากภาพประกอบ 1 สามารถอธิบายสรุปได้ดังนี้

วงกลม A เป็นบริเวณการรับรู้ในสิ่งที่สำคัญ และเป็นแก่นแท้ของตน (Inner Cell of the Self Concept) เช่น “ฉันเป็นผู้หญิง” เป็นต้น

วงกลม B รวมบริเวณวงกลม A เข้าไว้ด้วยกัน เป็นบริเวณการรับรู้ปรากฏการณ์ทั้งสิ้นเกี่ยวกับตน (Phenomenal Self or เป็น Physical Self) ทั้งในขณะรู้ตัวและไม่รู้ตัว เช่น “ฉันเป็นผู้หญิงและฉันก็มีอารมณ์ขันด้วย” เป็นต้น

วงกลม C เป็นการรับรู้ในภาพรวมทั้งหมดเกี่ยวกับตนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ ความรู้สึกนึกคิด โดยรวมเอาการรับรู้ของวงกลม A และ B เข้าไปด้วย (Inner Cell and Phenomenal Self) เช่น บุคคลรับรู้ ว่า “ฉันเป็นผู้หญิงและฉันยังมีอารมณ์ขัน นอกจากนี้ฉันมีบุคลิกภาพที่เป็นมิตรอีกด้วย” เป็นต้น นอกจากนี้ การรับรู้ในส่วนนี้ยังรวมถึงการรับรู้ที่บุคคลอื่นมีต่อตนอีกด้วย ซึ่งการรับรู้ในการกระทำความคาดหวังที่บุคคลอื่นมีต่อตนมีผลต่ออัตมโนทัศน์ของบุคคล ซึ่งเป็นการส่งเสริมหรือคุกคามได้ทั้งสิ้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ การกระทำหรือความคาดหวังนั้น

โคมป์สและสติกอธิบายธรรมชาติของอัตมโนทัศน์ว่า

1. อัตมโนทัศน์มีผลต่อการรับรู้ของบุคคล โดยบุคคลจะเลือกรับรู้ในสิ่งที่สอดคล้องกับอัตมโนทัศน์ และแสดงพฤติกรรมตามการรับรู้ นั้นๆ
2. อัตมโนทัศน์ผันแปรไปตามความถูกต้องและชัดเจนของการรับรู้ของบุคคล ซึ่งการรับรู้ของบุคคลจะถูกต้องชัดเจนเพียงใดขึ้นอยู่กับความรู้ (Knowledge) การจูงใจ (Motivation) และประสบการณ์หรือทักษะที่เคยมีมา
3. บางครั้งการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง อาจปรากฏออกมามากกว่าที่บุคคลรับรู้อย่างแท้จริง เพราะบุคคลอาจต่อต้านตนเองตามการรับรู้ และพยายามที่จะเบี่ยงเบนตนเองไปจากการรับรู้ นั้น
4. อัตมโนทัศน์ของบุคคลอาจจะมี ความสม่ำเสมอคงที่ แต่ไม่ใช่สิ่งตายตัวสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลา และบทบาทในแต่ละสังคม แต่จะไม่เปลี่ยนแปลงขึ้นลงได้บ่อยๆ

ทฤษฎีของแมคเดวิดและฮารารี

แมคเดวิดและฮารารี (McDavid and Harari 1969; อ้างอิงมาจาก กิ่งเพชร ชนะชัยวิบูลย์ 2536) ให้ความหมายของอัตมโนทัศน์ว่าเป็นโครงสร้างของความรู้ความเข้าใจที่จัดระเบียบเรียบร้อยแล้ว ซึ่งได้มาจากการประสบการณ์ของบุคคลที่มีต่อ “ตน” เป็นระบบของพฤติกรรมที่รวมเข้าด้วยกันและจัดระเบียบแล้วรวมทั้งการระลึกถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (Recognition) ซึ่งผ่านทางการรับรู้และการประเมินตนเองของบุคคล ซึ่งบุคคลอาจรับรู้บางอย่างไม่ถูกต้อง (Misperception) และมีการบิดเบือนที่จะเข้าใจตนเอง อัตมโนทัศน์ถือเป็นโครงสร้างทางทัศนคติอย่างหนึ่งเช่นเดียวกับการรับรู้ที่มีต่อบุคคลอื่น ประกอบด้วยองค์ประกอบของการระลึกถึงและการรับรู้ที่บิดเบือนซึ่งไม่ตรงกับความเป็นจริงของ “ตน” ทุกประการทำให้เกิดการบิดเบือนการรับรู้เกี่ยวกับตนขึ้นมา

ตน หมายถึง ส่วนรวมทั้งหมดของบุคคลนั้น ได้แก่ ร่างกาย พฤติกรรมและความรู้สึกแทนด้วยวงกลมทั้งหมด

อัตมโนทัศน์ หมายถึง ระบบโครงสร้างของความรู้ความเข้าใจ (Cognition) ที่บุคคลมีต่อ “ตน” ซึ่งผลมาจากประสบการณ์ทั้งในอดีตและปัจจุบัน

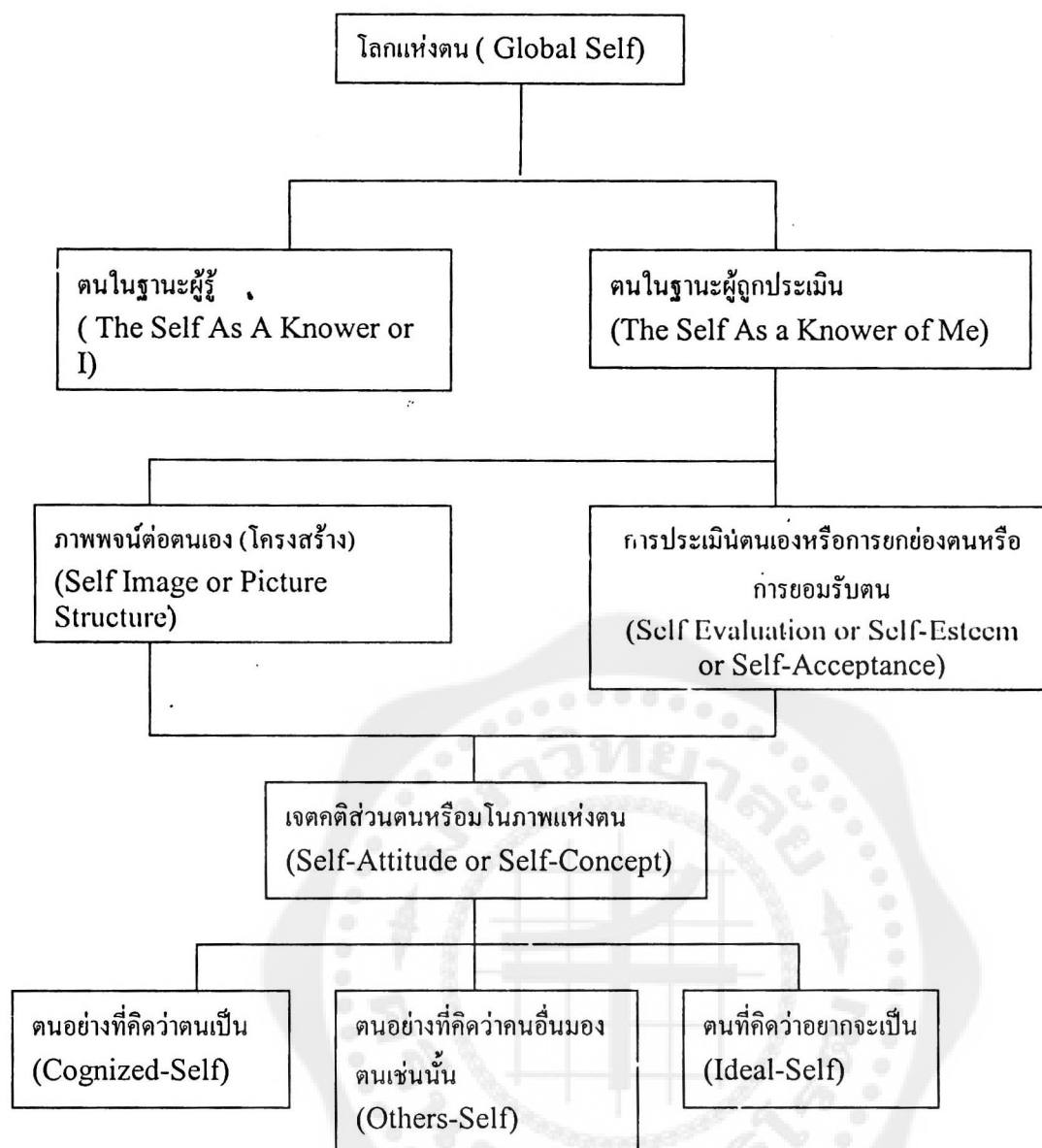
บริเวณรับรู้เกินจริง หมายถึง ส่วนของอัตมโนทัศน์ที่ไม่มีอยู่ใน “ตน” แต่เป็นส่วนที่บุคคลรับรู้ได้เกินความจริง การรับรู้เกินความจริงนี้จะทำให้บุคคลไม่ได้รับรู้ตนเองตามสภาพที่เป็นจริง อาจเป็นได้ทั้งลักษณะที่ดีและไม่ดี

บริเวณปฏิเสธ หมายถึง ส่วนของ “ตน” ที่ไม่อยู่ในอัตมโนทัศน์เป็นส่วนที่บุคคลไม่ยอมรับความเป็นจริงของ “ตน” เป็นส่วนที่รับรู้ไม่ได้หรือไม่ยอมรับ อาจเป็นได้ทั้งลักษณะดีและไม่ดี

แมคเดวิดและฮาร์วีย์ มีความเห็นว่า อัตมโนทัศน์ที่บุคคลมีอยู่จะเป็นตัวกำหนดกรอบความคิด (Frame of Reference) ในการตีความประสบการณ์ใหม่ๆ ถ้าข้อมูลที่ได้รับเข้ามาสอดคล้องกับเนื้อหาและโครงสร้างของอัตมโนทัศน์ แล้วบุคคลก็จะรับรู้ประสบการณ์นั้นมา แต่ถ้าข้อมูลใหม่ไม่สอดคล้องก็มีแนวโน้มจะถูกกรองออก (Filtered Out) และถูกปฏิเสธไม่ให้เข้ามาอยู่ในอัตมโนทัศน์

ทฤษฎีของเบิร์น

เบิร์น (Burne: 1979; อ้างอิงมาจาก สุจิตรา วิชัยดิษฐ 2543: 34-35) แบ่งอัตมโนทัศน์อย่าง que คิดว่าตนเป็น (Cognized-Self) อัตมโนทัศน์อย่าง que คิดว่าคนอื่นมอง (Other-Self) อัตมโนทัศน์อย่าง que คิดอยากจะเป็น (Ideal-Self) ซึ่ง เบิร์น แสดงการเกิดอัตมโนทัศน์ของเขาไว้ในแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพประกอบ 2 แผนภูมิแสดงแนวคิดเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ของเบริน

จากแผนภาพ เบริน อธิบายแนวความคิดเขาได้ดังนี้

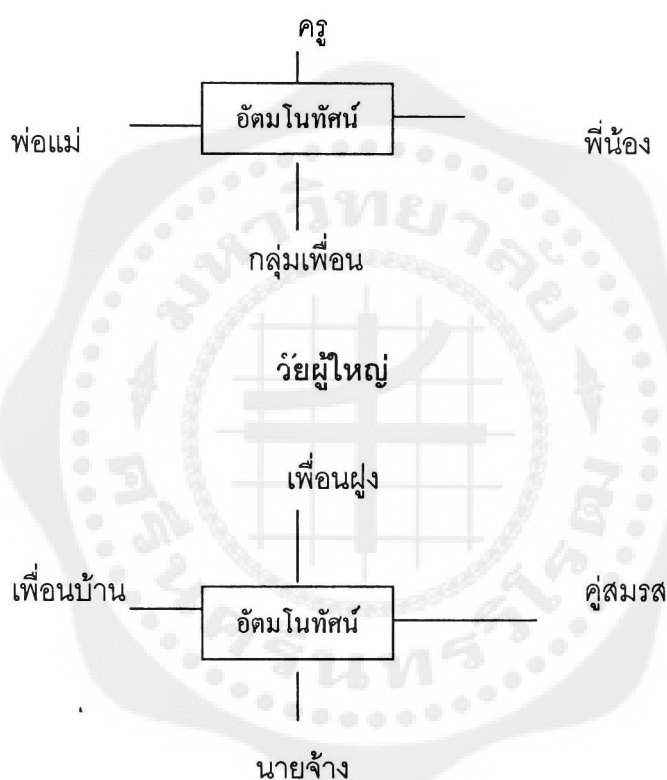
เบริน เชื่อว่า มนุษย์ทุกคนจะมีโลกแห่งตนของเขาอยู่แล้ว โลกแห่งตนของบุคคลนี้ จะทำหน้าที่ในการรับรู้ และพัฒนาบุคลิกภาพของแต่ละคน ซึ่งทำให้บุคคลมีนิสัยใจคอและพฤติกรรมที่แตกต่างกัน โลกแห่งตนของบุคคล จะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นผู้กระทำ หรือคนในฐานะผู้รู้ (I) กับส่วนที่รับการประเมินจากตนหรือคนในฐานะผู้ถูกประเมิน (Me) ส่วนที่ทำให้เกิดอัตมโนทัศน์คือ ส่วนที่รับการประเมินจากตน เมื่อถูกประเมินแล้ว จะเข้าสู่กระบวนการจิตสังคมที่ประกอบด้วย ประสบการณ์ทางวัฒนธรรม วัตถุนิยม ค่านิยมทางสังคม และจิตวิทยา ระหว่างอยู่ในกระบวนการจะเกิดภาพพจน์ต่อตนเอง และการประเมินตนเอง หลังจากเข้าสู่กระบวนการแล้ว จะเกิดเป็นอัตมโนทัศน์ หรือเจตคติส่วนบุคคล อัตมโนทัศน์จะเป็นอย่างไร ขึ้นอยู่กับภาพพจน์ต่อตนเอง และการประเมินตนเอง ถ้าประเมินตนเองมีค่าสูง หรือประเมินในทางบวก อัตมโนทัศน์ก็จะมีค่าสูงและเป็นไปในทางบวกด้วย หมายความว่า จะมีความรู้สึกต่อตนเองมีค่าสูงในทางที่ดี

นอกจากนี้อัตมโนทัศน์ยังประกอบไปด้วยการรับรู้ 3 ส่วน คือ อัตมโนทัศน์อย่างที่คุณคิดว่าตนเป็น อัตมโนทัศน์อย่างที่คุณคิดว่าคนอื่นมอง และอัตมโนทัศน์อย่างที่คุณอยากจะเป็น

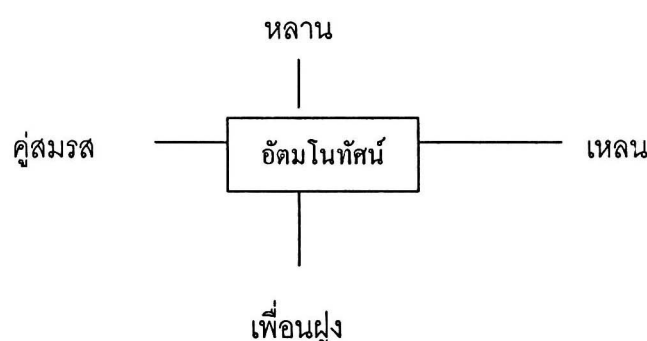
องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่ออัตมโนทัศน์

Hurlock (Hurlock 1978: 126; อ้างอิงมาจาก วิไลพร ประเสริฐสงฆ์ 2543:16) ได้เขียนโครงสร้างขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่ออัตมโนทัศน์ของบุคคลวัยต่างๆไว้ดังนี้

วัยเด็ก

วัยชรา

โครงสร้างขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่ออัตมโนทัศน์ของบุคคลวัยต่างๆ

พรพรณิ ชูทัย เจนจิต (2538: 596) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของอัตมโนทัศน์ โดยสรุปได้ว่ามีดังนี้

1. ครอบครัวย เป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาการเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ เริ่มจากครอบครัวบุคคลรอบข้างซึ่งมีความสำคัญต่อเด็ก ล้วนมีอิทธิพลต่อการพัฒนาอัตมโนทัศน์ทั้งสิ้น การที่บุคคลเหล่านี้มีทำอย่างไร ประพฤติอย่างไรกับเด็ก จะมีอิทธิพลต่อเจตคติที่เด็กมีต่อตนเองไม่ว่าจะทางบวกหรือทางลบ

2. สิ่งแวดล้อม อิทธิพลจากสิ่งแวดล้อม บุคคลรอบๆตัวเด็ก เช่นครู เพื่อน มีส่วนในการสร้างอัตมโนทัศน์ ยิ่งเติบโตขึ้นเป็นวัยรุ่น อิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมก็จะมีตามไปด้วย ซึ่งจะรวมทั้งค่านิยมทางสังคมและเจตคติ

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่า องค์ประกอบสำคัญที่มีอิทธิพลต่ออัตมโนทัศน์คือสิ่งแวดล้อม ซึ่งอาจแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะด้วยกันคือ

1. สิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับตัวบุคคล คือ การที่บุคคลมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ ในลักษณะต่างๆ ตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยผู้ใหญ่ เช่น พ่อแม่ เพื่อน ครู คู่ครอง เป็นต้น

2. สิ่งแวดล้อมด้านกายภาพ เช่น อาคารสถานที่ หนังสือ เป็นต้น

การปฏิสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับบุคคลอื่นที่มีความสัมพันธ์ในสภาพแวดล้อมนี้ จะนำไปสู่การพัฒนาอัตมโนทัศน์และกลายศูนย์กลางของการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง ซึ่งเป็นแกนกลางของบุคลิกภาพและมีผลต่อรูปแบบพฤติกรรมของบุคคล

ลักษณะของบุคคลที่มีอัตมโนทัศน์ที่ดี

การส่งเสริมให้บุคคลมีอัตมโนทัศน์ที่ดีนั้น โรเจอร์และเฮอร์ลอค (Roger 1957; Hurlock 1978; อ้างอิงมาจาก ฤทัยรัตน์ ธรเสนา 2534) สรุปว่าควรส่งเสริมให้บุคคลมีลักษณะอัตมโนทัศน์ที่ดีหรืออัตมโนทัศน์ในทางบวก ซึ่งประกอบด้วยลักษณะต่างๆดังต่อไปนี้

1. รู้สึกสำนึกในตนเอง
2. รู้จักและเข้าใจตนเอง
3. ยอมรับในความเป็นตัวของตัวเอง
4. รู้จักและเข้าใจผู้อื่น
5. ยอมรับในความแตกต่างระหว่างบุคคล
6. สามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ต่างๆได้ดี
7. มีสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลอื่น
8. มองเห็นคุณค่าในตนเอง
9. ไม่มีความรู้สึกที่เป็นปมด้อย
10. ต้องการปรับปรุงตนเอง

11. มีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง

บุคคลจะมีอัตมโนทัศน์ที่ดีได้นั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น ในระยะแรกๆ พ่อแม่จะเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อการพัฒนาการของอัตมโนทัศน์ การเลี้ยงดูที่เต็มไปด้วย ความรัก ความอบอุ่น และการทะนุถนอมนั้น เป็นการบอกให้เด็กทราบว่าตัวเขาเป็นที่รักและต้องการของพ่อแม่ ทำให้รู้สึกมีคุณค่า แต่ถ้าเด็กได้รับการปฏิเสธอยู่บ่อยๆ มีการทำโทษสูง เด็กก็จะมองว่าตนไม่มีความสำคัญความรักของพ่อแม่เป็นความรักที่มีเงื่อนไข สิ่งเหล่านี้จะทำให้เด็กเกิดความนึกคิดต่อตนเองหรืออัตมโนทัศน์ที่ไม่ดีและจะพอกพูนมากขึ้น ทำให้มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้

วิธีการประเมินอัตมโนทัศน์

ฟิตส์ (Fitts .n.d.:1988; อ้างอิงมาจาก อำไพ ศิริพิพัฒน์ 2515: 100; และ ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2524: 111) กำหนดรูปแบบของวิธีการประเมินอัตมโนทัศน์ไว้ 2 วิธีคือ

1. การซักถามจากผู้ถูกวัดโดยตรง ผลที่ได้เรียกว่า รายงานเกี่ยวกับตัวเอง (Self-report)
2. การสังเกตพฤติกรรมของผู้ถูกประเมิน โดยผู้เชี่ยวชาญหรือนักจิตวิทยา แล้วมาสรุปความเห็น ผลที่ได้เรียกว่า การลงความเห็นของผู้อื่นๆ (inferred self-concept)

โรเจอร์ และอัลพอร์ด (Roger and Allport.n.d.; อ้างอิงมาจาก อำไพ ศิริพิพัฒน์ 2515: 100) ให้เหตุผลว่า ถ้าต้องการทราบความนึกคิดเกี่ยวกับตนเองของใครก็ควรจะไปถามบุคคลนั้นให้บุคคลนั้นรายงานตนเอง เพราะไม่มีใครรู้จักตัวเขาดีไปกว่าตัวของเขาเอง

นอกจากนี้ อำไพ ศิริพิพัฒน์ (2515: 101) ยังได้กล่าวถึงงานวิจัยของคอมบ์ คูร์สันและชอปเปอร์ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการรายงานเกี่ยวกับตนเองและความนึกคิดเกี่ยวกับ ตนเองได้จากการลงความเห็นของผู้อื่น พบว่ามีความสัมพันธ์กันแต่ไม่สูงนัก ความเที่ยงตรง (Validity) ของการรายงานเกี่ยวกับตนเองขึ้นอยู่กับส่วนประกอบหลายประการเป็นต้นว่าความเต็มใจและความร่วมมือของผู้ตอบ

รอยด์และฟิตส์ (Roid and Fitts. 1988: 1-5; อ้างอิงมาจาก รุจิรา สูงใหญ่ 2539:14) ได้ให้บุคคลประเมินอัตมโนทัศน์ดังนี้

1. พิจารณาโดยใช้ตัวเองเป็นเกณฑ์ (Internal Frame of Reference) ประกอบด้วย

1.1 อัตมโนทัศน์ด้านความเป็นเอกลักษณ์ (Identify) หมายถึงความคิดเห็นของบุคคลเกี่ยวกับตนเองว่าเป็นอย่างไร (What he is) เป็นการพิจารณาด้านที่เกี่ยวกับคำถามที่ถามว่า "ฉันเป็นอย่างไร" (What I am)

1.2 อัตมโนทัศน์ด้านความพึงพอใจ (Self-Satisfaction) หมายถึงความรู้สึกของบุคคลเกี่ยวกับการยอมรับตนเอง (How he accepts him self) เป็นการพิจารณาอัตมโนทัศน์ตนเกี่ยวกับคำถามที่ว่า "ฉันมีความรู้สึกเกี่ยวกับตัวฉันอย่างไร" (How I feel about myself)

1.3 อัตมโนทัศน์ด้านพฤติกรรม (Behavior) หมายถึงความคิดเห็นของบุคคลเกี่ยวกับการปฏิบัติในเรื่องต่างๆของตนเอง (How he acts) เป็นการพิจารณาอัตมโนทัศน์กับคำถามที่ว่า "ฉันประพฤติอย่างไร" (What I do or the way I acts)

2. พิจารณาโดยใช้คนอื่นเป็นเกณฑ์ (External Frame of Referent) ประกอบด้วย

2.1 อัตมโนทัศน์ด้านร่างกาย (Physical Self) หมายถึงความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อตนเองเกี่ยวกับรูปร่างลักษณะของร่างกาย เพศ สุขภาพ ความสามารถและทักษะ

2.2 อัตมโนทัศน์ด้านคุณธรรม (Moral Ethical Self) หมายถึงความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อตนเองเกี่ยวกับคุณค่าของศีลธรรม ความสัมพันธ์ที่มีต่อศาสนา ความรู้สึกเกี่ยวกับการเป็นคนดีหรือคนเลว และความพึงพอใจในศาสนาของตน

2.3 อัตมโนทัศน์ด้านความเป็นส่วนตัว (Personal Self) หมายถึงความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อตนเองเกี่ยวกับคุณค่าของตนเอง ความรู้สึกมั่นใจในตนเอง และการประเมินค่าบุคลิกภาพของตนเองโดยไม่รวมลักษณะทางด้านร่างกายและความสัมพันธ์ของผู้อื่น

2.4 อัตมโนทัศน์ทางด้านครอบครัว (Family Self) หมายถึงความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อตนเองในคุณค่าและความพอใจในฐานะที่ตนเป็นสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัว เป็นการแสดงถึงการรับรู้ตนเองว่าใกล้ชิดหรือห่างเหินจากครอบครัว

2.5 อัตมโนทัศน์ด้านสังคม (Social Self) หมายถึงความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อตนเองเกี่ยวกับความมั่นใจและความเชื่อมั่นในการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น

แต่โดยทั่วไปแล้วการประเมินอัตมโนทัศน์มักใช้วิธีแรก คือการพิจารณาด้วยตนเอง โดยเกณฑ์การพิจารณาจะครอบคลุมอัตมโนทัศน์ทั้ง 3 ด้านดังกล่าวข้างต้น

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ความหมายของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด

สุทิน รัตนวราห (2534: 17) ได้ให้ความหมายพิจารณาในแง่ของกฎหมาย คำว่า เด็กกระทำผิด ย่อมหมายถึง บุคคลที่มีเกณฑ์อายุอยู่ในวัยเด็กได้กระทำการอันกฎหมายบัญญัติว่าเป็นการกระทำผิดของเด็ก ดังนั้นการที่จะพิจารณาความหมายของคำว่า เด็กกระทำผิดจะต้องพิจารณาลักษณะ 2 อย่างประกอบกัน คือ 1. เกณฑ์อายุ คือ คำว่าเด็กจะถือเกณฑ์อายุเท่าใดอย่างหนึ่ง และ 2. เกณฑ์การกระทำผิด คือ พิจารณาว่าการกระทำอย่างไรที่เรียกว่า เป็นการกระทำผิดของเด็กอีกอย่างหนึ่ง เมื่อนำเกณฑ์ทั้ง 2 อย่างมาประกอบกัน เราก็จะได้ความหมายของคำว่าเด็กกระทำผิด

1. เกณฑ์อายุ สำหรับประเทศไทยได้ให้ความหมายของคำว่า เด็กและเยาวชน ไว้ดังนี้

“เด็ก” หมายความว่า บุคคลอายุเกินกว่าเจ็ดปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกินกว่าสิบสี่ปีบริบูรณ์

“เยาวชน” หมายความว่า บุคคลอายุเกินกว่าสิบสี่ปีบริบูรณ์แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ แต่ไม่ให้ความหมายถึงบุคคลผู้บรรลุนิติภาวะแล้วด้วยการสมรส (พ.ร.บ.จัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 มาตรา 4)

2. เกณฑ์การกระทำผิด การกระทำผิดของเด็ก มิได้มีความหมายแคบๆ เฉพาะการกระทำผิดอาญา เท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงการกระทำบางอย่างที่ผู้ใหญ่กระทำไปเป็นความผิดอาญา แต่ถ้าเด็กกระทำถือว่าเป็นความผิด เพราะไม่เหมาะสมกับวัยของเด็ก เช่น การดื่มสุรา การเที่ยวเตร่ยามวิกาล การประพฤติตนมั่วสุม เกร การหนีโรงเรียน เป็นต้น

2.1 การกระทำความผิดกฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดอาญาทั่วไป เช่น กระทำผิดฐานลักทรัพย์ ซึ่งทรัพย์ จ้อโกง ยักยอก ครอบครองยาเสพติด ฯลฯ (พ.ร.บ.มาตรา 8(1))

2.2 การกระทำซึ่งถือว่าเป็นการกระทำผิดของเด็กโดยเฉพาะ อันได้แก่ เด็กซึ่งมีปัญหาทางความประพฤติ ซึ่งบิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่สามารถควบคุมความประพฤติ และเด็กซึ่งประพฤติตนไม่เหมาะสมแก่วัย เช่น ประพฤติเกเรเที่ยวเร่ร่อนไปในที่สาธารณะ มั่วสุมเล่นการพนัน หรือทำความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อื่น ฯลฯ และรวมทั้งเด็กที่จำต้องได้รับความสงเคราะห์ เนื่องจากกำพร้าบิดามารดา หรือถูกบิดามารดาทอดทิ้ง หรือเป็นเด็กพิการทางร่างกาย จิตใจหรือสมองอันอาจจะเป็นอันตรายต่อตัวเด็กเองหรือต่อผู้อื่น

ทฤษฎีเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว แบ่งออกเป็นทฤษฎีต่างๆได้ดังนี้

ค่านิยมคนชั้นต่ำ

Miller (นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล 2540 : 112-114) ได้อธิบายสาเหตุของการกระทำผิดโดยเฉพาะคนชั้นต่ำว่าจะสร้างวัฒนธรรมย่อยขึ้นมาเอง วัฒนธรรมย่อยนี้จะแตกต่างจากคนโดยส่วนรวม วิถีชีวิตของคนชั้นล่างเป็นอย่างไรก็ถือเป็นวัฒนธรรมของเขาด้วย เช่น ชอบหาเรื่อง มีความแกร่ง มีความฉลาด ชอบความตื่นเต้น เชื่อในเรื่องโชคชะตา ชอบปกครองตนเอง แต่ที่น่าสนใจในลักษณะผู้กระทำความผิดทางเพศ คือ พวกที่ชอบความตื่นเต้นมักจะแสดงออกในการดื่มสุรา เล่นการพนัน ซึ่งจะเกิดผลร้ายกับตัวเขาเอง และโดยเฉพาะบางกลุ่มที่ชอบหาความตื่นเต้นด้วยการหาความสนุกทางเพศ เพราะทำให้มีชีวิตรื่นเริงและสนุกสนาน แต่ถ้าหากหาความสุขกับผู้ที่ไม่ยินยอมก็ทำให้เกิดปัญหาแก่สังคมได้ และในปัจจุบันการชอบความตื่นเต้นนี้เองทำให้มีการหาทางระบายความตื่นเต้นด้วยการทำสื่อลามกอนาจาร ถ้าเป็นการชอบความตื่นเต้นอยู่ในตัวเองไม่ได้ไปทำลายคนอื่น หรือสังคม ก็ไม่สร้างปัญหาแต่อย่างใด

คนชั้นต่ำจะมีการคบหาสมาคมกันเฉพาะกลุ่มฝ่าฝืนกฎหมาย และระเบียบทางสังคม ถ้าหากไม่มีกลุ่มคนชั้นต่ำ ก็อาจจะไม่มีการกระทำความผิดได้ แต่กลุ่มคนเหล่านี้มีโอกาสที่จำกัดซึ่งทำให้เกิดปัญหาต่างๆตามมา ทำให้มีทัศนคติและค่านิยมในการกระทำความผิด

ทฤษฎีความผูกพันของเฮอร์ช (Hirschi's Bond Theory)

เฮอร์ช (นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล 2540: 118-119) เป็นเรื่องที่ย่ออธิบายการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ผู้ตั้งทฤษฎีได้เน้นในประเด็นของการควบคุมสังคม เนื้อหาสาระของทฤษฎีมีดังต่อไปนี้

เยาวชนนั้นมีอิสระที่จะกระทำผิดได้ เมื่อความผูกพันต่อระเบียบแบบแผนของสังคมขาดสะบั้นลง การกระทำผิดนั้นมักจะกระทำให้สิ่งที่ตื่นเต้นหรือกระทำในสิ่งที่สะดวกสบาย เพื่อให้บรรลุเป้าหมายอันพึงประสงค์ มีคนจำนวนมากเกี่ยวข้องกับกิจกรรมเช่นนี้ หากไม่หาทางยับยั้งโดยการให้มีข้อผูกมัดกับผู้อื่น เมื่อความผูกพันขาดสะบั้น ก็ไม่จำเป็นเลยว่าจะต้องมีสิ่งอันใดมาจูงใจให้กระทำผิด เขาก็กระทำผิดจนได้

ทฤษฎีนี้ยึดประเด็นความคิดอยู่ตรงแนวคิดแห่งข้อผูกมัด ซึ่งข้อผูกมัดเป็นสิ่งที่บุคคลจะต้องมีความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม โดยเฉพาะต่อมาตรฐานความประพฤติที่ซึ่งบอกให้รู้ว่าความประพฤติเช่นไรเป็นความประพฤติที่เหมาะสม ผู้ตั้งทฤษฎีได้กำหนดมิติไว้มากมาย ซึ่งเป็นข้อผูกมัด กล่าวคือ

1. ความผูกพัน (attachment) ซึ่งหมายถึงความแข็งแกร่งของกรณีมีข้อผูกพันต่อผู้อื่น เช่น บิดามารดา หรือเพื่อนตัวอย่าง เช่น เยาวชนบางคนมีความผูกพันกับบิดามารดามากกว่ากับคนอื่น เพราะบิดามารดาได้แสดงความผูกพันต่อบุตรของตัวเองมากกว่าคนอื่นดังนี้ เป็นต้น

2. การผูกมัด (commitment) หมายถึง การอุทิศตนอยู่ในแนวของการปฏิบัติที่ชอบ เยาวชนที่มีแผนจะไปเรียนต่อในมหาวิทยาลัย หรือมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าอย่างหนึ่งอย่างใดจะอุทิศตนต่อกฎหรือระเบียบมากกว่าคนที่แตกต่างไปจากตนในเรื่องทำนองนี้

3. การเกี่ยวข้อง (involvement) บุคคลมีความแตกต่างกัน ในการเข้าไปเกี่ยวข้องกับกิจกรรมซึ่งคอยจำกัดเวลา มิให้ไปยุ่งเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบน

4. ความเชื่อ (belief) บุคคลมีทัศนคติที่แตกต่างกันในการยึดถือระเบียบแบบแผนในเรื่องความเชื่อหรือทัศนคตินี้ Hirschi ได้กล่าวไว้ว่า มีความแตกต่างกันในเรื่องความมากน้อยของความเชื่อที่จะปฏิบัติตามกฎของสังคม ถ้าคนมีความเชื่อต่อการปฏิบัติน้อยคนก็มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากขึ้น

อาจกล่าวได้ว่า ถ้าหากเด็กและเยาวชนมีความเชื่อ ผูกพันกับสังคมน้อยลงเท่าไร เด็กและเยาวชนนั้นก็จะมีแนวโน้มกระทำความผิดกฎเกณฑ์ทางสังคม หรือกระทำความผิดตามที่กฎหมายกำหนดมากขึ้นด้วย

ทฤษฎีโอกาสที่แตกต่าง (Differential Opportunity Theory)

ทฤษฎีนี้ Cloward และ Olin (อันณพ ชูบำรุง และ ศรีสุมิตี โชคประจักษ์ชัด 2538 : 76-77) ได้เป็นผู้ตั้งขึ้น นับเป็นทฤษฎีที่นำหลักของทฤษฎีสภาพไร้กฎหมายของเมอร์ตันมาอธิบายใหม่มีคำอธิบายว่า ความแตกต่างของวิถีทางเพื่อไปสู่เป้าหมายนั้นมีทั้งที่ถูกต้องตามกฎหมายและไม่ถูกต้องตามกฎหมาย เช่น ในสลัม หรือแหล่งชุมชนแออัด หรือแหล่งเสื่อมโทรมก็มีวิถีทางที่แตกต่างกันทั้งสองอย่างดังกล่าว ส่วนทฤษฎีของเมอร์ตันที่เกี่ยวกับสภาพไร้กฎหมาย ดังได้กล่าวมาข้างต้นนั้นได้ให้อธิบายไว้ว่าอาชญากรรมหรือพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นผลมาจากวิถีทางกฎหมายมีอยู่จำกัด จึงต้องหันไปใช้วิถีทางที่ไม่ถูกต้อง ส่วนโคลวาร์ดและโอลินอธิบายขยายเพิ่มเติมออกไปอีกว่า ความแตกต่างกันที่จะใช้วิถีทางอันผิดกฎหมายก็มีอยู่ด้วย และความแตกต่างกันทำนองนี้เอง ที่ทำให้เกิดอาชญากรรมนานาชนิดความแตกต่างกันทางชนชั้นของสังคม เช่น ชนชั้นต่ำและชนชั้นกลาง ต่างก็มีโอกาสที่จะแสดงบทบาทของการเป็นอาชญากรรมแตกต่างกันไป ส่วนใหญ่แล้วขึ้นอยู่กับกรอบยอมรับนับถือวัฒนธรรมของกลุ่มอาชญากรและโอกาสที่จะแสดงบทบาท โอกาสที่จะประกอบอาชญากรรมที่แตกต่างกันไป เหมือนๆกับโอกาสที่แตกต่างกันในการดำเนินตามวิถีทางอันถูกต้องตามกฎหมาย ตามความเป็นจริงแล้วบุคคลแต่ละคนไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งใดในสังคม มีโอกาสที่ไม่เท่าเทียมกันในการใช้วิถีทางอันถูกต้องตามกฎหมาย ในทำนองเดียวกันทุกคนก็มีโอกาสที่ไม่เท่าเทียมกันในการใช้วิถีทางอันถูกต้องตามกฎหมาย เมื่อเรากล่าวถึงวิถีทางแล้วก็มีนัยให้คำนึงถึงอยู่ 2 ประการ ไม่ว่าจะเป็นทางที่ถูกต้องตามกฎหมาย กล่าวคือ ประการแรก สภาพแวดล้อมเพื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสม ทำให้ได้รับค่านิยมและความชำนาญในการแสดงบทบาทตัวอย่าง ประการที่สอง บุคคลมีโอกาสดำเนินการตามวิถีทางที่เมื่อเขาพร้อมที่จะแสดง กล่าวโดยสรุปคำว่าวิถีทาง หมายถึง ลักษณะของการเรียนรู้และลักษณะของโอกาส

ด้วยความคิดเช่นนี้เองที่โคลวาร์ดและโอลินได้นำมาอธิบาย การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน อาชญากรรม การติดสุราเรื้อรัง การติดยาเสพติด การเจ็บป่วยทางจิต และการฆ่าตัวตาย ความคิดของเขาเกี่ยวกับพวกที่ถดถอยออกจากสังคม เช่น พวกติดยาเสพติด คือ พวกที่ไม่ปรารถนาที่จะใช้วิถีทางอันไม่ถูกต้องตามกฎหมาย เช่น การประดิษฐ์สิ่งใหม่ขึ้นมา ส่วนโคลวาร์ดกลับเห็นว่าคนพวกนี้เป็นพวกล้มเหลวสองชั้น คือ ล้มเหลวที่ไม่รู้จักใช้วิถีทางอันถูกต้องตามกฎหมายและวิถีทางอันไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ในโลกนี้มีคนที่ประสบความสำเร็จเช่นนี้อยู่มากมายก่ายกอง เด็กและเยาวชนกระทำผิดก็เพราะว่าเขาอยู่ในชนชั้นต่ำ ถูกพร่ำสอนว่าให้อยากได้อะไรได้อะไร แต่สิ่งที่เขาต้องการจะได้มันไม่ง่ายดายดังที่คิดไว้ แนวทางอันเป็นที่นิยมเพื่อให้บรรลุความสำเร็จในทางเศรษฐกิจหรือทางการศึกษามีอยู่อย่างจำกัด การที่จะตั้งเป้าหมายให้ต่ำลงมาก็ทำไม่ได้จึงทำให้เกิดความวิตกกังวล และหันเข้าประกอบอาชญากรรม เมื่อโอกาสอำนวย แต่ถ้าโอกาสไม่อำนวยหรือไม่มีช่องทางก็ยอมทำผิดไม่ได้เช่นกัน ทฤษฎีนี้พูดถึงโอกาส วิถีทางที่ผิดกฎหมายและไม่ผิดกฎหมาย ชนชั้นทางสังคมและเป้าหมายของชีวิต

ทฤษฎีโครงสร้างทางสังคม (Social Structure and Anomie Theory)

ผู้คิดค้นทฤษฎีนี้คือ Merton (เกษวรงค์ จินะแสน 2542 : 18-19) โดยเชื่อว่าโครงสร้างสังคมอาจก่อให้เกิดแรงกดดันต่อบุคคลบางคน และผลักดันให้บุคคลนั้นกระทำผิด ส่วนค่านิยมวัฒนธรรมจะเป็นตัวกำหนดเป้าหมายของชีวิต ผู้ที่มาจากชนชั้นต่ำอาจมีโอกาสน้อยในการบรรลุเป้าหมายของชีวิต ขาดโอกาสทางการศึกษา ฐานเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ จึงอาจจะเลือกวิถีที่ผิดกฎหมาย เพื่อให้ประสบความสำเร็จ สาเหตุพื้นฐานของอาชญากรรมจึงน่าจะ ได้แก่ ความบกพร่องของโครงสร้างทางสังคม ซึ่งก่อให้เกิดความแตกต่างระหว่างเป้าหมายทางวัฒนธรรมและวิธีการที่สังคมกำหนดซึ่งเปิดโอกาสให้บรรลุเป้าหมาย โดยแบ่งความต้องการหรือชีวิตทางสังคมของมนุษย์ออกเป็น 2 กรณีคือ

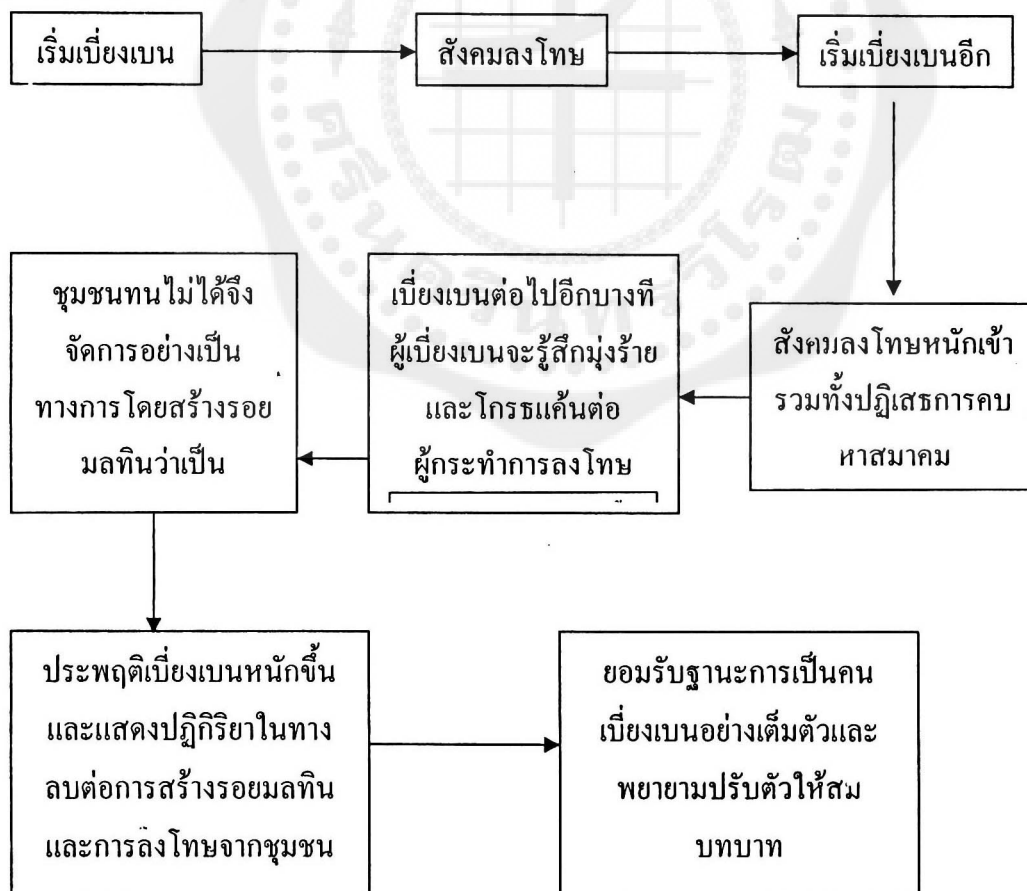
1. โครงสร้างทางวัฒนธรรม ซึ่งประกอบไปด้วยเป้าหมาย(goal) และบรรทัดฐาน(norm)ของแต่ละบุคคล
2. โครงสร้างทางสังคม ซึ่งประกอบไปด้วยความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ซึ่งวัดกันตามระดับชั้น โดยดูที่ความร่ำรวย ความมีชื่อเสียง เกียรติยศและอำนาจ

จะเห็นได้ว่า ทฤษฎีนี้เน้นเรื่องความสำเร็จของชีวิต โดยถือเอาฐานะทางเศรษฐกิจ ฐานะทางสังคมมาเป็นตัวกำหนด เมื่อใดก็ตามที่ความสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายที่ต้องการกับความถูกต้องของวิธีการที่บรรลุถึงเป้าหมายไม่ตรงกัน การกระทำที่ไม่เป็นไปตามบรรทัดฐานของสังคมก็จะเกิดขึ้น โดยเฉพาะพวกชนชั้นต่ำ เช่น พวกที่อาศัยอยู่ตามสลัมต้องดิ้นรนหาเงินทอง บางครั้งความจำเป็นบีบบังคับอาจต้องทำในสิ่งที่ผิดกฎหมาย สภาพการดำเนินชีวิตที่ไร้กฎหมายเป็นสิ่งที่น่าท้อ ทำให้ผู้ประพฤติดังกล่าวไม่ออกห่างจากความถูกต้องชอบธรรมและความคิดมิชอบ อาชญากรรม หรือการกระทำผิดของเด็กก็เกิดจากสภาพความคิดที่ไม่ชอบธรรมนั่นเอง โดยเฉพาะมักเกิดในหมู่ผู้ที่ด้อยการศึกษาและทางเศรษฐกิจเป็นส่วนใหญ่

ทฤษฎีประทับตรา (Labeling Theory)

แนวคิดในการประทับตรา (Labeling Perspective) (สาวิตรี ไพฑูรย์ 2533: 12) ซึ่งมีสาระสำคัญ คือ การกระทำผิดเกิดขึ้นเพราะสังคมเป็นผู้ประทับตรา การประทับตราเกิดขึ้นเมื่อมีการกระทำผิดครั้งแรก และผู้กระทำผิดได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมและหน่วยงานอื่นๆในสังคม สถาบันเหล่านี้เป็นผู้กำหนดว่าเขามีพฤติกรรมเป็นอาชญากร เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้กระทำผิดก็ยอมรับการประทับตรา และเริ่มกำหนดทิศทางแห่งความประพฤติของตนในอนาคตให้สอดคล้องกับการรับรู้ของสังคม โดยอาชญากรรมหรือการกระทำผิดจึงเกิดขึ้นเพราะปฏิกิริยาระหว่างคนกับสังคม

ทฤษฎีประทับตรามีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำ เพราะเมื่อผู้กระทำผิดถูกจับแล้ว หลังจากนั้นผู้กระทำผิดต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม ซึ่งเป็นผู้ตัดสินว่ามีความผิดจริงหรือไม่ หากผิดจริงก็จะได้รับการลงโทษตามกฎหมาย นั่นคือการที่ผู้กระทำผิดได้ถูกประทับตราแล้ว เมื่อเด็กและเยาวชนที่ถูกศาลพิพากษาให้อยู่ในสถานฝึกอบรม เมื่อออกจากสถานฝึกอบรมมาแล้วมักจะไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม สังคมมักจะไม่นับถือและไม่ไว้วางใจจึงทำให้เด็กและเยาวชนเหล่านั้นหันกลับไปมีพฤติกรรมเช่นเดิมอีก ซึ่ง เอ็ดวิน เลมิร์ท (Edwin Lemert) ได้ชี้ให้เห็นวงจรของกระบวนการประทับตรา ดังแผนภูมิต่อไปนี้ (อ้างอิงมาจาก อุษา คงสาย, 2538: 26-27)

วงจรของกระบวนการประทับตรา

จากทฤษฎีนี้ทำให้เห็นว่า ไม่มีพฤติกรรมใดเป็นอาชญากรรมในตัว แต่พฤติกรรมอาชญากรรมนั้นถูกกำหนดขึ้นโดยคนในสังคมที่คนอาศัยอยู่นั่นเอง การที่ผู้หนึ่งได้กระทำผิดไปโดยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เพราะความจำเป็นไม่ได้มีเจตนาในการกระทำผิด แต่เมื่อกระทำไปแล้วถูกสังคมตราหน้า

ทฤษฎีต่างๆทางสภาพแวดล้อมภายในชุมชน สามารถสรุปได้ว่า ปัจจัยจากเขตที่พักอาศัย ค่านิยมของคนในชุมชน ความผูกพันที่มีนั้นรวมทั้งโครงสร้างของสังคม มีผลต่อพฤติกรรมต่างๆอย่างมากมาย เพราะทุกคนจะต้องอยู่รวมกันไม่สามารถอยู่เพียงลำพังได้ จึงต้องมีผู้คอยปกครองดูแลที่พักอาศัยและมีการอยู่อย่างเป็นกลุ่ม โดยต้องการเพื่อน ชุมชนจึงเป็นสถาบันที่มีผลเกี่ยวข้องกับมนุษย์มากในการที่จะถ่ายทอดวัฒนธรรมความเชื่อต่างๆ การใช้ชีวิตร่วมกับคนในสังคม พฤติกรรมต่างๆดังนั้นถ้าหากเด็กและเยาวชนอยู่ในสังคมที่ไม่ดีก็สามารถที่จะกระทำผิดตามค่านิยมหรือสิ่งที่สังคมเหล่านั้นปฏิบัติได้

อิทธิพลจากสื่อมวลชน แบ่งออกเป็นทฤษฎีต่างๆได้ดังนี้

สื่อมวลชนเป็นสถาบันทางสังคมสถาบันหนึ่งที่มีส่วนต่อการเกิดอาชญากรรม โดยเฉพาะปัญหาเด็กและเยาวชนกระทำความผิด ซึ่งสื่อมวลชนมีอิทธิพลหนุนทศนคติที่มีอยู่ และสภาพแวดล้อมเหล่านั้นเป็นสิ่งที่นำไปสู่การกระทำความผิดตามกฎหมาย ทำให้บุคคลที่เคยเห็นการกระทำความผิดกับสิ่งที่สื่อมวลชนนำเสนอเป็นเรื่องปกติธรรมดา ทำให้เป็นอันตราย เนื่องจากสื่อมวลชนได้มอบสิ่งที่ผิดๆหรือค่านิยมผิดๆให้แก่สาธารณชน

ทฤษฎีการเลียนแบบ (Theory of Imitation)

Tarde (อณณพ ชูบำรุง และ ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด 2538: 25-31) นักสังคมวิทยาและอาชญาวิทยา ได้เสนอทฤษฎีการเลียนแบบหรือทฤษฎีการเอาอย่างขึ้นมา โดยให้ความสนใจในเรื่องของอิทธิพลของหนังสือพิมพ์ที่มีต่อการเกิดอาชญากรรม และได้แสดงให้เห็นว่าเมื่อมีอาชญากรรมเกิดขึ้นจะทำให้เกิดเทคนิคของการกระทำที่คล้ายตามมาด้วยเป็นปัญหาลูกโซ่ ตาร์ดได้ศึกษาอาชญากรรมหลายกรณีและได้ตั้งข้อสังเกตว่าอาชญากรรมที่เกิดขึ้นมีความเหมือนกันในที่สุดเขาก็ได้ตั้งกฎการเลียนแบบขึ้นมาตามกฎหมายของตาร์ดมีข้อสังเกตดังนี้

1.คนเรามีแนวโน้มที่จะเลียนแบบแฟชั่นและประเพณีของคนอื่น ตามปกติกลุ่มชนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน จะมีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องแฟชั่นและประเพณีอย่างช้าๆ แต่ถ้ากลุ่มที่แตกต่างติดต่อกัน ก็ จะส่งเสริมการเลียนแบบมากขึ้น

2.ผู้ที่มีฐานะต่ำกว่าจะเลียนแบบผู้ที่มีฐานะสูงกว่า ตาร์ดได้พบว่าเมื่ออาชญากรรมหลายชนิดเกิดขึ้นในกลุ่มคนชั้นสูง และแพร่เข้าไปสู่กลุ่มคนชั้นต่ำโดยการเลียนแบบ

3.คนเราจะเลียนแบบพฤติกรรมที่เกิดขึ้นใหม่ ถ้าหากว่าพฤติกรรมเก่านั้นเกิดการขัดแย้งกันตาร์ดเชื่อว่าการเลียนแบบเป็นการเรียนรู้อย่างหนึ่ง และการเลียนแบบอย่างทำให้เกิดอาชญากรรมเขากล่าวว่า

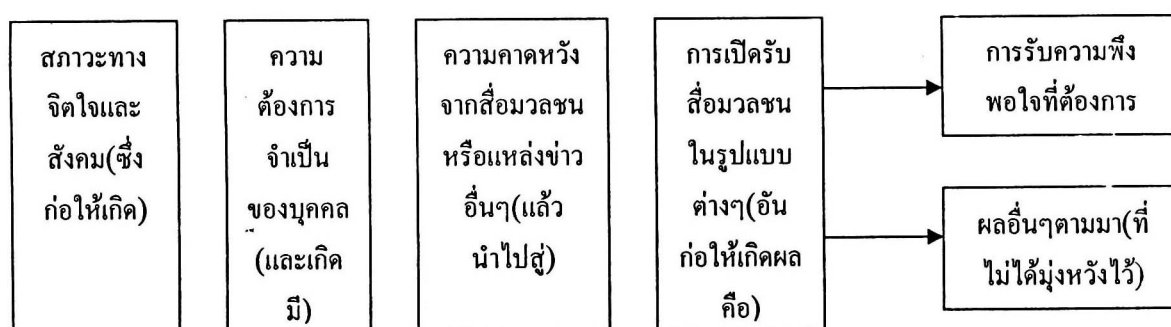
อาชญากรรมแพร่ออกไปในลักษณะเช่นเดียวกับแฟชั่น และแฟชั่นของอาชญากรรมก็เหมือนกับเสื้อผ้าและทรงผม

จะเห็นได้ว่า ปัจจุบันสังคมกำลังมีการเปลี่ยนแปลงจากสังคมเกษตรไปสู่สังคมอุตสาหกรรม การนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยเข้ามา การนำเสนอสื่อก็มีตามมาด้วยและการเผยแพร่สื่อลามกอนาจารเข้ามาอยู่ในทุกระดับชั้น อาจทำให้เกิดการเลียนแบบจากกลุ่มหนึ่งไปยังอีกกลุ่มได้ ซึ่งอาจมีผลทำให้เกิดความคิดหรือพฤติกรรมทางเพศเปลี่ยนแปลงไป สรุปได้ว่าสื่อสามารถแพร่ได้ง่ายและรวดเร็วโดยเฉพาะ ในกลุ่มที่แตกต่างกัน คนชั้นต่ำเลียนแบบคนชั้นสูง การมีความขัดแย้งภายในกลุ่ม

ทฤษฎีการใช้ประโยชน์และการได้รับความพึงพอใจจากสื่อมวลชน(The Uses and The Gratifications Approach)

ทฤษฎีนี้ให้ความสำคัญกับกลุ่มผู้รับสารซึ่งอยู่ในฐานะผู้กระทำการสื่อสาร ผู้รับสารเป็นผู้ที่เลือกใช้สื่อประเภทต่างๆ และเลือกรับเนื้อหาข่าวสารเพื่อสนอง ความต้องการของตน เพื่อเป็นแนวทางในการใช้ประโยชน์และเพื่อรับความพึงพอใจ คือ การศึกษา ผู้รับสารเกี่ยวกับสภาวะทางสังคม จิตใจ ซึ่งก่อให้เกิดความต้องการจำเป็นของบุคคล และเกิดมีความคาดหวังจากสื่อมวลชนหรือแหล่งข่าวสารอื่นๆ แล้งนำไปสู่การเปิดรับสื่อทำให้เกิดผล คือ การได้รับความพึงพอใจตามที่ต้องการ และผลอย่างอื่นตามมาโดยไม่ได้เจตนา (พีระ พุ่มพิเชฐรัฐ 2534: 634-636)

วัตถุประสงค์ที่สำคัญในทฤษฎีการใช้ และความพึงพอใจจากสื่อจะอยู่ที่ความพึงพอใจที่ผู้รับสารคาดหวังจากสื่อ โดยโครงสร้างของสื่อ(Media Structure) ก็เป็นสิ่งที่ควรให้ความสำคัญ เพราะโครงสร้างของสื่อเป็นสิ่งที่ตอบสนองต่อแรงจูงใจ หรือการแสวงหาความพึงพอใจโดยตรงและการเชื่อมโยงกันระหว่างการแสวงหาความพึงพอใจของบุคคลกับโอกาสหรือทางเลือกในการใช้สื่อ ทำให้เกิดพฤติกรรมในการรับสื่อของบุคคล โครงสร้างของการรับสื่ออาจจะประกอบไปด้วยจำนวนสื่อที่มี จำนวนสื่อที่หาได้ ประเภทของสื่อที่ได้รับ ปริมาณเนื้อหาของสื่อ ความนิยม ความชื่นชอบ และความต้องการ เป็นต้นองค์ประกอบเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์และการได้รับความพึงพอใจจากสื่อมวลชนมีดังนี้

กล่าวโดยสรุป การใช้ประโยชน์และการได้รับความพึงพอใจจากสื่อต่างๆเป็นการอธิบายกระบวนการรับสารในสื่อมวลชนของผู้รับสารและแสดงให้เห็นถึงกระบวนการการบริโภค สื่อมวลชนกับความต้องการหรือการสนใจในการรับสาร ซึ่งในบุคคลแต่ละคนมีวัตถุประสงค์ที่ใช้สื่อมวลชนแตกต่างกัน การศึกษานี้ไม่ได้เป็นการศึกษาว่าสื่อมีอิทธิพลโดยตรง แต่สื่อมีไว้เพื่อสนองความต้องการ ความพึงพอใจ เช่น การเปิดรับสื่อลามกอนาจารอาจทำให้พฤติกรรมเปลี่ยนไปหรือมีความต้องการที่จะกระทำความผิดทางเพศ

อิทธิพลของความรุนแรงในการรับ (พีระ พุ่มพิเชษฐ 2534: 670-673) แบ่งออกเป็นทฤษฎีต่างๆ ได้ดังนี้

ทฤษฎีการผ่อนคลาย (Catharsis Theory)

ทฤษฎีนี้เชื่อว่าคนเราถ้าทุกวันเกิดความเครียดหรืออารมณ์หงุดหงิด ซึ่งทำให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงเป็นการเปิดโอกาสที่จะรับสื่อมวลชนที่มีเนื้อหารุนแรง เพื่อที่จะช่วยปลดปล่อยความรู้สึกที่อยากแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวลงได้ เช่น การดูภาพยนตร์หรือโทรทัศน์ที่มีเรื่องตำรวจปราบผู้ร้าย เรื่องเกี่ยวกับสงครามหรือการคุมขัง หรือการดูวิดีโอโป๊ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้สามารถที่จะทดแทนหรือเป็นทางออกของความก้าวร้าวรุนแรง หรือความต้องการทางเพศในตัวเราที่เกิดจากภาวะกดดัน ผู้แสดงในสื่อต่างๆแสดงพฤติกรรมรุนแรงหรือการกระทำทางเพศออกมาเหมือนกับว่าได้กระทำแทนตัวเขาแล้ว ดังนั้นสื่อมวลชนจึงเปรียบเสมือนกลไกทางจิตวิทยาและทางสังคม (Psychological and social Mechanisms) ที่เป็นทางออกสำหรับพฤติกรรมความรุนแรงและความต้องการทางเพศของคนเราลักษณะการเป็นเครื่องผ่อนคลายดังกล่าวนี้จะเกิดผลกับคนชั้นต่ำมากกว่าคนระดับกลาง ทั้งนี้เนื่องจากคนในระดับกลางมีความสามารถในการควบคุมหรืออดกลั้นต่อการแสดงออกของความรุนแรงได้ดีกว่าคนชั้นต่ำของสังคม

ทฤษฎีการกระตุ้น (Aggressive Cues or Stimulating Effects Theory)

ทฤษฎีเชื่อว่าการเปิดรับสิ่งเร้าของความก้าวร้าวจะไปกระตุ้นระดับการปลุกเร้าทางจิตใจและร่างกาย จนอาจถึงขั้นการแสดงพฤติกรรมในทางก้าวร้าวรุนแรง ความต้องการทางเพศ เช่น การดูการแข่งขันชกมวยอาจจะไปกระตุ้นอารมณ์ให้ผู้ดูเกิดพฤติกรรมเหล่านั้นขึ้นมาก หรือดูภาพการร่วมเพศอาจเกิดความต้องการทางเพศได้ การกระตุ้นหรือปลุกเร้าความรุนแรงมักจะเกิดขึ้นกับผู้ที่กำลังอยู่ในสภาวะกดดันหรือหงุดหงิดในขณะนั้นมักจะมีแนวโน้มที่จะตอบสนองสูงกว่า ในสถานการณ์ที่เป็นจริงของผู้ชมหากคล้ายคลึงกันกับสถานการณ์ที่ปรากฏบนจอโทรทัศน์ ก็มีสวนกระตุ้นพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงได้ง่ายมาก การตอบสนองความก้าวร้าวรุนแรงนี้จะไม่เหมือนกันทุกคนขึ้นอยู่กับความแตกต่างลักษณะของบุคคล และลักษณะการที่รับรู้ข่าวสารไม่เหมือนกัน

ทฤษฎีการเรียนรู้โดยการสังเกต (Observation Learning Theory)

ทฤษฎีนี้มีข้อสันนิษฐานว่า คนทั่วไปสามารถเรียนรู้พฤติกรรมก้าวร้าวโดยสังเกตพฤติกรรมก้าวร้าวจากสื่อมวลชน เช่น วิธีการฆ่า การทรมาน รังแกผู้อื่น และบางครั้งอาจแสดงพฤติกรรมเลียนแบบความก้าวร้าวของผู้แสดงในเรื่องด้วย นอกจากนี้เด็กอาจจะเรียนรู้พฤติกรรมก้าวร้าวบางอย่างในโทรทัศน์แล้วนำมาปฏิบัติกับพี่น้องหรือเพื่อนร่วมชั้นได้ ในปัจจุบันการแสดงพฤติกรรมทางเพศมีอยู่ให้เห็นทุกวันในสื่อต่างๆ เช่น การแต่งกายที่ยั่วยุ การเล่าโลม ก็สามารถที่จะทำให้เกิดอารมณ์ทางเพศได้ การแสดงต่างๆ อาจจะมีการนำมาปฏิบัติเมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนั้น

ทฤษฎีแรงเสริม (Reinforcement Theory)

ความรุนแรงในโทรทัศน์และสื่อมวลชนต่างๆ ที่ได้นำเสนอนั้น มักจะไม่เพิ่มหรือลดความเป็นไปได้ในการแสดงพฤติกรรมรุนแรงของผู้รับสารอย่างเด่นชัด แต่สิ่งที่เกิดจากผลของสื่อมวลชนก็คือ เป็นแรงเสริมความก้าวร้าวหรือแรงเสริมการต่อต้านความก้าวร้าวรุนแรงที่มีอยู่แล้วในตัวของผู้รับสาร ดังนั้นทฤษฎีแรงเสริมของความก้าวร้าวรุนแรงในสื่อมวลชนชี้ให้เห็นว่า เนื้อหาในสื่อมวลชนเป็นแรงเสริมต่อทัศนคติ ค่านิยม ปทัสถาน ความเชื่อของผู้รับสาร ถ้าบุคคลนั้นมีความเชื่อในการใช้ความรุนแรงอยู่แล้วความรุนแรงในสื่อมวลชนก็ช่วยเสริมความเชื่อนั้นให้หนักแน่นขึ้น แต่ถ้าบุคคลในสังคมใดที่ไม่ชอบใช้ความรุนแรงเขาก็จะรับความรุนแรงนั้นเข้ามาโดยมองความรุนแรงนั้นเป็นเรื่องของความเจ็บปวด ทรมาน ควรหลีกเลี่ยงเช่นเดียวกับผู้ที่มีอารมณ์หรือความต้องการทางเพศอยู่แล้ว เมื่อเขาได้รับสื่อที่เป็นแรงเสริมมากก็อาจเป็นแรงเสริมที่ทำให้เขาแสดงพฤติกรรมเหล่านั้นออกมาได้

ทฤษฎีการปลูกฝัง (Cultivation Theory)

ข่าวสารในสื่อมวลชนโดยเฉพาะในโทรทัศน์ได้ปลูกฝังความคิดของผู้รับสารเกี่ยวกับโลกที่แท้จริง อิทธิพลของวิทยุโทรทัศน์ในสังคมสมัยใหม่นี้แพร่กระจายเข้าไปสู่ทุกครัวเรือน เนื้อหาในวิทยุโทรทัศน์มักจะเกี่ยวกับความรุนแรง อาชญากรรม ความขัดแย้ง เรื่องราวทางเพศ เป็นต้น จนทำให้ผู้ชมมีความรู้สึกที่โลกนี้เต็มไปด้วยความขัดแย้งและความรุนแรงไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การด้นรนต่อสู ส่วนเนื้อหาจะแสดงให้เห็นว่าตัวละครเอกมีอำนาจหรือชัยชนะเหนือผู้อื่นโดยใช้ความรุนแรงเท่านั้น ผู้ชมโทรทัศน์ถูกปลูกฝังให้มีความรู้สึกที่โลกที่เป็นอยู่ในโทรทัศน์คือโลกที่แท้จริงเต็มไปด้วยความรุนแรง

อาจกล่าวได้ว่าสื่อมวลชนเป็นการสื่อสารที่มีบทบาทต่อชีวิตประจำวันเป็นอย่างมาก สื่อมวลชนที่มีผลต่อทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม ความคิดเห็นของกลุ่มชน รวมทั้งสังคม ซึ่งสื่อมวลชนจะเป็นสิ่งที่ตอกย้ำความคิดที่มีอยู่เดิมหรืออาจจะเป็นการเปลี่ยนแปลงความคิดใหม่ขึ้นมาได้ โดยเฉพาะในปัจจุบันมีเทคโนโลยีต่างๆ เข้ามามากมายสื่อสารกับมนุษย์ได้อย่างไม่จำกัดวิธี ซึ่งทำให้มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงความคิดต่างๆ ของมนุษย์อย่างมาก

สาเหตุการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

ได้มีผู้พยายามศึกษาและวิจัยถึงสาเหตุของการกระทำความผิด มีหลายทฤษฎีด้วยกัน (การติดตามเด็กและเยาวชนภายหลังปล่อย 2535-2539 : 7-17) ดังเช่น

1. ทฤษฎีว่าด้วยลักษณะของบุคคล (Personal Trait) หรือองค์ประกอบในตัวบุคคล (Individual Make Up) ที่บกพร่องไม่สมประกอบ ลักษณะทางร่างกายก็ดี ลักษณะปัญญาก็ดี ลักษณะอารมณ์ก็ดี และลักษณะอื่นๆ หากได้เป็นปัจจัยที่ทำให้เด็กเป็นอาชญากรไม่เว้นแต่สิ่งเหล่านี้แปรปรวนหรือบกพร่อง ถึงขนาดที่บุคคลไม่สามารถจะมีความสัมพันธ์กับสังคมหรือสิ่งแวดล้อม และไม่อาจมีส่วนร่วมในกิจกรรมกับบุคคลอื่น หรือกลุ่มอื่นได้ เฉพาะในเหตุนี้เท่านั้นที่อาจจะเป็นมูลเหตุให้คนทำผิด

2. ทฤษฎีทางจิตวิทยา (Psychogenic Theory)

ก. ขาดการอบรมของพ่อแม่ เพราะพ่อแม่ตาย หรือมีสภาพบ้านแตก หรือไม่มีเวลาอบรมลูกเพียงพอ จึงทำให้จิตใจแข็งกระด้าง

ข. มีพัฒนาการทางเพศ ทำให้รู้สึกไม่สบายใจหรือเป็นทุกข์

ค. มีความเห็นแก่ตัวจึงเป็นทุกข์

เด็กวัยรุ่นที่กระทำความผิด เป็นเด็กที่ขาดความรัก ไม่มีความปลอดภัย เด็กจะมีความสับสนวุ่นวายใจ มองโลกในแง่ร้ายและรู้สึกว่ตนเองได้รับการดูถูกจากสังคม โดดเดี่ยวเดี๋ยวเดียวตาย และลักษณะกระทำความผิดก็มักจะรวมกลุ่มเข้ากับเพื่อนที่มีปัญหาล้ายๆ กัน

3. ทฤษฎีว่าด้วยการคบหาสมาคมไม่เหมือนกัน (Theory of Differential Association) ทำให้รับเอาค่านิยมหรือพฤติกรรมของกลุ่มมาถือปฏิบัติ

4. ทฤษฎีวัฒนธรรมย่อย (Subcultures) วัฒนธรรมย่อยของเด็กในกลุ่มนี้อาจจะขัดแย้งกับทัศนคติของสังคมส่วนใหญ่ เช่น การไว้ทรงผม การแต่งกาย การแสดงดนตรี กลุ่มเด็กพวกนี้จึงเกิดปัญหาในการปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมส่วนใหญ่ของสังคม เมื่อเป็นเช่นนี้ กลุ่มเด็กเหล่านี้จะหันเข้ามาจับกลุ่มกันสร้างแบบแผนพฤติกรรมของพวกตนขึ้นมา แต่มิได้มุ่งหวังผลประโยชน์จากการกระทำหรือพฤติกรรมของตน แต่มุ่งแสดงให้เห็นว่า ตนนั้นเป็นคนเก่ง หรือเป็นคนที่มีความสามารถเช่นการตั้งตนเป็นหัวหน้าแก๊งค์

5. ทฤษฎีว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างของร่างกาย เช่น

Endomorphic (เจ้าเนื้อ) – ใจน้อย

Mesomorphic (ลำสัน) - ก้าวร้าว

Ectomorphic (สโอดสะอง) – เก็บตัว

6. ทฤษฎีว่าด้วยอาชญากรโดยกำเนิด (Born Criminal)

มีรูปร่างทางร่างกายผิดปกติ ขากรรไกรล่างยาวกว่าขากรรไกรบน ใบหูไม่สมประกอบ ทฤษฎีนี้เชื่อว่าอาชญากรนั้นถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์

จากหลายทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปสาเหตุ การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนได้เป็น 3 ประเด็นดังนี้

1. สาเหตุจากตัวเด็กและเยาวชน ได้แก่ สภาพทางด้านร่างกายที่ผิดปกติบกพร่องไม่สมประกอบ ปัญญาอ่อน จิตใจบกพร่อง มีบุคลิกภาพที่แปรปรวน อันเป็นผลร้ายต่อเด็ก เพราะจะทำให้เด็กไม่สามารถใช้สติปัญญาไตร่ตรอง ยับยั้ง หรือห้ามใจในสิ่งที่ยั่วยั่วต่างๆ ได้
2. สาเหตุจากเพื่อนและสิ่งแวดล้อม ได้แก่ การคบเพื่อน การมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ ถือว่ามีความสำคัญต่อเด็กและเยาวชนเป็นอันมาก การรวมกลุ่มกันเป็นแก๊งค์เป็นพวก ย่อมทำให้เด็กและเยาวชนในกลุ่มเดียวกันมีค่านิยมที่เหมือนกัน มีทัศนคติที่คล้ายคลึงกัน มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จะสามารถถ่ายทอดเทคนิคในการกระทำผิดหรือคอยช่วยเหลือส่งเสริมให้กระทำผิดหนักขึ้นกว่าเดิม สนับสนุนกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความตื่นเต้นและให้ประโยชน์ร่วมกัน จึงมีผลทำให้เด็กและเยาวชนได้รับการถ่ายทอดค่านิยม เทคนิค และทัศนคติในการกระทำ
3. สาเหตุจากครอบครัว ได้แก่ เด็กและเยาวชนขาดการอบรมเลี้ยงดู ขาดความรัก หรือได้รับการเลี้ยงดูไม่ถูกต้อง เด็กและเยาวชนจะมีความสับสนวุ่นวาย มองโลกในแง่ร้าย เกิดความคับข้องใจ ไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ จนนำไปสู่การกระทำผิดได้

แนวคิดและทฤษฎีอัตมโนทัศน์กับการกระทำผิด

เนื่องจากผู้วิจัยสนใจศึกษาปัจจัยทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของเยาวชนเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนเอง ได้แก่ อัตมโนทัศน์ (Self-Concept) ความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกตน (Locus of Control) ความโน้มเอียงไปในทางปฏิบัติกับกฎหมาย (Delinquent Definition) (สุจิตรา วิชัยดิษฐ 2543: 15) ได้สรุปว่า ปัจจัยเชิงมนุษย์มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนซึ่งปัจจัยดังกล่าวได้แก่ ความรู้สึกต่อตนเอง ความมุ่งหวังในชีวิต การเคารพกฎหมาย ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ความรู้สึกต่อวงศ์ตระกูล และความสำเร็จในโรงเรียน เป็นต้น

ในครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจศึกษาเฉพาะเรื่องอัตมโนทัศน์ เนื่องจากเอกสารและงานวิจัยที่ผ่านมาทำให้เชื่อได้ว่า อัตมโนทัศน์เป็นสิ่งสำคัญมีบทบาทในการชี้นำพฤติกรรมของบุคคล และเป็นแกนของพฤติกรรม กล่าวคือ อัตมโนทัศน์เป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งในการพัฒนาประสิทธิภาพของบุคคล และ Hurlock (ชูชัย สมितिไกร 2530 ; อ้างอิงมาจาก Hurlock 1974) ได้สรุปไว้ว่า หากบุคคลใดมีอัตมโนทัศน์ที่ดี (Positive Self-Concept) จะมีการกระทำหรือพฤติกรรมที่เหมาะสม สามารถปรับตัวได้ดี เป็นผู้มีสุขภาพจิตที่ดี ในทางตรงกันข้าม หากบุคคลใดมีอัตมโนทัศน์ที่ไม่ดี (Negative Self-Concept) จะทำให้บุคคลนั้นมีพฤติกรรมที่สร้างปัญหาให้กับตนเองและผู้อื่น มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือไม่เหมาะสมอันจะนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมาย และประสบความล้มเหลวในชีวิตได้ถ้าไม่ได้รับการแก้ไข เช่นเดียวกันกับเยาวชนที่กระทำความผิดหากมีอัตมโนทัศน์อยู่ในระดับที่สูงก็จะมี การเห็นคุณค่าในตนเองสูง ไม่ประพฤติดนสร้างปัญหาให้กับสังคม แต่สำหรับ

เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดโดยมีอัตมโนทัศน์อยู่ในระดับต่ำ การเห็นคุณค่าในตนเองก็จะน้อยลง จึงมักสร้างความเดือดร้อนหรือปัญหาให้กับสังคม โดยอาจจะกระทำผิดซ้ำซาก ทั้งนี้เนื่องมาจากอัตมโนทัศน์ของเยาวชนที่มีอยู่ในระดับที่แตกต่างกัน และเยาวชนกระทำผิดที่อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนก็ถือว่าเป็นตัวแทนที่ดีกลุ่มหนึ่งของเยาวชนที่กระทำผิด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัตมโนทัศน์กับการกระทำผิด

กิงเพชร ธนะชัยวิบูลย์วัฒน์ (2533: 11-12) ได้ทำการศึกษาอัตมโนทัศน์ของวัยรุ่นเพศชายที่กระทำความผิดกฎหมายในสถานฝึกอบรมสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 200 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวัดการมองตนเองเทนเนสซี ของวิลเลียม เอช. พิตส์ ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยโดย ดร.อำไพ ศิริพิพัฒน์ ผลวิจัยพบว่า เพศชายที่กระทำความผิดกฎหมายที่บิดามารดาอยู่ร่วมกันมีอัตมโนทัศน์สูงกว่าวัยรุ่นเพศชายที่กระทำความผิดกฎหมายที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน แบบปล่อยปละละเลย และประชาธิปไตย มีอัตมโนทัศน์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ในด้านร่างกาย ครอบครัวยุคสมัย สังคม ความเป็นเอกลักษณ์ และพฤติกรรมกรรมการแสดงออกด้านรวม ส่วนด้านศีลธรรม จรรยาวิพากษ์วิจารณ์ตนเองและความพึงพอใจในตนเองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 วัยรุ่นชายที่กระทำความผิดกฎหมายครั้งแรกที่อยู่ในสถานฝึกและอบรม ระยะเวลา 1-6 เดือน และระยะเวลา 6 เดือน-1 ปี และระยะ 1 ปีขึ้นไป มีอัตมโนทัศน์ทั้ง 10 ด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่.05

สุจิรา วิชัยดิษฐ (2543: 132-133) ศึกษาเรื่อง การประยุกต์หลักธรรมะทางพระพุทธศาสนาและการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาอัตมโนทัศน์ของเยาวชนกระทำผิดชายในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 28 คน แบ่งเป็น 4 กลุ่มๆละ 7 คนที่มีลักษณะอัตมโนทัศน์คล้ายๆกัน กลุ่มที่ 1 ได้รับการพัฒนาอัตมโนทัศน์ทั้งแบบนำหลักธรรมะทางพระพุทธศาสนาและการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม กลุ่มที่ 2 รับการนำหลักธรรมะในพุทธศาสนามาใช้เพียงอย่างเดียว กลุ่มที่ 3 ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพียงอย่างเดียว และกลุ่มที่ 4 เป็นกลุ่มควบคุมไม่ได้รับทั้ง 2 แบบ ผลการวิจัย พบว่า

1. เยาวชนกระทำผิดกลุ่มที่ได้รับทั้งหลักธรรมะทางพุทธศาสนากับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีอัตมโนทัศน์สูงกว่าเยาวชนกระทำผิดที่ได้รับหลักธรรมะทางพุทธศาสนาเพียงอย่างเดียว
2. เยาวชนกระทำผิดกลุ่มที่ได้รับการพัฒนาอัตมโนทัศน์โดยการนำหลักธรรมะทางพุทธศาสนาเพียงอย่างเดียวมีอัตมโนทัศน์สูงกว่าเยาวชนชายกลุ่มควบคุม

3. เยาวชนกระทำผิดกลุ่มที่ได้รับการพัฒนาอัตมโนทัศน์โดยการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มอย่างเดียวนั้น มีอัตมโนทัศน์ไม่แตกต่างจากเยาวชนกระทำผิดกลุ่มควบคุม

เกตุแก้ว รักษาชาติ (2542: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องการมองตนเองของเยาวชนที่ติดยาเสพติด: ศึกษากรณีสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ของกลุ่มตัวอย่างเยาวชนชาย และเยาวชนหญิงที่ติดยาเสพติด ที่นำมาศึกษาเปรียบเทียบครั้งนี้ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนี้ คือ

1. เยาวชนที่มีการศึกษาสูงมีการมองตนเองแตกต่างจากเยาวชนที่มีการศึกษาน้อย โดยที่เยาวชนที่มีการศึกษาน้อยมีการมองตนเองด้านร่างกายสูงกว่าเยาวชนที่มีการศึกษาสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. เยาวชนที่มีระยะเวลาในการเสพยาเสพติดต่ำกว่า 2 ปี มีการมองตนเองแตกต่างจากเยาวชนที่มีระยะเวลาในการเสพยาเสพติดสูงกว่า 2 ปี โดยที่เยาวชนที่มีระยะเวลาในการเสพยาเสพติดต่ำมีการมองตนเองในด้านร่างกาย ด้านส่วนตัว ด้านสังคม และด้านที่เกี่ยวกับการติดยาเสพติดสูงกว่าเยาวชนที่มีระยะเวลาในการเสพยาเสพติดสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. เยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกมีการมองตนเองแตกต่างจากเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำ โดยที่เยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกมีการมองตนเองสูงกว่าเยาวชนที่กระทำผิดในทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เกตุแก้ว รักษาชาติ (2542:60; อ้างอิงมาจาก Dietche1959) ได้ศึกษาการมองตนเองระหว่างเด็กชายที่มีปัญหาทางด้านความประพฤติกับเด็กชายที่ไม่มีปัญหาทางด้านความประพฤติ กลุ่มตัวอย่าง เป็นเด็กวัยรุ่นชาย อายุ 15-16 ปี จำนวน 100 คน ใช้แบบวัดการมองตนเองของเทนเนสซี (The Tennessee Department of Mental Health Self-Concept Scale) ผลการวิจัยพบว่า เด็กชายที่ไม่มีปัญหาทางด้านความประพฤติมีการมองตนเองดีกว่าเด็กชายที่มีปัญหาทางด้านความประพฤติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจอห์นสัน (Johnson 1967 : 56-58 อ้างถึงใน รัฐกมล บรรหาร, 2534 : 19) ได้ศึกษาการมองตนเองของกลุ่มอาชญากรพบว่า อาชญากรส่วนใหญ่มีการมองตนเองที่ไม่ดี และให้ข้อสรุปว่าการมองตนเองที่ไม่ดีมีความสัมพันธ์กับบุคคลที่มีพฤติกรรมไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม

สุจิรา วิชัยดิษฐ (2543: 50; อ้างอิงมาจาก Lindsay 1993) ได้ทำการทดลองเพื่อพัฒนาอีโก้และอัตมโนทัศน์ของเยาวชนกระทำความผิดในระหว่างการฝึกโปรแกรมการผจญภัย (Adventure Base Programming) เป็นการศึกษาผลกระทบของการฝึกผจญภัยในป่าของเยาวชนกระทำผิดโดยมีสมมติฐานว่าโปรแกรมการฝึกนี้จะให้ผลทางบวกทั้งในวัยรุ่นทั่วไปและเยาวชนกระทำผิดได้พอๆกัน สิ่งที่สนใจศึกษา คือ พัฒนาการของอีโก้และอัตมโนทัศน์ กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมในการทดลองครั้งนี้เป็นวัยรุ่น 30 คน ใน Seven Hawks Wilderness School in Tennessee ใช้ระยะเวลาในการฝึก 6 เดือน ผลการศึกษาพบว่า มีการ

พัฒนาไปในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในตัวแปรทั้ง 2 คือ อีโก้และอัตมโนทัศน์ภายหลัง การศึกษา 6 เดือน และในการฝึกอบรมอย่างเข้มข้นนั้น พบว่า พัฒนาการของอีโก้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ .05 และเพิ่มมากกว่าการฝึกระยะยาว ส่วนพัฒนาการของอัตมโนทัศน์นั้นไม่พบความแตกต่างในการ ฝึกอย่างเข้มข้นกับการฝึกระยะยาว

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัตมโนทัศน์กับประเภทคดี

นายเรืองศักดิ์ สุวารี (2541: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องอัตมโนทัศน์และความคาดหวังของผู้ต้องขัง คดียาเสพติดให้โทษที่มีต่อสังคมภายนอก: กรณีศึกษาจังหวัดปทุมธานี สำหรับอัตมโนทัศน์ของผู้ต้องขังนั้น พบว่า ในชีวิตที่ผ่านมาเคยมีความภูมิใจในตัวเองที่สามารถหาเลี้ยงตัวเองได้ เป็นที่พึ่งของคนในครอบครัวมี หลักยึดทางศาสนา แต่ไม่สามารถปฏิบัติตามหลักศาสนาที่ตัวเองยึดถือได้อย่างสม่ำเสมอ ในด้านความคาดหวังต่อสังคมภายนอกผู้ต้องขังคดียาเสพติดให้โทษส่วนใหญ่คิดว่าตนเองยังคงได้รับความ รัก ความอบอุ่น และได้รับการเคารพยกย่องจากสังคมภายนอกโดยเฉพาะครอบครัว เพื่อนสนิท ญาติสนิท และไม่คิดว่าจะถูกรังเกียจจากสังคมภายนอก เมื่อพ้นโทษผู้ต้องขังคดียาเสพติดให้โทษส่วนใหญ่คาดหวังว่า สังคมภายนอกจะปฏิบัติต่อตนเองเหมือนก่อนถูกควบคุมตัว

วรพงษ์ นันทลักษณ์ (2537: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การอบรมเลี้ยงดูและ อัตมโนทัศน์ ของผู้ต้องขังคดีอุกฉกรรจ์ และคดีอาญาทั่วไป เฉพาะกรณีของเรือนจำกลางขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า

1. อัตมโนทัศน์ของผู้ต้องขังคดีต้องโทษต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. อัตมโนทัศน์ของผู้ต้องขังเพศต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยแบบเข้มงวดกวดขัน แบบปล่อยปละละเลย กับอัตมโนทัศน์ของ ผู้ต้องขัง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นงลักษณ์ วงศ์ประเสริฐ (2533: 63-64) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการมองตนเองของวัยรุ่นปกติ กับ วัยรุ่นที่ติดยาเสพติดในสถานบำบัดรักษา กรุงเทพมหานคร โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยวัยรุ่นปกติ จำนวน 120 คน จากโรงเรียนศรีอยุธยา และโรงเรียนวัดเบญจมบพิตร และวัยรุ่นติดยาเสพติดจำนวน 120 คน จากคลินิกบำบัดการติดยาเสพติด วชิรพยาบาล โรงพยาบาลมงกุฎ ศูนย์สาธารณสุขสงเคราะห์ และ โรงพยาบาลตากสิน ผลการวิจัยพบว่า วัยรุ่นปกติมีการมองตนเองดีกว่าวัยรุ่นที่ติดยาเสพติดในทุกๆ ด้าน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัตมโนทัศน์กับเยาวชน

ไจน มิริยะเกิด (2514; อ้างอิงมาจาก ผ่องพรรณ ตีปัญญา 2517: 9) ได้ศึกษาเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของเด็กวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวชั้นกลางกับเด็กวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวชั้นต่ำ กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นชายหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา 4 แห่ง ในกรุงเทพมหานคร มีอายุระหว่าง 12-17 ปี เรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ฐานทางเศรษฐกิจและสังคมของกลุ่มตัวอย่าง พิจารณาจากการศึกษา อาชีพ และรายได้ของบิดามารดา จำนวนกลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นจากครอบครัวชั้นกลาง 100 คน และจากครอบครัวชั้นต่ำ 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดอัตมโนทัศน์ของเพียร์สกับแฮริส (The Piers-Harris Children's Self-Concept Scale) ผลจากการวิจัยปรากฏว่า เด็กวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวชั้นต่ำมีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กวัยรุ่นจากครอบครัวชั้นกลาง

มาลีวัลย์ สุธาพานิชย์ (2532: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง มโนภาพแห่งตนของเด็กและเยาวชนที่มีภูมิหลังต่างกัน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก จังหวัดระยอง ผลการวิจัยพบว่า มโนภาพแห่งตนของเด็กและเยาวชนอยู่ในระดับต่ำ เยาวชนมีมโนภาพแห่งตนดีกว่าเด็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เด็กและเยาวชนที่มีสถานภาพครอบครัวปกติมีมโนภาพแห่งตนดีกว่าเด็กและเยาวชนที่มีสถานภาพครอบครัวแตกแยกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กและเยาวชนที่มีเชาวน์ปัญญาในระดับปกติมีมโนภาพแห่งตนดีกว่าเด็กและเยาวชนที่มีเชาวน์ปัญญาในระดับต่ำกว่าปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ไม่มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างอายุ สถานภาพครอบครัว และเชาวน์ปัญญาต่อมโนภาพแห่งตน

รัฐกมล บรรหาร (2534: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ระหว่างวัยรุ่นชายที่มีความก้าวร้าวกับวัยรุ่นชายปกติที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบที่แตกต่างกันตามการรับรู้ของตนเอง พบว่า 1) วัยรุ่นชายที่มีความก้าวร้าวมีคะแนนอัตมโนทัศน์ต่ำกว่าวัยรุ่นชายปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 2) ไม่มีความแตกต่างของอัตมโนทัศน์ระหว่างวัยรุ่นชายปกติที่รับรู้ว่าคุณค่าตนเองได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยกับวัยรุ่นชายปกติที่รับรู้ว่าคุณค่าตนเองได้รับการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบอื่นๆ 3) ไม่มีความแตกต่างของอัตมโนทัศน์ระหว่างวัยรุ่นชาย ที่มีความก้าวร้าวที่รับรู้ว่าคุณค่าตนเองได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยกับวัยรุ่นชายที่มีความก้าวร้าว ที่รับรู้ว่าคุณค่าตนเองได้รับการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบอื่นๆ บังอร เสดนนท์ (2512) ได้ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างตนเองอย่างที่คิดว่าเป็น (Real Self) และตนเองอย่างที่ตนคิดอยากจะเป็น (Ideal Self) จากกลุ่มตัวอย่างเด็กวัยรุ่น อายุประมาณ 13-16 ปี เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 155 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า การยอมรับตน (Self Acceptance) ของเด็กวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กับการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสภาพเศรษฐกิจ-สังคมของเด็กวัยรุ่นก็มีความสัมพันธ์กับการได้รับตำแหน่งพิเศษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย นั่นแสดงว่าการอบรมเลี้ยงดูของ

บิดามารดาในครอบครัวมีอิทธิพลต่อการมองตนเองของเด็กเป็นอย่างมาก เพราะสิ่งเหล่านี้จะบอกให้เด็กได้ทราบว่าเขาเป็นที่รักที่ต้องการและมีคุณค่าเพียงใด

สงศรี ศรีมุกดา (2511; อ้างอิงมาจาก เกตุแก้ว รักษาชาติ 2542 : 51) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองมีความสำเร็จทางการศึกษาของเด็กวัยรุ่นทั้งชายและหญิง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนวัยรุ่น อายุ 16-20 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนชาย โรงเรียนหญิง และโรงเรียนสหศึกษา พบว่า นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ 4 ด้าน คือ ลักษณะร่างกาย ความสามารถทางกีฬาและการเล่น ทักษะคิดทางสังคมและความเป็นจริงของตนเองที่ชอบและไม่ชอบเกี่ยวกับบุคลิกภาพ ลักษณะนิสัย ความรู้สึกและอารมณ์ นอกจากนั้นยังมีแนวโน้มเชิงที่จะต่างกันทางด้านเกี่ยวกับบ้านและครอบครัวอีกด้วย

อ้อมเดือน สดมณี (2522: 110-112 ; อ้างอิงมาจาก เกตุแก้ว รักษาชาติ 2542 : 61) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "ความคิดเกี่ยวกับตนเองและพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กวัยรุ่น" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากร 2 กลุ่ม ซึ่งประกอบด้วย นักเรียนชาย จำนวน 110 คน จากโรงเรียน 2 แห่ง ที่ตั้งอยู่ใจกลางมหานครและแถบชานเมืองด้านตะวันออก และอีกกลุ่มคือเด็กที่ต้องคำพิพากษาแล้วในบ้านเมตตาอีกจำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบว่า การมองตนเองของเด็กที่กระทำผิด จะสัมพันธ์กับการรับรู้การมองตนจากเพื่อนสนิท พ่อ แม่ และครู (ตามลำดับ) ซึ่งหมายความว่า เด็กจะมองตนเองไม่ว่าจะในด้านใดก็ตาม ขึ้นอยู่กับการที่เด็กรับรู้จากเพื่อนสนิท พ่อ แม่ และครูมองเขาแบบใด ส่วนเด็กที่ไม่ได้กระทำผิดการมองตนเองจะสัมพันธ์กับการรับรู้การมองตนเองจากครู แม่ เพื่อน และนักเรียน

จุไรรัตน์ เปรมะฐีเยียร (2512: 43-52) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองของเด็กวัยรุ่นในสถานสงเคราะห์ ตัวอย่างประชากรคือเด็กวัยรุ่นในสถานสงเคราะห์เด็กชายบ้านทุ่งมหาเมฆ และสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี กรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงมหาดไทย จำนวน 236 คน เป็นเด็กชาย 91 คน และเด็กหญิง 145 คน ในจำนวนนี้เป็นเด็กวัยรุ่นตอนต้น 45 คน เด็กชายวัยรุ่นตอนปลาย 46 คน เด็กหญิงวัยรุ่นตอนต้น 103 คน และเด็กหญิงวัยรุ่นตอนปลาย 42 คน โดยคัดเลือกเด็กวัยรุ่นซึ่งมีอายุระหว่าง 13-16 ปี สำหรับเด็กวัยรุ่นตอนต้น และ 17-21 ปี สำหรับเด็กวัยรุ่นตอนปลาย ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. เด็กวัยรุ่นตอนต้นและเด็กวัยรุ่นตอนปลาย มีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในลักษณะที่เกี่ยวกับความเป็นคนที่น่ามองน่านิยมนมากกว่าคนอื่น และในลักษณะที่เป็นส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่เด็กวัยรุ่นตอนต้นมีแนวโน้มที่จะคิดเห็นว่า ตนเป็นคนที่น่ามองน่านิยมนมากกว่าคนอื่น และมีลักษณะที่เป็นส่วนรวมสูงกว่าเด็กวัยรุ่นตอนปลาย

2. เด็กวัยรุ่นชายตอนต้น และเด็กวัยรุ่นชายตอนปลาย มีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในลักษณะต่างๆ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จัตรนา เญียมกำแพง (2544:14 ; อ้างอิงมาจาก Jerasild 1952: 31) ได้ศึกษาการมองตนเอง โดยให้นักเรียนชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษา และนิสิตนักศึกษาระดับวิทยาลัย จำนวน 3,000 คน เขียนอธิบายสิ่งที่ชอบและไม่ชอบเกี่ยวกับตนเอง ผลการวิจัยปรากฏว่า ตัวอย่างประชากรแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในด้านลักษณะร่างกาย การแต่งกาย สุขภาพอนามัย บ้านและครอบครัว ความสนุกสนานในการพักผ่อนหย่อนใจ ความสามารถในการกีฬาต่างๆ ความสามารถทางการเรียน ทักษะติดต่อโรงเรียน ความสามารถทางสติปัญญา ความสามารถพิเศษต่างๆ ทักษะทางสังคม ความชอบและไม่ชอบเกี่ยวกับตนเอง บุคลิกภาพ ลักษณะนิสัย ความรู้สึกและความเชื่อทางศาสนา ผลการวิจัยปรากฏว่า เด็กที่มีอายุน้อยมีความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านร่างกาย รูปร่างหน้าตาและการแต่งกายเป็นส่วนใหญ่ แต่เด็กอายุมากขึ้นมีการมองตนเองในด้านความรู้สึกนึกคิด และความสัมพันธ์กับผู้อื่นเป็นส่วนใหญ่

เกตุแก้ว รักษาชาติ (2542: 60; อ้างอิงมาจาก Hamed 1967) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการมองตนเองกับโครงสร้างของบุคลิกภาพทั้งหมด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นเด็กวัยรุ่น จำนวน 170 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดการมองตนเอง ซึ่งมีการให้คำปรึกษาหารือ การปรับตัว ระดับสติปัญญา บุคลิกภาพ การรับรู้ การเข้าสังคม ซึ่งมีตัวแปรทั้งสิ้น 130 ตัวแปร ผลจากการวิจัยพบว่า ผู้ที่มีการมองตนเองไปในด้านดีจะปรับตัวได้ดีกว่าผู้ที่มี การมองตนเองในด้านไม่ดี

ผ่องพรรณ ติปัญญา (2517: 5; อ้างอิงมาจาก Moses 1960) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างตนในปัจจุบัน ตนในอุดมคติ และตนในอุดมคติของมารดา กับระดับสติปัญญา สมรรถผลในการเรียนและสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 195 คน เขียนประโยคที่แสดงให้เห็นถึงลักษณะของตนที่เป็นจริง ตนในอุดมคติ และตนในอุดมคติของมารดา จากการวิจัยพบว่า อัตมโนทัศน์ที่เป็นจริง ตนในอุดมคติและตนในอุดมคติของมารดา นั้นมีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญา สมรรถผลทางการเรียนและสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

พรเพ็ญ เพชรสุศิริ (2527: 43) ได้ศึกษาสาเหตุ พบว่า สาเหตุที่สำคัญที่สุดมาจากครอบครัวของเยาวชน รองลงมาคือตัวเยาวชนเอง และสิ่งแวดล้อม แต่เนื่องจากสาเหตุที่เกิดจากครอบครัวของเยาวชน และสิ่งแวดล้อม เป็นปัญหาที่ต้องได้รับความร่วมมือหลายฝ่ายในการแก้ปัญหา และต้องใช้ระยะเวลานาน

ส่วนสาเหตุที่เกิดจากตัวเยาวชนเอง สามารถที่จะแก้ไขเมื่อเด็กและเยาวชนถูกกักกันในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ประทีน ' มหาพันธุ์ และคณะ (2521; อ้างอิงมาจาก อารยา ด้านพานิช 2542: 16) ได้ศึกษาเรื่องการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนไทย พบว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมีความรู้สึกไม่ดีต่อตนเอง มากกว่าเยาวชนที่ไม่กระทำผิดกฎหมาย มีความมุ่งมั่นในชีวิตที่ต่ำกว่า มีความเชื่อในเรื่องโชชะตา มากกว่า มีความมุ่งหวังทางการศึกษาต่ำกว่าประสบความล้มเหลวในโรงเรียนมากกว่าและมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อโรงเรียนมากกว่าเยาวชนที่ไม่ได้กระทำผิดกฎหมาย

พันตำรวจโท บัณฑิต นิลอ่อน (2542: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็ก และเยาวชนศึกษาเฉพาะกรณีสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง จากผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ได้แก่ วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่กระทำผิดระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดมีความสัมพันธ์กับประเภทการกระทำผิด สภาพแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน และพบปัจจัยที่มีส่วนในการสนับสนุนให้เด็กและเยาวชนกระทำผิด ได้แก่ ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัวระหว่างเด็กและเยาวชนกับบิดามารดา และระหว่างบิดามารดาของเด็กและเยาวชน ฐานะทางครอบครัว และพฤติกรรมคบเพื่อนอย่างเหมาะสมของเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิด

คณันพร พูลสวัสดิ์ (2544 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยทางสังคมและความสัมพันธ์ในครอบครัว กับการกระทำผิดของเยาวชนชาย: ศึกษาเฉพาะกรณีสถานพินิจและคุ้มครองเด็กบ้านกรูณา” ผลการวิจัยพบว่า เยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุขณะกระทำผิดโดยเฉลี่ย 18 ปี ร้อยละ 41.6 จบจากชั้น ป.4-ป.6 ร้อยละ 48.2 บิดามารดามีอาชีพรับจ้างทั่วไปร้อยละ 43.2 และมีรายได้ไม่แน่นอนร้อยละ 58.3

ร้อยตำรวจเอก วรินทร์ พวงแก้ว (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรมบ้านกรูณาและบ้านปรางค์ ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา ภาวะการทำงาน ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว สภาพแวดล้อมภายในชุมชน และการได้รับอิทธิพลจากสื่อมวลชนไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำ

ศรียัทยา ชูสุวรรณ (2524: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องบทบาทของนักสังคมสงเคราะห์กับการแก้ปัญหาเด็กและเยาวชนกระทำผิดซ้ำ ซึ่งพบว่าสาเหตุแห่งการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน

ประกอบด้วยปัจจัยที่เกี่ยวข้องกัน 3 ประการ คือ ปัจจัยทางสังคม ปัจจัยทางจิตใจ และปัจจัยทางกายภาพ โดยมีปัจจัยทางสังคมเป็นตัวแปรที่สำคัญที่สุด ซึ่งได้แก่สภาพครอบครัวบกพร่องและมีการศึกษาต่ำลักษณะครอบครัวเดี่ยว มีฐานะยากจน และส่วนใหญ่แยกกันอยู่ การคบเพื่อนของเด็กและเยาวชนกระทำผิดซ้ำมีการคบเพื่อนเป็นจำนวนมากถึง 7 คนขึ้นไป ส่วนใหญ่เป็นเพื่อนบ้านใกล้เคียง ซึ่งมีความประพฤติเบี่ยงเบนสูง ฯลฯ ปัจจัยทางด้านจิตใจซึ่งมีผลทำให้เด็กและเยาวชนขาดความรู้สึกผิดชอบชั่วดีและมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อเพื่อนมนุษย์และสังคม เด็กและเยาวชนกระทำผิดซ้ำมีสภาพอารมณ์รุนแรง ส่วนปัจจัยทางด้านกายภาพนั้น เด็กและเยาวชนกระทำผิดซ้ำมีร่างกายอยู่ในช่วงวัยรุ่น ผลของการเปลี่ยนแปลงร่างกายทำให้เด็กและเยาวชนประสบปัญหาต่างๆ อันเนื่องมาจากการปรับตัว สำหรับประวัติเกี่ยวกับการจับกุมการกระทำผิดครั้งนี้เป็นการกระทำผิดครั้งที่ 2 เป็นประเภทคดีเกี่ยวกับทรัพย์สินและครอบครัวหรือยาเสพติดลักษณะโทษที่ตัดสินในความผิดครั้งแรกและระยะเวลาที่ศาลตัดสินในความผิดครั้งแรก มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำเด็กและเยาวชนชายมีแนวโน้มกระทำผิดซ้ำสูงขึ้นโดยมีลักษณะเป็นโทษสูงขึ้นส่วนแนวความคิดของบิดามารดาและผู้ปกครองเด็กและเยาวชนกระทำผิดซ้ำในการป้องกันและแก้ไขปัญหามิฉะนั้นไม่ตรงเป้าหมาย ผู้ปกครองยังไม่เข้าใจถึงสภาพปัญหาการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนชัดเจน

ประหยัด พวงจำปา (2537: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ถูกคุมความประพฤติ ผลวิจัยพบว่า การคบเพื่อน ลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัยของผู้ถูกคุมความประพฤติมีความสัมพันธ์ต่อการกระทำผิดซ้ำ ส่วนความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายการคุมประพฤติ ระดับการศึกษา และอายุของผู้คุมความประพฤติไม่มีความสัมพันธ์ต่อการกระทำผิดซ้ำ

เกษรราชค์ จินะแสน (2542: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนที่อยู่ระหว่างถูกคุมประพฤติในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำ ได้แก่ ครอบครัว การศึกษา การคบเพื่อน แรงปรารถนาภายใน แรงดึงดูดจากสังคม แรงกดดันภายในสังคม สภาพเศรษฐกิจของครอบครัว สิ่งแวดล้อมที่พักอาศัย เป็นต้น

อัจฉราพรรณ เทสะบูรณ์ (2524: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องราวการวิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน

1. เด็กและเยาวชนกระทำผิดซ้ำมีการศึกษาต่ำ และบิดามารดาที่มีการศึกษาต่ำ อยู่ในลักษณะครอบครัวเดี่ยว เข้าบ้านผู้อื่นอยู่ในบริเวณแหล่งเสื่อมโทรม รายได้ครอบครัวต่ำ เด็กและเยาวชนถูกจับมาแล้วเกิน 2 ครั้ง

2. การศึกษาลักษณะโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ ที่เป็นสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำของเยาวชน ด้วยการวิเคราะห์การผันแปรและการจำแนกได้สรุปดังนี้

2.1 ประวัติการจับกุม ประเภทดีของความผิดครั้งแรก ลักษณะโทษที่ศาลตัดสินในความผิดครั้งแรก และระยะแรกที่ศาลตัดสินในความผิดครั้งแรกมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำ กล่าวคือการถูกจับกุมบ่อยครั้ง จะมีแนวโน้มกระทำผิดซ้ำสูง ประเภทคดีรุนแรงขึ้น

2.2 การมีรายได้ครอบครัวต่ำ และมีจำนวนพี่น้องมากมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำ คือครอบครัวที่มีรายได้ต่ำและมีจำนวนพี่น้องมากจะมีแนวโน้มกระทำผิดซ้ำน้อยลง

กิงเพชร ชัยชนะวิบูลย์วัฒน์ (2535: 11-12; อ้างอิงมาจาก Reckless, Dinits and Murray (1982: 136-137) ได้ศึกษา "เด็กดี" (good boy) จำนวน 125 คน จากการสัมภาษณ์มารดาเด็ก พบว่าปัจจัยด้านครอบครัวที่สำคัญ 2 ประการที่เป็นเครื่องป้องกันหรือภูมิคุ้มกันบุคคลจากการกระทำผิดได้คือ ประการแรก เด็กดีจะมาจากครอบครัวที่สมบูรณ์ สถานภาพสมรสของบิดามารดาและรายได้ของครอบครัวมั่นคง ประการที่สอง คือบิดามารดามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับลูกและเอาใจใส่อบรมสั่งสอน โดยที่ เด็กเองไม่รู้สึกรว่าถูกจำกัดจนเกินไป ต่อมาผู้วิจัยและคณะเดิมได้ทำการศึกษา "เด็กไม่ดี" (bad boy) พบว่า เด็กเหล่านี้รายงานว่า เขาได้รับการลงโทษอย่างรุนแรงบ่อยๆ และมีส่วนร่วมในกิจกรรมของครอบครัวน้อย ส่วนมารดาของเด็กเหล่านั้นไม่ค่อยมีเวลาเอาใจใส่ลูกเท่าที่ควร จากการศึกษาวิจัยเด็กทั้งสองกลุ่มนี้ คณะผู้วิจัยได้สรุปว่า

1. ในการควบคุมความประพฤติเด็กจำเป็นต้องใช้ความนึกคิดเกี่ยวกับตน (Concept of self)

2. บุคคลมีความต้องการความสัมพันธ์ในกลุ่มปฐมภูมิ (Primary group) ที่สำคัญลำดับแรกคือครอบครัวและการตอบสนองสิ่งแวดล้อมต่างๆ จะทำให้เกิดการมองตนเองทางบวกหรือลบขึ้น

อาจกล่าวได้ว่าการมองตนเองเป็นผลมาจากรูปแบบของการอบรมเลี้ยงดู พัฒนาการของการมองตนเองที่ไม่ดี (A poor self-concept) จะแสดงให้เห็นว่าบุคคลนั้นมีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่ไม่ดี และมีจิตใจอ่อนแออันอาจทำให้มีพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาของสังคมได้ ส่วนการมองตนเองที่ดีจะเป็นผลมาจากรูปแบบของการอบรมเลี้ยงดูที่ดี ซึ่งจะเป็นเกราะภายใน (inner buffer) ป้องกันไม่ให้บุคคลนั้นกระทำผิดกฎหมายได้ คือการมองตนเองจะสะท้อนถึงประสบการณ์ต่างๆ ที่บุคคลได้รับมาและเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในการกระทำผิดหรือไม่กระทำผิด

เกตุแก้ว รักษาชาติ (2542 : 60; อ้างอิงมาจาก Lemert 1951: 73-78) มีความเห็นสอดคล้องกับมิตที่ว่า ปฏิกริยาทางสังคมมีส่วนผลักดันให้เด็กวัยรุ่นมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน Lemert ใช้คำว่าตราหน้า (Labeling) เป็นกระบวนการทางสังคมที่สรุปอย่างกว้างๆ ว่าเด็กที่มีลักษณะเช่นนั้น เช่นนี้ คือ เด็กเกเร ตัวอย่างเช่น เด็กยากจน สกปรก พูดคำหยาบ แต่งตัวไม่เรียบร้อย คือเด็กเกเร ไม่กล่าวโทษเฉพาะเจาะจงว่า

เด็กคนนี้สกปรก เป็นลูกของนายคนที่ขายของอยู่ร้านกาแฟมุมถนน การตราหน้าเด็กรวมๆ อย่างกว้างๆ ทำให้เด็กที่ถูกตราหน้าว่าเกเร ยิ่งทำให้เขามีความรู้สึกและได้รับประสบการณ์ทางสังคม ที่ผลักดันให้เขามีการมองตนเองว่าเป็นเด็กเกเร (delinquent self – concept) เด็กเหล่านี้ยิ่งแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนเหลวไหลยิ่งขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับการมองตนเองของตน ดังนั้นตามความเห็นของลีเมอร์ทแล้ว กระบวนการตราหน้านี้เอง เปลี่ยนให้เด็กธรรมดากลายเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนไป เพราะการเปลี่ยนแปลงการมองตนเองของเขา เด็กที่มีการมองตนเองที่ดีมีแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงเพื่อนๆ หรือสถานการณ์ต่างๆ ที่ชักนำไปให้กระทำผิดกฎหมาย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษา

ในการวิจัยครั้งนี้ได้แบ่งวิธีการวิจัยออกเป็นขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

1. การกำหนดประชากร
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากร

เยาวชนชาย ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (บ้านกรุณา) ที่มีอายุระหว่าง 10-23 ปี จำนวน 254 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ประกอบด้วยเครื่องมือ 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 แบบวัดอัตมโนทัศน์

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

เป็นข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับตัวเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนได้แก่ อายุ การกระทำผิด ประเภทความผิด และระยะเวลาที่ฝึกและอบรม

ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดอัตมโนทัศน์ แบ่งออกเป็นด้านต่างๆได้ดังนี้

ด้านร่างกาย ประกอบด้วยแบบวัดอัตมโนทัศน์ ข้อ 1-9

ด้านศีลธรรมจรรยา ประกอบด้วยแบบวัดอัตมโนทัศน์ ข้อ 10-17

ด้านส่วนตัว ประกอบด้วยแบบวัดอัตมโนทัศน์ ข้อ 18-28

ด้านครอบครัว ประกอบด้วยแบบวัดอัตมโนทัศน์ ข้อ 29-40

ด้านสังคม ประกอบด้วยแบบวัดอัตมโนทัศน์ ข้อ 41-50

วิธีการสร้างแบบวัด

1. ผู้วิจัยศึกษาแนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องจากเอกสารและงานวิจัยต่างๆทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. ผู้วิจัยนำแบบวัดอ้อมโนทัศน์ของสุจิตรา วิชัยดิษฐ มาทำการปรับปรุงข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและจุดมุ่งหมายของการวิจัย จากจำนวน 100 ข้อ เหลือ 71 ข้อ

3. ผู้วิจัยนำแบบวัดอ้อมโนทัศน์ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 2 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาและภาษาที่ใช้ ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ และความมุ่งหมายของการวิจัย แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

4. ผู้วิจัยนำแบบวัดอ้อมโนทัศน์ที่ทำการปรับปรุงแล้วตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิไปทดลองใช้ (Try Out) กับเยาวชนกระทำผิดในศูนย์แรกรับเด็กและเยาวชนชายบ้านเมตตา สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกรุงเทพมหานคร จำนวน 70 คน ได้แบบวัดฉบับที่สมบูรณ์จำนวน 70 ฉบับ โดยนำแบบสอบถามมาใช้สูตรสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Correlation) แล้วเลือกข้อที่มีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) 0.2 ขึ้นไป โดยแบบสอบถามมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.206-0.646 ได้แบบสอบถามจำนวน 50 ข้อ และหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.889

ลักษณะแบบวัดอ้อมโนทัศน์นี้ประกอบด้วยประโยคบรรยายเกี่ยวกับตนเองในด้านต่างๆ 50 ประโยค มีทั้งบรรยายเกี่ยวกับตนเองในด้านดี และด้านไม่ดีให้ผู้ตอบประเมินตนเองตามความคิดเห็นของตนว่าตัวเขาเองมีลักษณะเหมือนกับที่บรรยายไว้ในแบบวัดหรือไม่คำตอบที่ให้ไว้มีลักษณะเป็นมาตรประเมินค่า (Rating Scale) มี 4 ช่องคือ

1. หมายถึง ไม่จริงเลย คือเมื่อผู้ตอบคิดว่าข้อความในประโยคนั้นไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบเลย

2. หมายถึง จริงเพียงเล็กน้อย คือ เมื่อผู้ตอบคิดว่าข้อความในประโยคนั้นพอจะตรงกับสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบเพียงเล็กน้อย

3. หมายถึง จริง คือ เมื่อผู้ตอบคิดว่าข้อความในประโยคนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบ

4. หมายถึง จริงที่สุด คือ เมื่อผู้ตอบคิดว่าข้อความในประโยคนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบมากที่สุด

ผู้ตอบแบบวัดนี้จะต้องเลือกตอบเพียง 1 คำตอบจาก 4 คำตอบเหล่านั้นแต่ละข้อโดยทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่องที่ต้องการ

การให้คะแนน

เนื่องจากแบบวัดนี้ประกอบด้วยประโยคที่บรรยายเกี่ยวกับตนเองทั้งทางดี และไม่ดี ดังนั้น การให้คะแนนจึงขึ้นอยู่กับข้อความด้วยคือ

ข้อความที่บรรยายตนเองในทางที่ดี

เลือกตัวเลขคำตอบ 1 ได้ 1 คะแนน

เลือกตัวเลขคำตอบ 2 ได้ 2 คะแนน

เลือกตัวเลขคำตอบ 3 ได้ 3 คะแนน

เลือกตัวเลขคำตอบ 4 ได้ 4 คะแนน

ข้อความที่บรรยายตนเองในทางที่ไม่ดี

เลือกตัวเลขคำตอบ 1 ได้ 4 คะแนน

เลือกตัวเลขคำตอบ 2 ได้ 3 คะแนน

เลือกตัวเลขคำตอบ 3 ได้ 2 คะแนน

เลือกตัวเลขคำตอบ 4 ได้ 1 คะแนน

ตัวอย่างแบบวัด

ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงเพียงเล็กน้อย	ไม่จริงเลย
	(4)	(3)	(2)	(1)
(0) ฉันเป็นคนแข็งแรง				

การแปลความหมายของคะแนน

ผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมมากกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่ามีอัตมโนทัศน์สูง ส่วนผู้ที่ได้คะแนนรวมน้อยกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่ามีอัตมโนทัศน์ต่ำ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. ทำหนังสือจากทางคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เสนอต่ออธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เพื่อแจ้งความประสงค์และขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย

2. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเยาวชนกระทำผิด ในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย รุ่นใหญ่ (บ้านกรุณา) สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกรุงเทพมหานคร จำนวน 254 คน ระหว่างวันที่ 12 มกราคม 2549 โดยเริ่มจากการกรอกแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล แบบวัดอัถมโนทัศน์ตามลำดับ ใช้ระยะเวลาในการตอบแบบสอบถามประมาณ 60 นาทีตามความเหมาะสม
3. ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์มาตรวจให้คะแนน แล้วนำข้อมูลที่ได้รับมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป
4. นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดบันทึกลงในคอมพิวเตอร์ เพื่อนำไปวิเคราะห์ต่อไป

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว มีการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติ ดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการหาค่าร้อยละ และหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. เปรียบเทียบอัถมโนทัศน์ของเด็กและเยาวชนชายที่กระทำผิด ระหว่างผู้ที่กระทำผิดครั้งแรก และผู้ที่กระทำผิด โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test)
3. เปรียบเทียบอัถมโนทัศน์ของประเภทคดีที่เด็กและเยาวชนชายกระทำผิด ในด้านประเภทคดีที่มีมากกว่า 2 ประเภท โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two Way Analysis Of Variance)
4. เปรียบเทียบอัถมโนทัศน์ของอายุเด็กและเยาวชนชายกระทำผิด ที่มีช่วงอายุมากกว่า 2 ช่วง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis Of Variance)
5. เปรียบเทียบอัถมโนทัศน์ของอายุเด็กและเยาวชนชายกระทำผิด ที่มีช่วงระยะเวลาฝึกและอบรมมากกว่า 2 ช่วง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis Of Variance)

บทที่ 4

การวิเคราะห์และการนำเสนอข้อมูล

ในการนำเสนอและวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 5 ตอน คือ

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลค่าสถิติพื้นฐานของเยาวชนชายที่กระทำผิด ในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นใหญ่ (บ้านกรุณา) สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกรุงเทพมหานคร ดังนี้

- 1.1 หาจำนวนและร้อยละของเยาวชนชายที่กระทำผิดจำแนกตามลักษณะการกระทำผิด ประเภทคดี อายุ และระยะเวลาฝึกและอบรม
- 1.2 ค่าสถิติพื้นฐานของเยาวชนชายที่กระทำผิดจำแนกตามลักษณะการกระทำผิด ประเภทคดี อายุ และระยะเวลาฝึกและอบรม

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบอัตราโทษของเยาวชนชายที่กระทำผิดจำแนกตามการกระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ โดยใช้สูตร t-test

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทาง (Two-Way ANOVA) ของเยาวชนชายที่กระทำผิด จำแนกตามตัวแปรประเภทคดีกับลักษณะการกระทำผิด

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทาง (Two-Way ANOVA) ของเยาวชนชายที่กระทำผิด จำแนกตามตัวแปรอายุกับลักษณะการกระทำผิด

ตอนที่ 5 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทาง (Two-Way ANOVA) ของเยาวชนชายที่กระทำผิด จำแนกตามตัวแปรระยะเวลาฝึกและอบรมกับลักษณะการกระทำผิด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของเยาวชนชายที่กระทำผิด จำแนกตามลักษณะการกระทำผิด ประเภทคดี อายุ และระยะเวลาฝึกและอบรม

ตาราง 1 แสดงจำนวนและร้อยละของเยาวชนชายที่กระทำผิดโดยจำแนกตามลักษณะการกระทำผิด ช่วงอายุ ประเภทคดี และระยะเวลาฝึกและอบรม

ตัวแปร	จำนวน (คน)	ร้อยละ	M	S.D
1.ลักษณะการกระทำผิด				
การกระทำผิดครั้งแรก	134	52.8	2.521	0.237
การกระทำผิดซ้ำ	120	47.2	2.447	0.261
2.อายุ				
10-17 ปี	122	48.0	2.487	0.250
18-23 ปี	132	52.0	2.485	0.252
3.ประเภทคดี				
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	79	31.1	2.469	0.263
ความสงบสุข และอาวุธ				
ความผิดเกี่ยวกับชีวิต	84	33.1	2.482	0.247
ร่างกาย และเพศ				
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	91	35.8	2.504	0.244
และอื่นๆ				
4.ระยะเวลาฝึกและอบรม				
0-1 ปี	99	39.0	2.477	0.234
1.1-2 ปี	78	30.7	2.525	0.266
2.1 ปีขึ้นไป	77	30.3	2.457	0.253
รวม	254	100	2.486	0.251

หมายเหตุ

- N แทน จำนวนเยาวชนชายที่กระทำผิดในกลุ่มประชากร
 M แทน คะแนนมัธยฐาน
 S.D. แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

จากตาราง 1 แสดงว่าเยาวชนชาย จำนวน 254 คน จำแนกตามลักษณะการกระทำผิดครั้งแรกจำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 52.8 การกระทำผิดซ้ำ จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 47.2 คะแนนอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งแรก ($M = 2.521$ $S.D = 0.237$) มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำ ($M = 2.447$ $S.D = 0.261$)

เยาวชนชายที่มีอายุต่ำกว่า 17 ปี จำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 48 ส่วนเยาวชนชายที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 52 คะแนนอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายช่วงอายุต่ำกว่า 17 ปี ($M = 2.487$ $S.D = 0.250$) มีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกับช่วงอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ($M = 2.485$ $S.D = 0.252$)

เยาวชนชายที่กระทำความผิดประเภทคดีทรัพย์สิน, ความสงบสุข, อาวุธ จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 31.1 ประเภทคดีชีวิต ร่างกายและเพศ จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 33.1 ประเภทคดียาเสพติดและอื่นๆ จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 35.8 มีคะแนนอัตมโนทัศน์โดยเฉลี่ยมากที่สุด ($M = 2.504$ $S.D = 0.244$) รองลงมาคือประเภทคดีชีวิต ร่างกายและเพศ ($M = 2.482$ $S.D = 0.247$) อันดับสุดท้ายคือประเภทคดีทรัพย์สิน ความสงบสุขและอาวุธ ($M = 2.469$ $S.D = 0.263$)

เยาวชนชายที่มีระยะเวลาฝึกและอบรมตั้งแต่ 0-1 ปี จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 39 ระยะเวลาฝึกและอบรมตั้งแต่ 1.1-2 ปี จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 30.7 ระยะเวลาฝึกและอบรมตั้งแต่ 2.1 ปีขึ้นไป จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 30.3 และระยะเวลาฝึกและอบรม 1.1-2 ปี มีคะแนนอัตมโนทัศน์โดยเฉลี่ยมากที่สุด ($M = 2.525$ $S.D = 0.266$) รองลงมาคือ ระยะเวลาฝึกและอบรม 0-1 ปี ($M = 2.477$ $S.D = 0.234$) อันดับสุดท้ายคือระยะเวลาฝึกและอบรม 2.1 ปีขึ้นไป ($M = 2.457$ $S.D = 0.253$)

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิดจำแนกตามการกระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ โดยใช้สูตร t-test

ตาราง 2 เปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิด จำแนกตามลักษณะการกระทำผิด

ลักษณะการกระทำผิด	อัตมโนทัศน์			
	N	M	S.D.	t-test
การกระทำผิดครั้งแรก	134	2.521	0.238	2.376**
การกระทำผิดซ้ำ	120	2.447	0.260	
รวม	254	2.486	0.251	

** มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

จากตาราง 2 พบว่าลักษณะของการกระทำผิด ระหว่างการกระทำผิดครั้งแรกกับการกระทำผิดซ้ำ มีอัตมโนทัศน์ มากกว่าอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งตรงตามสมมติฐานข้อที่ 1 โดยที่อัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งแรกสูงกว่าเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำ

ข้อตกลงเบื้องต้น

การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-Way ANOVA) เพื่อให้ทราบถึงตัวแปรต้น 2 ตัวร่วมกัน (ซึ่งในที่นี้คือ ลักษณะการกระทำผิดกับประเภทคดี, ลักษณะการกระทำผิดกับช่วงอายุ, ลักษณะการกระทำผิดกับระยะฝึกและอบรม) ส่งผลถึงตัวแปรตาม (อัตมโนทัศน์) โดยที่ความแปรปรวนมีการกระจายเป็นโค้งระปกติ แสดงว่ามีความแปรปรวนไม่แตกต่างกัน จึงนำไปวิเคราะห์หาค่าปฏิสัมพันธ์ จากนั้นหาค่า main effect ดูถึงความมีนัยสำคัญทางสถิติ และดูกราฟเพื่อศึกษาแนวโน้มอัตมโนทัศน์ของตัวแปรต้น ถ้าตัวไหนใน main effect มีความแตกต่างกัน จึงนำไปหาค่า t-test เพื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่และวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA)

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทาง (Two-Way ANOVA) ของเยาวชนชายที่กระทำผิด จำแนกตามตัวแปรประเภทคดีกับลักษณะการกระทำผิด

ผลที่ได้จากการคำนวณค่าความแปรปรวนพบว่าการกระจายข้อมูลเป็นโค้งปกติ มีค่าเท่ากับ .339 ซึ่งมีค่ามากกว่า .05 จึงนำไปหาค่าปฏิเสธสมมติฐานระหว่างประเภทคดีกับลักษณะการกระทำผิดที่ส่งผลต่ออัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำความผิด

ตาราง 3 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเภทคดีกับลักษณะการกระทำผิดที่มีผลต่ออัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายบ้านกรุณา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ประเภทคดี	2	0.045	0.022	0.363
ลักษณะการกระทำผิด	1	0.299	0.299	4.853*
ประเภทคดี*	2	0.272	0.136	2.213
ส่วนที่เหลือ	248	15.254	0.062	
รวม	254	1585.443		

* มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

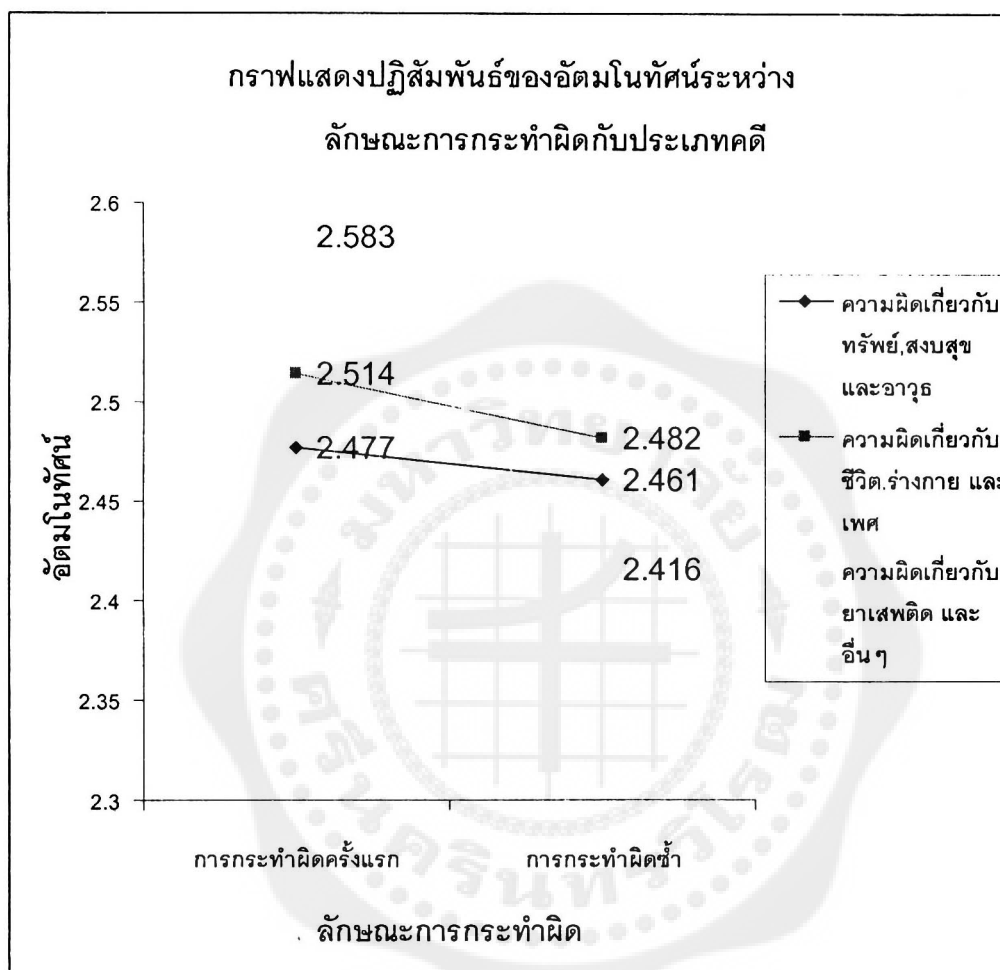
หมายเหตุ

df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ
SS	แทน	Sum of Square
MS	แทน	Mean of Square
F	แทน	ค่าสถิติที่พิจารณาใน F-distribution

จากตาราง พบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการกระทำผิดและประเภทคดีไม่ส่งผลต่ออัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำความผิดซึ่งไม่ตรงตามสมมติฐานข้อที่ 2

แต่ในงานวิจัยนี้พบว่า ลักษณะการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำส่งผลต่อความแตกต่างกันของระดับอัตมโนทัศน์ในเยาวชนชายที่กระทำความผิด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่เยาวชนชายกระทำผิดครั้งแรกมีอัตมโนทัศน์สูงกว่าเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำ

ภาพ 1 เปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิดระหว่างลักษณะการกระทำผิดกับประเภทคดีของการกระทำผิด

จากภาพ 1 อธิบายได้ว่า พบปฏิสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติของอัตมโนทัศน์ที่ประเภทคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและอื่นๆ โดยที่ประเภทคดีความผิดเกี่ยวกับชีวิต, ร่างกาย และเพศ และประเภทคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน, สุขสบายและอาหารอาจพบปฏิสัมพันธ์กันที่ระยะอนันต์ ซึ่งประเภทคดียาเสพติดพบความแตกต่างกันเนื่องจากค่าเฉลี่ยของการกระทำผิดครั้งแรกกับการกระทำผิดซ้ำมีความแตกต่างกันโดยที่การกระทำผิดครั้งแรกมีระดับอัตมโนทัศน์สูงกว่าการกระทำผิดซ้ำ ส่วนประเภทคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน, สุขสบายและอาหาร และประเภทคดีความผิดเกี่ยวกับชีวิต, ร่างกาย และเพศไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 4 เปรียบเทียบอัตรามโนทัศน์เป็นรายคู่ ตามลักษณะกระทำผิดและประเภทคดี

ประเภทคดี	กระทำผิดครั้งแรก			กระทำผิดซ้ำ			t
	N	M	SD	N	M	SD	
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน, ความสงบสุขและอาวุธ	37	2.477	0.248	42	2.461	0.279	0.266
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย และเพศ	65	2.514	0.238	26	2.482	0.263	0.562
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและอื่นๆ	33	2.583	0.214	51	2.416	0.246	3.191*

* มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

จากตาราง พบว่า เยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งแรก และกระทำผิดซ้ำในประเภทคดียาเสพติด และอื่นๆมีอัตรามโนทัศน์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 5 วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way ANOVA) เปรียบเทียบอัตรามโนทัศน์ตามประเภทคดีต่าง ของการกระทำผิดครั้งแรก

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	0.201	0.101	1.819
ภายในกลุ่ม	132	7.302	0.055	
รวม	134	7.503		

จากตาราง พบว่า เยาวชนชายที่กระทำผิดในประเภทคดีต่างๆทั้งกระทำผิดครั้งแรก มีอัตรามโนทัศน์ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 6 วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way ANOVA) เปรียบเทียบอัตราในทัศน
ตามประเภทคดีต่าง ของการกระทำผิดซ้ำ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	0.006	0.003	0.645
ภายในกลุ่ม	116	6.942	0.06	
รวม	118	6.948		

จากตาราง พบว่า เยาวชนชายที่กระทำผิดในประเภทคดีต่างๆทั้งกระทำผิดซ้ำ มีอัตราในทัศนไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทาง (Two-Way ANOVA) ของเยาวชนชายที่กระทำผิด จำแนกตามตัวแปรอายุกับลักษณะการกระทำผิด

ผลที่ได้จากการคำนวณค่าความแปรปรวนเท่ากับ .334 ซึ่งมีค่ามากกว่า .05 สามารถสรุปได้ว่าการกระจายของข้อมูลเป็นโค้งปกติ จึงนำไปหาค่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างช่วงอายุกับลักษณะการกระทำผิดที่ส่งผลต่ออัตราในทัศนของเยาวชนชายที่กระทำความผิด

ตาราง 7 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างช่วงอายุและลักษณะการกระทำผิดที่มีผลต่ออัตราในทัศนของเยาวชนชายที่กระทำผิด

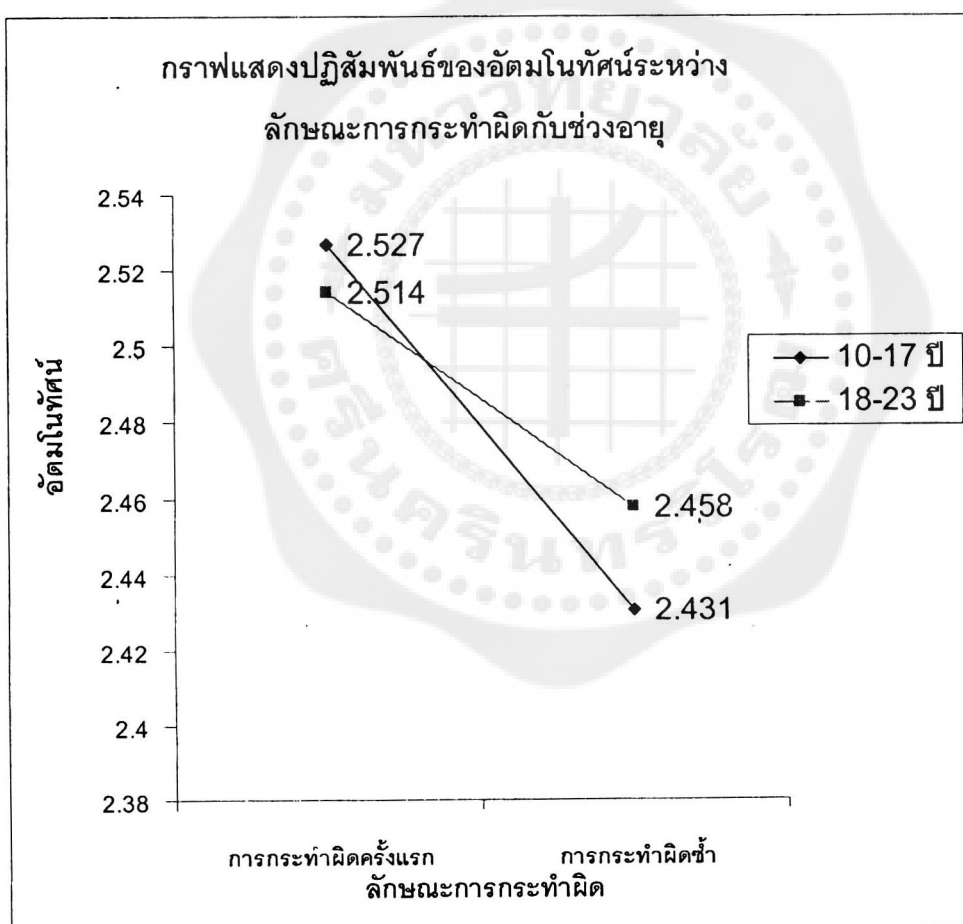
แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ลักษณะการกระทำผิด (1)	1	0.359	0.359	5.777*
ช่วงอายุ (2)	1	0.003	0.003	0.048
1x2	1	0.023	0.023	0.377
ส่วนที่เหลือ	250	15.519	0.062	
รวม	254	1585.443		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 7 พบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการกระทำผิดและช่วงอายุไม่ส่งผลต่ออัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิด ซึ่งไม่ตรงตามสมมติฐานข้อที่ 4

แต่ในงานวิจัยนี้พบว่าลักษณะการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายมีอัตมโนทัศน์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่เยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งแรกมีอัตมโนทัศน์สูงกว่าเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำ

ภาพ 2 เปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิดระหว่างตัวแปรอายุกับลักษณะการกระทำผิด

จากภาพ 2 อธิบายได้ว่า พบปฏิสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติของอัตมโนทัศน์ระหว่างลักษณะการกระทำผิดกับช่วงอายุ 10 – 17 ปี โดยที่ช่วงอายุ 10-17 ปีพบว่ามี ความแตกต่างกันโดยที่การกระทำผิดครั้งแรกมีระดับอัตมโนทัศน์สูงกว่าการกระทำผิดซ้ำ ส่วนในช่วงอายุ 18-23 ปีไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 8 เปรียบเทียบอัตมโนทัศน์รายคู่ ตามลักษณะการกระทำผิดกับช่วงอายุ

อายุ	กระทำผิดครั้งแรก			กระทำผิดซ้ำ			t
	N	M	SD	N	M	SD	
10-17 ปี	71	2.527	0.238	51	2.431	0.258	2.104*
18-23 ปี	64	2.514	0.237	68	2.458	0.265	1.287

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางพบว่า เยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำในช่วงอายุ 10-17 ปี มีอัตมโนทัศน์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 9 เปรียบเทียบอัตมโนทัศน์รายคู่ ตามลักษณะการกระทำผิดและช่วงอายุ

ลักษณะการกระทำผิด	10-17 ปี			18-23 ปี			t
	N	M	SD	N	M	SD	
กระทำผิดครั้งแรก	71	2.527	0.238	64	2.514	0.237	0.303
กระทำผิดซ้ำ	51	2.431	0.258	68	2.458	0.265	- 0.542

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 พบว่า เยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งแรกในช่วงอายุ 10-17 ปีกับ 18-23 ปี และเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำในช่วงอายุ 10-17 ปีกับ 18-23 ปี ไม่พบความแตกต่างของอัตมโนทัศน์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 5 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทาง (Two-Way ANOVA) ของเยาวชนชายที่กระทำผิด จำแนกตามตัวแปรระยะเวลาฝึกและอบรมกับลักษณะการกระทำผิด

ผลที่ได้จากการคำนวณค่าความแปรปรวนเท่ากับ .174 ซึ่งมีค่ามากกว่า .05 สามารถสรุปได้ว่าการกระจายของข้อมูลเป็นโค้งปกติ จึงนำไปหาค่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาฝึกอบรมกับลักษณะการกระทำผิดที่ส่งผลต่ออัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำความผิด

ตาราง 10 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาฝึกและอบรมกับลักษณะการกระทำผิดที่มีผล
ต่ออัตราโทษของเยาวชนชายบ้านกรุณา

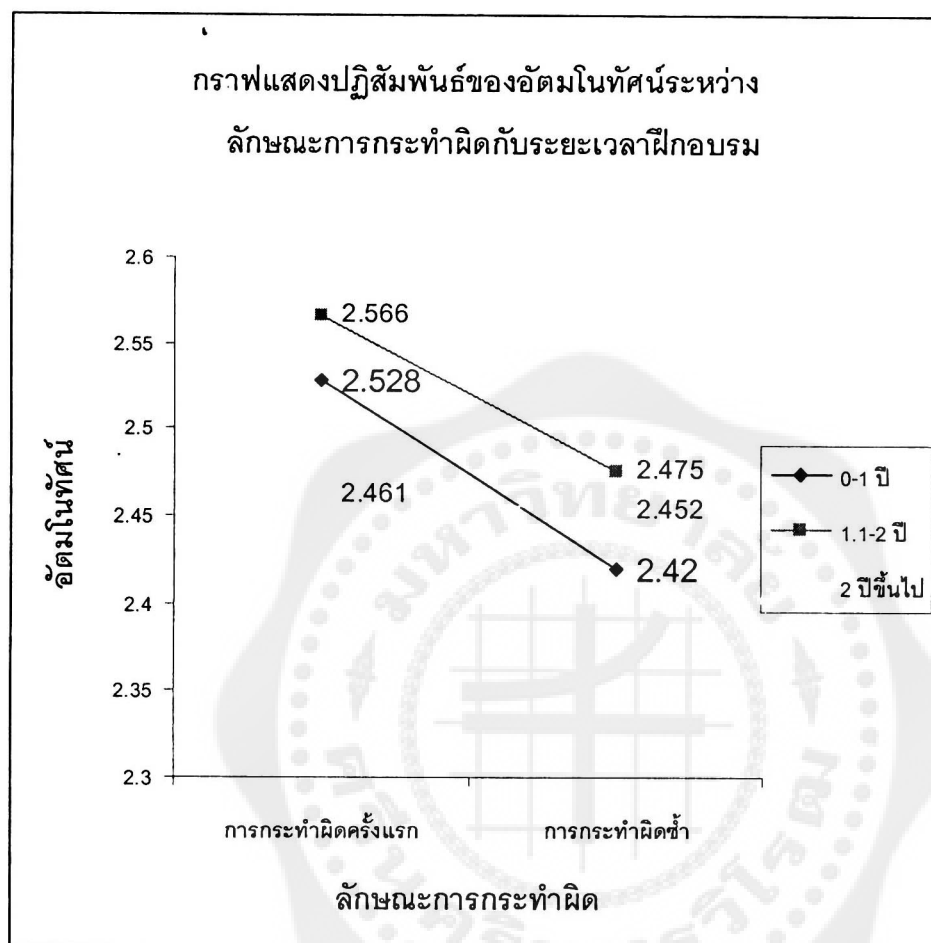
แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ลักษณะการกระทำผิด (1)	1	736.982	736.982	4.792*
ระยะเวลาฝึกและอบรม (2)	2	423.037	211.518	1.375
1x2	2	280.447	140.223	0.912
ส่วนที่เหลือ	248	38141.938	153.798	
รวม	254	3963608		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 10 พบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการกระทำผิดและระยะเวลาฝึกและ
อบรมไม่ส่งผลต่ออัตราโทษของเยาวชนชายที่กระทำผิด ซึ่งไม่ตรงตามสมมติฐานข้อที่ 5

แต่ในงานวิจัยนี้พบว่าลักษณะการกระทำผิดของเยาวชนชายมีอัตราโทษแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่เยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งแรกมีอัตราโทษสูงกว่า
เยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำ

ภาพ 3 เปรียบเทียบอัตราในทัศนคติของเยาวชนชายที่กระทำผิดระหว่างตัวแปรระยะเวลาฝึกและอบรมกับลักษณะการกระทำผิด

จากภาพ 3 สามารถอธิบายได้ว่า พบปฏิสัมพันธ์ของอัตราในทัศนคติระหว่างระยะเวลาฝึกและอบรม 0 – 1 ปี กับ 2.1 ปี ขึ้นไป โดยที่ลักษณะการทำความผิดกับระยะเวลาฝึกและอบรม 0 – 1 ปี กับ 1.1 – 2 ปี และระยะเวลาฝึกและอบรม 1.1 – 2 ปี กับ 2.1 ปี ขึ้นไป อาจจะมีการปฏิสัมพันธ์กันที่ระยะอนันต์ ซึ่งระยะเวลาฝึกและอบรม 0-1ปี มีความแตกต่างกันโดยที่การกระทำผิดครั้งแรกมีระดับอัตราในทัศนคติสูงกว่าการกระทำผิดซ้ำส่วนในระยะเวลาฝึกและอบรม 1.1-2 และระยะเวลาฝึกและอบรม 2ปีขึ้นไปไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 11 เปรียบเทียบอัตราโน้ตเป็นรายคู่ตามลักษณะการกระทำผิดและระยะเวลาฝึกและ
อบรม

ระยะเวลา ฝึกและ อบรม	กระทำผิดครั้งแรก			กระทำผิดซ้ำ			t
	N	M	SD	N	M	SD	
0-1 ปี	52	2.528	0.219	47	2.420	0.238	2.354*
1.1-2 ปี	43	2.566	0.260	35	2.475	0.269	1.506
2 ปีขึ้นไป	40	2.461	0.224	37	2.452	0.284	0.155

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางพบว่า เยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำที่มีระยะเวลาฝึกและ
อบรม 0-1 ปี มีอัตราโน้ตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 12 วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว เปรียบเทียบอัตราโน้ตตามระยะเวลาฝึก
และอบรมของการกระทำผิดครั้งแรก

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	0.234	0.117	2.129
ภายในกลุ่ม	132	7.269	0.055	
รวม	134	7.503		

จากตารางพบว่า เยาวชนชายที่มีระยะเวลาฝึกและอบรมแตกต่างกันทั้งกระทำผิดครั้งแรก
มีอัตราโน้ตไม่แตกต่างกัน

ตาราง13 วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว เปรียบเทียบอัตราในทัศนตามระยะเวลาฝึกและ
อบรมของการกระทำผิดซ้ำ

แหล่งควมแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	0.152	0.076	0.453
ภายในกลุ่ม	116	6.797	0.059	
รวม	118	6.948		

จากตารางพบว่าเยาวชนชายที่มีระยะเวลาฝึกและอบรมแตกต่างกันทั้งกระทำผิดซ้ำมีอัตราในทัศนไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงเปรียบเทียบ โดยมีการเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิด ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (บ้านกรุณา)

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชาย ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ที่กระทำผิดครั้งแรก และกระทำผิดซ้ำ
2. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ของอัตมโนทัศน์ระหว่างลักษณะการกระทำผิดกับประเภทคดีที่กระทำผิดของเยาวชนชาย ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ของอัตมโนทัศน์ระหว่างลักษณะการกระทำผิดกับอายุของเยาวชนชาย ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
4. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ของอัตมโนทัศน์ระหว่างลักษณะการกระทำผิดกับระยะเวลาฝึกและอบรมของเยาวชนชาย ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่เยาวชนชายที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (บ้านกรุณา) จำนวน 254 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบวัดเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิด แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ อายุ ครั้งที่กระทำความผิด ประเภทคดี ระยะเวลาที่ศาลตัดสินให้ฝึกและอบรม และระยะเวลาที่ฝึกอบรม

ตอนที่ 2 แบบวัดอัตมโนทัศน์ แบ่งเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านร่างกาย ด้านศีลธรรมจรรยา ด้านครอบครัว ด้านส่วนตัว และด้านสังคม

สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. เยาวชนชาย ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ที่กระทำผิดครั้งแรก จะมีอัตมโนทัศน์สูงกว่าเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำ
2. มีปฏิสัมพันธ์ของอัตมโนทัศน์ระหว่างประเภทคดีกับลักษณะการกระทำความผิดของเยาวชนชายที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนชาย
3. มีปฏิสัมพันธ์ของอัตมโนทัศน์ระหว่างช่วงอายุกับลักษณะการกระทำความผิดของเยาวชนชายที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนชาย
4. มีปฏิสัมพันธ์ของอัตมโนทัศน์ระหว่างระยะเวลาฝึกและอบรมกับลักษณะการกระทำความผิดของเยาวชนชายที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนชาย

การดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยนี้ได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากทางภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ เพื่อติดต่อขออนุญาตในการเก็บข้อมูลจากกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กรุงเทพมหานคร
2. ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลด้วยตนเองในสถานฝึกและอบรมชายรุ่นใหญ่ (บ้านกรุณา) โดยการนำแบบวัดที่ผู้วิจัยได้เตรียมไว้ไปให้กลุ่มประชากรที่ศึกษาตอบแบบวัดด้วยตนเอง
3. การเก็บข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลในวันที่ 12 มกราคม 2549 ได้แบบวัดที่สมบูรณ์ จำนวน 254 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยนี้ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ค่าสถิติทดสอบสมมติฐาน ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิด คำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. หาปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการกระทำผิดกับตัวแปรต่างๆ ได้แก่ ประเภทคดี ช่วงอายุ ระยะเวลาฝึกและอบรม โดยใช้การทดสอบ Two-Way ANOVA
3. ถ้าพบความแตกต่างของตัวแปรต่างๆ ใช้การเปรียบเทียบโดยใช้สถิติ t-test และ One-Way ANOVA

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเยาวชนชายรุ่นใหญ่ (บ้านกรุณา) กรุงเทพมหานคร สามารถสรุปผลการศึกษาค้นคว้าได้ ดังนี้

1. เยาวชนชายที่กระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมชายรุ่นใหญ่(บ้านกรุณา) จำนวน 254 จำแนกตามลักษณะการกระทำผิดครั้งแรก จำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 52.8 และการกระทำผิดซ้ำ จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 47.2 เยาวชนชายที่มีอายุต่ำกว่า 17 ปี จำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 48 ส่วนเยาวชนชายที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 52 เยาวชนชายส่วนใหญ่กระทำความผิด ประเภท คดียาเสพติดและอื่นๆ จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 35 และระยะเวลาฝึกและอบรมตั้งแต่ 0-1 ปี จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 39

2. เยาวชนชายที่กระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมชายรุ่นใหญ่ (บ้านกรุณา) ที่กระทำผิดครั้งแรก จะมีอัตมโนทัศน์สูงกว่าเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำ ที่ระดับนัยสำคัญ .01

3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการกระทำผิดและประเภทคดีไม่มีผลต่ออัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำความผิด แต่พบว่าอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งแรก และกระทำผิดซ้ำในประเภทคดี ยาเสพติด และอื่นๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการกระทำผิดและช่วงอายุไม่มีผลต่ออัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิด แต่พบว่าอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำในช่วงอายุ 10-17 ปี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการกระทำผิดและระยะเวลาฝึกและอบรมไม่มีผลต่ออัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิด แต่พบว่าอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำในช่วงระยะเวลาฝึกและอบรม 0-1 ปี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. เยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งแรกในประเภทคดียาเสพติดและอื่นๆ ช่วงอายุ 10-17 ปี และมีระยะเวลาฝึกและอบรม 1.1-2 ปี มีระดับอัตมโนทัศน์สูงกว่าเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำ

7. เยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำในประเภทคดียาเสพติดและอื่นๆ ช่วงอายุ 10-17 ปี และมีระยะเวลาฝึกและอบรม 0-1 ปี มีระดับอัตมโนทัศน์ต่ำที่สุดเมื่อเทียบกับกลุ่มอื่น

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาอัตมโนทัศน์กับการกระทำผิดของเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเยาวชนชายรุ่นใหญ่ (บ้านกรุณา) ผลการวิจัยสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การศึกษาเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ พบว่า อัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งแรกสูงกว่า เยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำ

ทั้งนี้เพราะการกระทำผิดครั้งแรกของเยาวชนนั้นมาจากสิ่งแวดล้อมกระตุ้นหรือเป็นการหลงผิดชั่วคราวเท่านั้น แต่การกระทำผิดซ้ำอาจทำไปด้วยความตั้งใจ (สุชา จันทน์เอม : 2528) ซึ่งเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกเมื่อพ้นโทษออกไป ก็มักจะประสบกับอุปสรรคในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น การจำกัดสิทธิของผู้ที่เคยต้องโทษมาก่อน และการยอมรับจากคนในสังคม ทำให้เยาวชนชายที่เคยกระทำผิดมองและรับรู้ตนเองและสังคมรอบข้างในแง่ลบ และหันกลับมาทำกระทำผิดอีกครั้งหนึ่ง ส่งผลต่ออัตมโนทัศน์ต่ำลงจากกลุ่มที่กระทำผิดครั้งแรก ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ กมลทิพย์ คติการ (2529) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การยอมรับและให้ความช่วยเหลือผู้พ้นโทษเพื่อกลับตนเป็นพลเมืองดีในสังคมไทย : สภาพปัญหาและแนวทางแก้ไข พบว่า ผู้พ้นโทษส่วนใหญ่จะประสบปัญหาการหางานทำ ทั้งนี้เพราะกฎระเบียบจำกัดสิทธิของผู้ที่ต้องโทษมาก่อน ซึ่งผู้พ้นโทษก็หางานแบบรับจ้างแรงงาน แต่ก็ยังพบอุปสรรค เพราะ ท่าทีของประชาชนโดยทั่วไปยังมีลักษณะอคติเอื้อนที่จะยอมรับผู้พ้นโทษเข้าทำงานกับตน เนื่องจากยังมีความรู้สึกหวาดระแวงว่าผู้พ้นโทษจะกลับตัวได้หรือไม่

อัจฉราพรรณ เทะประทุม (2524) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน พบว่า ประเภทคดีของความผิดครั้งแรก ลักษณะโทษที่ศาลตัดสินของความผิดครั้งแรก และระยะเวลาที่ศาลตัดสินในความผิดครั้งแรกมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำ กล่าวคือ การถูกจับกุมบ่อยครั้งจะมีแนวโน้มกระทำผิดซ้ำสูง ประเภทคดีรุนแรงขึ้น ส่งผลให้อัตมโนทัศน์มีแนวโน้มลดลง

2. การศึกษาปฏิสัมพันธ์ของอัตมโนทัศน์ระหว่างประเภทคดีกับลักษณะการทำความผิดของเยาวชนชาย พบว่า ประเภทคดีกับลักษณะการกระทำผิดของเยาวชนชายไม่มีปฏิสัมพันธ์กัน หมายความว่า ประเภทคดีกับลักษณะการกระทำผิดไม่ส่งผลต่อระดับอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิด

ซึ่งประเภทคดีกับการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำไม่มีความแตกต่างกันของอัตมโนทัศน์ แต่มีความแตกต่างกันที่การกระทำผิดครั้งแรกกับการกระทำผิดซ้ำที่ประเภทคดียาเสพติดและอื่นๆ เพราะว่า เยาวชนชายที่กระทำผิดประเภทคดียาเสพติดและอื่นๆ ส่วนใหญ่เกิดจาก ความอยากรู้อยากลองและอิทธิพลจากเพื่อน ในขณะที่ ประเภทคดีชีวิต, ร่างกายและเพศ กับประเภทคดีทรัพย์สิน, สงบสุขและอาวุธ เป็นคดีที่ร้ายแรงกว่าประเภทคดียาเสพติดและอื่นๆ ซึ่งส่วนใหญ่เกิดจากสาเหตุพื้นฐานจากปัญหาทางครอบครัวกับ

สังคมเป็นหลัก ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ วราพรณ วงศ์สารคาม ได้ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาวิถีชีวิตของเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดคดีข่มขืนและกระทำชำเรา (2548: 89-90) แต่อย่างไรก็ตามประเภทคดียาเสพติดและอื่นๆเป็นส่วนย่อยของประเภทคดีทั้งหมด จึงทำให้ไม่พบความแตกต่างกัน

3. การศึกษาปฏิสัมพันธ์ของอัตมโนทัศน์ระหว่างช่วงอายุกับลักษณะการกระทำผิดของเยาวชนชาย พบว่า ช่วงอายุกับลักษณะการกระทำผิดของเยาวชนชายไม่มีปฏิสัมพันธ์ หมายความว่า ช่วงอายุกับลักษณะการกระทำผิดไม่ส่งผลกระทบต่อระดับอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิด

ซึ่งช่วงอายุกับลักษณะการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายไม่มีความแตกต่างกัน แต่มีความแตกต่างที่การกระทำผิดครั้งแรกกับการกระทำผิดซ้ำที่ช่วงอายุ 10-17 ปี เพราะว่า เยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งแรกช่วงอายุ 10-17 ปี เป็นช่วงวัยรุ่นที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย อารมณ์ และจิตใจในด้านต่างๆ มีการมองและรับรู้ตนเองตามกลุ่มเพื่อน สืบสนในบทบาทและภาวะความเป็นตน ดังนั้นกลุ่มเพื่อนจึงมีอิทธิพลต่อการกระทำต่างๆของเด็กในช่วงอายุนี้เด็กจะทำตามค่านิยมของกลุ่มเพื่อน เพื่อให้เป็นที่ยอมรับ ในสังคมที่พวกเขาได้อยู่ด้วยจึงทำให้พวกเขามีความคิดว่าการกระทำของเขาเป็นสิ่งที่ถูกต้องและได้รับการยอมรับจากเพื่อน จึงทำให้ระดับอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งแรกยังสูงอยู่ ส่วนในการกระทำผิดซ้ำเมื่อพวกเขาได้ออกไปสู่สังคมพวกเขาก็จะมีความรู้สึกว่าเขาไม่มีความสำคัญกับสังคมจึงทำให้เด็กในช่วงนี้มีอัตมโนทัศน์ต่ำกว่าพวกกระทำผิดครั้งแรก (อ้างมาจาก ทฤษฎีพัฒนาการทางจิตสังคม ของ อีริคสัน : ฉัตรนภา เขี่ยมกำแพง 2544 ; 18-19)

สำหรับช่วงอายุ 18-23 ปี เป็นวัยที่กำลังเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ เริ่มมองถึงอนาคตและความมั่นคงของชีวิต และตระหนักถึงคนรอบข้าง ครอบครัวและสังคม มีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนแล้ว จึงทำให้การกระทำผิดของกลุ่มช่วงอายุ 18-23 ปี มีอัตมโนทัศน์ที่ไม่แตกต่างกัน เพราะว่าในช่วงอายุ 18- 23 ปี เด็กเริ่มมีพัฒนาการทางความคิดมากขึ้นและเริ่มที่จะยึดติดทางความคิดของตนเองมากขึ้นจึงทำให้ระดับของอัตมโนทัศน์ไม่มีความแตกต่างกันมากเท่าที่ควร

4. การศึกษาปฏิสัมพันธ์ของอัตมโนทัศน์ระหว่างระยะเวลาฝึกและอบรมกับลักษณะการกระทำผิดของเยาวชนชาย พบว่า ระยะเวลาฝึกและอบรมกับลักษณะการกระทำผิดของเยาวชนชายไม่มีปฏิสัมพันธ์ หมายความว่า ระยะเวลาฝึกและอบรมกับลักษณะการกระทำผิดไม่ส่งผลกระทบต่อระดับอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำผิด

ซึ่งระยะเวลาฝึกและอบรมกับลักษณะการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายไม่มีความแตกต่างกัน แต่มีความแตกต่างที่การกระทำผิดครั้งแรกกับการกระทำผิดซ้ำที่ระยะเวลาฝึกและอบรม 0-1 ปี เพราะว่า อัตมโนทัศน์ของเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกจะลดลงและค่อยๆ เพิ่มขึ้นในช่วงที่เขาถูกฝึกและอบรม เมื่อเยาวชนถูกปล่อยตัวออกจากศูนย์ฝึกและอบรม จะมีอัตมโนทัศน์ลดลง เนื่องด้วยสภาพ

สังคมที่ได้พบเจอและไม่ยอมรับในตัวผู้กระทำผิด จึงทำให้อัตมโนทัศน์ยิ่งลดลงเมื่อเยาวชนกลับมาทำผิดอีกครั้งและได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมการฝึกอบรมที่เหมือนของเดิมที่เคยฝึกอบรมเมื่อครั้งที่แล้ว ทำให้เยาวชนที่กระทำผิดไม่ได้มีการพัฒนาสิ่งต่างๆในตัวเอง ดังผลการวิจัยของ Wheeler (1964) ได้ศึกษาอัตมโนทัศน์ของผู้ถูกตัดสินให้อยู่ในสถานฝึกและอบรม ว่าบุคคลถูกจับเข้ามาอยู่ในสถานฝึกและอบรมนั้น จะมีอัตมโนทัศน์ต่ำลง แล้วค่อยๆเพิ่มขึ้นในช่วงที่ถูกคุมขัง แต่อัตมโนทัศน์จะลดลงเมื่อถูกปล่อยออกมา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Bennett (1974)

ส่วนระยะเวลา 1.1-2 ปี และ 2.1 ปีขึ้นไป ซึ่งเป็นระยะเวลาที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมนานพอสมควร จึงเกิดความเคยชินและถือว่ากิจกรรมต่างๆเป็นสิ่งที่ต้องกระทำเป็นหน้าที่เท่านั้น ไม่ได้สนใจจะนำมาปรับใช้กับตัวเองให้อัตมโนทัศน์ที่สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Lively กับ กาญจน์ แก้วพระนง พบว่า อัตมโนทัศน์มีความคงที่ โดยเฉพาะในช่วงที่ก่อนเข้าวัยรุ่นแล้ว การเปลี่ยนแปลงไม่ได้รับอิทธิพลมาจากวัฒนธรรมย่อยของผู้กระทำผิด และเยาวชนส่วนใหญ่มีความคล้ายคลึงกันในด้านอายุและเพศ ดังนั้นเมื่อแบ่งตามระยะเวลาฝึกและอบรม จึงไม่พบความแตกต่างกันในด้านอัตมโนทัศน์ (สุพจี เหล่าพานิช 2541 หน้า 81)

กล่าวโดยสรุป เยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งแรกในประเภทคดียาเสพติดและอื่นๆ ช่วงอายุ 10-17 ปี และมีระยะเวลาฝึกและอบรม 1.1-2 ปี มีระดับอัตมโนทัศน์สูงกว่าเมื่อเทียบกับกลุ่มอื่น

งานวิจัยนี้ยังพบอีกว่าเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำในประเภทคดียาเสพติดและอื่นๆ ช่วงอายุ 10-17 ปี และมีระยะเวลาฝึกและอบรม 0-1 ปี มีระดับอัตมโนทัศน์ต่ำที่สุดเมื่อเทียบกับกลุ่มอื่น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1. การศึกษาในกลุ่มตัวอย่างบางกลุ่มเช่นเด็กและเยาวชน ควรต้องคำนึงถึงสิทธิของกลุ่มตัวอย่างควบคู่กันไปด้วย ในการวิจัยขึ้นนี้นอกจากจะเป็นเด็กและเยาวชนแล้ว ยังมีความพิเศษคือเป็นเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดและต้องหาในคดีที่มีความละเอียดอ่อน ซึ่งการศึกษาถึงวิถีชีวิตอาจกระทบพวกเขาได้ง่าย ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องคือศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง จึงมีการกำหนดกฎเกณฑ์หลายสิ่งเพื่อคุ้มครองและปกป้องสิทธิของเด็กและเยาวชนเหล่านี้ เพื่อป้องกันมิให้มีสิ่งใดที่อาจเข้ามาระทบความรู้สึกหรือเป็นการซ้ำเติมกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว จึงต้องเข้มงวดต่อวิธีการและกระบวนการต่างๆของผู้ที่จะเข้าไปทำการศึกษาพอสมควร โดยจะมีการตรวจสอบให้แน่นอนก่อนว่าจะไม่กระทบกระเทือนต่อความรู้สึกของผู้รับการศึกษา ซึ่งผู้ที่จะทำการศึกษาลูกและเยาวชนดังกล่าว ควรให้ความเคารพและเคร่งครัดกับกฎเกณฑ์ที่หน่วยงานตั้งขึ้นด้วย

1.2 ควรมีการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนความสามารถของเด็กในด้านต่างๆเพื่อให้เด็กและเยาวชนมีอัตมโนทัศน์เพิ่มขึ้น

1.3 ผู้ที่ต้องการจะทำการศึกษาลูกและเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ควรสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับเด็กและเยาวชนก่อนที่จะทำการศึกษา เพื่อให้ข้อมูลที่ได้เป็นไปตามความเป็นจริง

1.4 ควรมีการส่งเสริม และพัฒนาระดับอัตมโนทัศน์ของเยาวชนที่กระทำความผิดซ้ำประเภทคดียาเสพติด ช่วงอายุ 10-17 ปี ที่มีระยะเวลาฝึกและอบรม 0-1 ปี เป็นพิเศษ เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้พบว่าเยาวชนกลุ่มนี้มีระดับอัตมโนทัศน์ต่ำที่สุด เมื่อเทียบกับเยาวชนกลุ่มอื่น เพื่อให้เยาวชนมีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้เป็นอย่างดี และไม่กลับไปกระทำความผิดซ้ำอีก ซึ่งเป็นการแก้ปัญหาสังคมได้อีกทางหนึ่ง ประเทศชาติก็จะมีกำลังสำคัญที่จะช่วยพัฒนาประเทศชาติในอนาคตเพิ่มมากขึ้น สมดังคำกล่าวที่ว่า เด็กในวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันหน้า

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างออกไป เพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่าง หรือทำการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน 2 แห่งขึ้นไป เช่น ศูนย์ฝึกและอบรมเยาวชนชายรุ่นเล็ก (บ้านมุกิตา) และสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรางค์ เป็นต้น หรืออาจทำการศึกษากับผู้ที่ถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำ

2.2 ควรมีการจัดสภาพแวดล้อมอย่างเหมาะสมในขณะที่ทำการเก็บข้อมูล เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องตรงกับสภาพความเป็นจริง และได้รับแบบวัดที่สมบูรณ์ คือควรมีการจัดห้องให้เด็กทุกคนได้เข้าไปนั่งทำแบบวัดอย่างเป็นสัดส่วนเพราะในตอนแรกทางเจ้าหน้าที่จะจัดเด็กมาให้เป็นจำนวนหนึ่งโดยที่เด็กเหล่านี้จะมีการ

ทำกิจกรรมที่ทางบ้านให้ทำมาก่อนหน้านี้โดยที่เด็กเหล่านี้อาจจะมีการเหนื่อยล้าทางเราก็ควรมีการประสานงานกับทางเจ้าหน้าที่ให้เขามีการจัดเตรียมสถานที่โดยอาจจะมีการจัดเตรียมให้เด็กเข้าไปในห้อง โดยจะมีการแบ่งสัดส่วนของเด็กออกเป็นจำนวนเท่าๆกันและควรให้เด็กเหล่านั้นมีการปรับตัวให้เกิดความเคยชินกับสภาพแวดล้อมในห้องนั้นก่อนและตัวผู้วิจัยก็ควรมีการเช็คจำนวนที่แน่นอนเพื่อที่จะได้อธิบายถึงข้อกำหนดและคำชี้แจงในการอธิบายให้แก่เด็กในคราวเดียวเพื่อที่จะลดความสนใจจากเด็กที่ทำแบบทดสอบอยู่ไม่ให้เกิดความสนใจต่อสิ่งอื่นเพราะอาจจะทำให้เสียสมาธิได้

2.3 ควรมีการจัดโปรแกรมการฝึกให้กับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในสถานพินิจเพื่อพัฒนาอัธมโนทัศน์ให้สูงขึ้น

2.4 ควรมีการศึกษาตัวแปรในด้านอื่นๆ ของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ เช่น ความก้าวร้าว ความวิตกกังวล การกล้าแสดงออก แรงจูงใจใฝ่อำนาจ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความคิดอยากฆ่าตัวตาย ความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ ฯลฯ

2.5 การศึกษารายกรณีในแต่ละประเภทคดีควรใช้เวลาศึกษาอย่างต่อเนื่องเป็นช่วงระยะเวลาหนึ่งเพื่อให้ทราบผลพัฒนาการที่เด่นชัด สามารถติดตามผล และให้ความช่วยเหลือได้อย่างต่อเนื่องยาวนานซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อผู้รับการศึกษายิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- _____. (2535) เอกสารแนะนำศาลเยาวชน และเยาวชนสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง สถาบันพัฒนากระบวนการยุติธรรมเยาวชนและครอบครัว (ม.ป.ป.)
- _____. (2543). คู่มือปฐมนิเทศเด็กและเยาวชน. กรุงเทพฯ
- _____. (2542). การปฏิรูประบบศาลเยาวชนและครอบครัว. กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนากระบวนการยุติธรรมเยาวชนและครอบครัว ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง.
- _____. (2543) รายงานประจำปี 2542. กรุงเทพฯ : ศาลเยาวชนและครอบครัว สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
- กิ่งเพชร ชนะชัยวิบูลย์วัฒน์. การศึกษาอัตมโนทัศน์ของวัยรุ่นเพศชายที่กระทำผิดในสถานฝึกอบรมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534 อัดสำเนา.
- เกตุแก้ว รักษาชาติ, ร้อยตำรวจโท(หญิง). การมองตนเองของเยาวชนที่ติดยาเสพติด : ศึกษากรณีสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง. ปริญญาานิพนธ์มหาบัณฑิต กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- เกษรรงค์ จิณะแสน . ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนที่อยู่ระหว่างถูกคุมประพฤติในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง
- คัคณัมพร พูลสวัสดิ์. ปัจจัยทางสังคมและความสัมพันธ์ในครอบครัวกับการกระทำ
- จุไรรัตน์ เปรมัชเชียร.การศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองของเด็กวัยรุ่นในสถานสงเคราะห์.วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2512.
- ฉัตรนภา เอี่ยมกำแพง. การเปรียบเทียบผลของกิจกรรมกลุ่มกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มที่มีต่ออัตมโนทัศน์ด้านสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
- โรงเรียนวัดศรีสุทธาราม จังหวัดพิษณุโลก; หน้า 18-19, 2544.
- ชูชัย สมितिไกร. การจัดกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาอัตมโนทัศน์ในเยาวชน. วารสารแนะแนว 21(108) : 65-74; ธันวาคม 2529 – มกราคม 2530.
- นงลักษณ์ วงศ์ประเสริฐ. การเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของวัยรุ่นปกติกับวัยรุ่นติดยาเสพติดในสถานบำบัดกรุงเทพมหานคร.วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.
- นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. บทบาทของบิดามารดาของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย. รายงานการวิจัย กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2540.

ประเทิน มหาพันธุ์ และคณะ. การกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนไทย, บทคัดย่อ, 2521

ประหยัด พวงจำปา. ปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ถูกคุมความ

ประพฤติ, 2537.

ปิยะดา ชื่นครุฑ. ผลของการใช้กิจกรรมเพื่อปรับทัศนคติ ความวิตกกังวลจากการพราง

จากและความผูกพันต่อบุตรของมารดาที่คลอดบุตรก่อนกำหนด. ปรินิพนธ์ วิทยาลัยฯ ม.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2546 อัดสำเนา.

ผ่องพรรณ ติปัญญา. ทัศนคติของนักเรียนโรงเรียนช่างกลในกรุงเทพมหานคร.

วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.

ผิดของเยาวชนชาย : ศึกษาเฉพาะกรณีสถานพินิจและคุ้มครองเด็กบ้านกรุณา.

วิทยานิพนธ์ปริญญาโท กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523.

พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ. ทฤษฎีอาชญาวิทยาทางสังคมวิทยา. เอกสารโรเนียวเย็บเล่ม, 2535.

พรณี ชูทัย เจนจิต. ทัศนคติ. เอกสารการสอนชุดวิชาจิตวิทยาและสังคมวิทยาพื้นฐานเพื่อ

การแนะนนวนทฐี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2533.

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชน และ

ครอบครัว พ.ศ.2534 กรุงเทพฯ : ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง

พันตำรวจโท บัณฑิต นิลอ่อน. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและ

เยาวชนศึกษาเฉพาะกรณีสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง. ปรินิพนธ์

กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2542.

พันตำรวจโท พีระ พุ่มพิเชฐ. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสร้างเสริม

ประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน

ในเขตกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค 1 .วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2534.

พีระ พุ่มพิเชฐ, พ.ศ.ท. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสร้างเสริม

ประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตำรวจตระเวน

ชายแดน ในเขตกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค 1 .วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร

มหาบัณฑิต: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2534.

มาลี เพ็ชชะ. การวิเคราะห์ในภาพแห่งตนของนักเรียนชั้น ป.6. ปรินิพนธ์ กศ.ม.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527 อัดสำเนา.

มาลีวัลย์ สุภาพณชัย. มโนภาพแห่งตนของเด็กและเยาวชนที่มีภูมิหลังต่างกัน ในสถาน

พินิจและคุ้มครองเด็ก จังหวัดระยอง. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต. กศ.ม.

(จิตวิทยาการแนะแนว) : มหาวิทยาลัยบูรพา, 2532.

- ร้อยตำรวจเอก วรินทร์ พวงแก้ว. ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรมบ้านกรุณาและบ้านปรางค์. ปรินญาณิพนธ์ กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2546.
- รัฐจวน คำศิริพิทักษ์. การสร้างชุดฝึกอบรมทางไกลเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพที่พึงประสงค์ของนักศึกษา. : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2546.
- รัฐกลม บรรหาร. การเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ระหว่างวัยรุ่นชายที่มีความก้าวร้าวกับวัยรุ่นชายปกติที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบที่แตกต่างกันตามการรับรู้ของตนเอง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535 อัดสำเนา.
- รัตนา ไกรสีหนาท. การศึกษาเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ สุขภาพจิตและความพึงพอใจในงานของพยาบาลวิชาชีพกับพยาบาลเทคนิค. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยา พัฒนาการ) กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534.
- รุจิรา สูงใหญ่. อัตมโนทัศน์ ทศนคติต่อผู้ป่วยและการยอมรับเชิงจิต กับคุณภาพชีวิตและคุณภาพการทำงาน ของพยาบาลโรงพยาบาลตำรวจ. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2539.
- เรืองศักดิ์ สุวารี. อัตมโนทัศน์และความคาดหวังของผู้ต้องขังคดียาเสพติดให้โทษที่มีต่อสังคมภายนอก : กรณีศึกษาจังหวัดปทุมธานี. ปรินญาณิพนธ์ กรุงเทพฯ : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2541.
- ฤทัยรัตน์ ธรเสนา. การพัฒนาอัตมโนทัศน์หลายมิติของนักศึกษาพยาบาลที่มีทัศนคติต่อวิชาชีพที่แตกต่างกันโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535 อัดสำเนา.
- วชิรา บุตรวิบูลย์. ผลของการเรียนแบบมีส่วนร่วมที่มีต่อเจตคติในการป้องกันการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดนวลนรดิศ กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาแนะแนว) กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2545.
- วรพงษ์ นันทลักษณ์. การอบรมเลี้ยงดูและอัตมโนทัศน์ของผู้ต้องขังคดีอุกฉกรรจ์และคดีอาญาทั่วไป เฉพาะกรณีเรือนจำกลางขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2537
- วราพรรณ วงศ์สารคาม. การศึกษาวิถีชีวิตของเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดคดีข่มขืนกระทำชำเรา. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาแนะแนว) กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร; หน้า 89-90, 2548.

- ศรีหัตยา ชูสุวรรณ. บทบาทของนักสังคมสงเคราะห์กับการแก้ปัญหาเด็กและเยาวชน
กระทำผิดซ้ำ, 2524 บทคัดย่อ.
- ศิริบุรณ์ ศรีทานนท์. อุดมโนทัศน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดโรงเรียนรัฐบาล
จังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527.
- สงศรี ศรีมุกดา. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง กับ
ความสำเร็จทางการศึกษาของเด็กวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท : คณะครุ
ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511.
- สวาทิรี ไพฑูรย์. ปัจจัยที่นำมาสู่การกระทำผิดซ้ำ. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2536.
- สุจิรา วิชัยดิษฐ. การประยุกต์หลักธรรมทางพุทธศาสนาและการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อ
พัฒนาอุดมโนทัศน์ของเยาวชนกระทำผิดในสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชน
จังหวัดสุราษฎร์ธานี. ปริญญาโท วท.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ) กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2543. อัดสำเนา
- สุธินี รัตนวราห . กฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน . กรุงเทพฯ : ภาควิชา
กฎหมายวิธีสบัญญัติ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2534.
- สุพจี เหล่าพานิช. ผลของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มที่มีผลต่อทัศนคติต่อการกระทำผิดของ
เยาวชนที่กระทำผิดซ้ำในสถานฝึกและอบรมเยาวชนหญิง บ้านปรางค์
กรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. หน้า 32-33; 2541.
- สุภัทรา วังชากร. การศึกษาอุดมโนทัศน์และการวางแผนการดำเนินชีวิตของคน
พิการในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. ปริญญาโท กศ.ม. (จิตวิทยาแนะแนว)
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2541.
- อ้อมเดือน สดมณี. ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กวัยรุ่น.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522. อัดสำเนา.
- อัจฉราพรรณ เทชะปุระณะ. การวิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน.
วิทยานิพนธ์ นต.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล, 2524. อัดสำเนา
- อัญชลี จ้อยนุแสง. สังกัปแห่งตนและวินัยแห่งตนของพนักงาน บริษัทวิทยุการบิน
แห่งประเทศไทยจำกัด. ปริญญาโท วท.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ) กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2546.
- อณณพ ชูบำรุง และ ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด. ว่าด้วยเหยื่ออาชญากรรม. นครปฐม : โรงพิมพ์
สถาบันพัฒนาสาธารณสุข อาเซียน: มหาวิทยาลัยมหิดล, 2538.

อารยา ด้านพานิช. การศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเอง กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาของเยาวชนผู้กระทำผิดชาย และหญิงในสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง. วิทยานิพนธ์ กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , 2542.

อำไพ ศิริพัฒน์. ความนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง. วารสารสุรัสวดี 2 (สิงหาคม-พฤศจิกายน 2515) : หน้า 5 – 6

อุษา คงสาย. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและ คุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนบริหารศาสตร์, 2538.

ภาคผนวก

ภาคผนวก (ก)
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบทดสอบวัดอัตมโนทัศน์

แบบสอบถาม

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 แบบวัดทัศนคติ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ และกรอกตัวเลขลงในช่องว่างที่กำหนดให้ ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

อายุ _____ ปี

การกระทำผิดครั้งนี้เป็นการกระทำความผิดครั้งที่ _____

ประเภทคดี

☐ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	☐ ยาเสพติดให้โทษ	☐ ความผิดเกี่ยวกับ
ความสงบสุข
เสรีภาพ ชื่อเสียง
☐ ความผิดเกี่ยวกับชีวิต
และร่างกาย	☐ ลักษณะความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด	☐ ความผิดเกี่ยวกับ
เพศ
☐ ความผิดอื่นๆ (โปรดระบุ) _____		

ระยะเวลาที่ศาลพิพากษาให้จำคุก _____ ปี _____ เดือน

ท่านถูกควบคุมตัวอยู่ในสถานแรกจับ(บ้านกรุณา)เป็นระยะเวลา _____ ปี
_____ เดือน

ตอนที่ 2 แบบวัดอัตมโนทัศน์

คำชี้แจง แบบวัดนี้เป็นแบบวัดความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง กรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓

ลงในช่องคำตอบที่คิดว่าตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านมากที่สุด เพียงข้อละหนึ่งช่องเท่านั้น คำตอบของแต่ละข้อจะไม่มีข้อใดผิดหรือถูก โดยคำตอบของท่านจะถูกเก็บไว้เป็นความลับที่สุดและนำมาใช้เพื่อการวิจัยเท่านั้น ในแต่ละข้อจะมีช่องให้เลือกตอบดังนี้

เลข 4 (จริงที่สุด) หมายถึง เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านที่สุด

เลข 3 (จริง) หมายถึง เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่าน

เลข 2 (จริงเล็กน้อย) หมายถึง เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านเพียงเล็กน้อย

เลข 1 (ไม่จริงเลย) หมายถึง เมื่อข้อความนั้นไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านเลย

แบบวัดอัตมโนทัศน์

ข้อความ	จริงที่สุด (4)	จริง (3)	จริง เล็กน้อย (2)	ไม่จริง เลย (1)
1. ฉันเป็นคนแข็งแรง				
2. ฉันรู้สึกไม่สบายตัวตลอดเวลา				
3. ฉันไม่อ่อนหรือผอมเกินไป				
4. ฉันชอบรูปร่างฉันอย่างที่เป็นอยู่				
5. ฉันเจ็บป่วยอยู่เสมอ				
6. ฉันดูแลร่างกายฉันให้แข็งแรงอยู่เสมอ				
7. ฉันพยายามที่จะดูแลตนเองให้น่ามองอยู่เสมอ				
8. ฉันเป็นคนขี้เมา				
9. ฉันเป็นคนนอนหลับยาก				
10. ฉันปฏิบัติตามกฎระเบียบของสถานแรกรับ(บ้านกรุณา)				

ข้อความ	จริงที่สุด (4)	จริง (3)	จริง เล็กน้อย (2)	ไม่จริง เลย (1)
11. ฉันคิดว่าฉันเป็นคนซื่อสัตย์				
12. ฉันคิดว่าไม่มีความจำเป็นที่ จะต้องเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางสถาน แรกรับ(บ้านเมตตา)จัดขึ้น				
13. ฉันพอใจในการบำเพ็ญ ประโยชน์ต่อสังคม				
14. ฉันเข้าร่วมการฟังเทศน์ด้วย ความเต็มใจ				
15. ฉันไม่ใช่คนพูดโกหก				
16. ฉันทำแต่สิ่งที่ถูกต้อง				
17. ฉันรู้สึกลำบากที่จะทำในสิ่งที่ ถูกต้อง				
18. ฉันเป็นคนร่าเริง				
19. ฉันมักทะเลาะกับคนในสถาน แรกรับ(บ้านกรุณา)				
20. ฉันเป็นคนเรียบง่าย				
21. ฉันไม่ชอบพูดคุยกับผู้อื่น				
22. ฉันไม่ค่อยพอใจกับ ความสามารถของฉัน				
23. ฉันเป็นคนน่าคบ				
24. ฉันไม่ได้เป็นอย่างที่หวังไว้				
25. ฉันอยากเป็นคนที่ไม่ยอมแพ้ อะไรง่าย ๆ				
26. ฉันสามารถที่จะเอาตัวรอดได้ เสมอไม่ว่าในสถานการณ์ใดๆ				
27. ฉันยอมรับฟังคำติเตียนได้ โดยไม่โกรธ				

ข้อความ	จริงที่สุด (4)	จริง (3)	จริง เล็กน้อย (2)	ไม่จริง เลย (1)
28. ฉันพยายามที่จะหนีปัญหา ต่างๆของฉัน				
29. ฉันมีครอบครัวซึ่งคอย ช่วยเหลือฉันไม่ว่าฉันจะมีปัญหา อะไร				
30. ครอบครัวของฉันมีความสุข				
31. ฉันไม่สนิทกับคนในครอบครัว				
32. ญาติพี่น้องของฉันไม่มีความ ไว้วางใจในตัวฉัน				
33. ฉันพอใจกับความสัมพันธ์ ภายในครอบครัวของฉัน				
34. ฉันปฏิบัติต่อพ่อแม่อย่างดี เท่าที่จะทำได้				
35. ฉันเข้าใจคนในครอบครัวของ ฉันดี				
36. ฉันพยายามปฏิบัติต่อคนใน ครอบครัวของฉันอย่างเท่าเทียม กัน				
37. ฉันไม่ค่อยได้ช่วยทำงานบ้าน				
38. ฉันให้ความสำคัญกับ ครอบครัวของฉัน				
39. ฉันมักจะทะเลาะกับคนใน ครอบครัวของฉัน				
40. ฉันเชื่อฟังพ่อแม่				
41. ฉันเข้ากับเพื่อนหรือครูใน สถานแรกรับ(บ้านกรุณา)ได้ง่าย				
42. ฉันเป็นที่นิยมในหมู่เพื่อน				

ข้อความ	จริงที่สุด (4)	จริง (3)	จริง เล็กน้อย (2)	ไม่จริง เลย (1)
43. ฉันไม่ค่อยได้รับคำชมจากครู ในสถานแรกรับ(บ้านเมตตา)				
44. ฉันเข้ากับคนอื่นยาก				
45. ฉันพอใจในการกระทำของฉัน ต่อบุคคลอื่น				
46. ฉันพยายามที่จะเอาใจผู้อื่น แต่ไม่มากเกินไป				
47. ฉันเห็นข้อดีของคนที่ฉันพบ				
48. ฉันรู้สึกอึดอัดใจเมื่ออยู่กับคน อื่น				
49. ฉันไม่ยกโทษให้คนอื่นง่ายๆ				
50. ฉันรู้สึกลำบากใจที่จะพูดคุย กับคนแปลกหน้า				

ภาคผนวก (ข)
การหาคุณภาพเครื่องมือวัด

- ค่าItem-total correlation
- ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของมาตรวัดอัตมโนทัศน์

ตาราง 14 ค่า Item-total correlation และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบวัดอัตถิภาวนิยมในทัศนะ

ข้อที่	ค่าItem- total correlation
1	.409
2	.224
3	.356
4	.337
5	.391
6	.486
7	.356
8	.334
9	.244
10	.365
11	.518
12	.294
13	.385
14	.461
15	.416
16	.431
17	.206
18	.429
19	.375
20	.235
21	.522
22	.475
23	.609
24	.263
25	.207
26	.363
27	.501

ข้อที่	ค่าItem- total correlation
28	0.592
29	0.499
30	0.616
31	0.556
32	0.452
33	0.548
34	0.567
35	0.605
36	0.536
37	0.416
38	0.55
39	0.387
40	0.646
41	0.633
42	0.448
43	0.369
44	0.519
45	0.253
46	0.314
47	0.436
48	0.355
49	0.305
50	0.241
ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ	0.889

ภาคผนวก (ค)
รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวัด
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวัด

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวัด

1. คุณรุ่งรัตน์ สุวนาคกุล
นักจิตวิทยาประจำกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
2. คุณอนุ เจริญวงศ์ระยับ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวัด

1. นางสาวกนกอร	ไผ่ทอง
2. นางสาวกนกพร	วิริยะโพธิ์ชัย
3. นายณัฏเณศร์	เอื้อกิตติโรจน์
4. นางสาวศรินทิพย์	ชูพึงอาตม์
5. นางสาวชลธิชา	ชาติชาติรี
6. นางสาวทิพวรรณ	จั่งสิริมงคล
7. นางสาวนภาศิริ	แก้วเกิด
8. นางสาววรสิริ	ม่วงศรี
9. นางสาวรุจิรา	จารุฤทัยกานต์
10. นายวิชญ	ผาติหัตถกร
11. นางสาวกนกวรรณ	ชมชื่น
12. นางสาวฐิติรัตน์	ล้อเพ็ญภพ
13. นางสาวธนวรรณ	รอดกลับ
14. นางสาวหทัยรัตน์	คัมภีร์พิทักษ์
15. นางสาวพนิดา	ตั้งศิริดำรงค์พร
16. นางสาวภรภัทร	ธนะภูริณี

ภาคผนวก (ง)

ข้อมูลสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ประวัติความเป็นมาของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กรุงเทพมหานคร

รัฐบาล ได้เล็งเห็นความสำคัญของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมาโดยตลอด และเห็นว่า บทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้องยังมีข้อบกพร่องและมีอุปสรรคอยู่หลายประการ ทั้งกฎหมายที่บัญญัติไว้ก็เฉพาะสำหรับการปฏิบัติต่อเด็กในระหว่างที่ถูกจับกุมและระหว่างการพิจารณาคดีไม่มีกฎหมายบัญญัติวิธีการไว้ เด็กจึงได้รับการปฏิบัติ เช่นเดียวกับผู้ใหญ่กระทำผิด ซึ่งเป็นการไม่เหมาะสมและมีผลเสียหายแก่เด็กจึงได้ตราพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชนกลางกับสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางขึ้นเป็นครั้งแรก เมื่อวันที่ 28 มกราคม 2495 โดยมีที่ทำการชั่วคราวอยู่ที่อาคารศาลแขวงพระนครใต้ (เดิม) ตำบลตลาดน้อย อำเภอสัมพันธวงศ์ จังหวัดพระนคร ส่วนอาคารที่ทำการถาวรได้ก่อสร้างขึ้นในที่ดินราชพัสดุใกล้ศาลเจ้าพ่อหลักเมือง ด้านถนนราชินี

การเปิดทำการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ได้เปิดทำการพร้อมกับศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง เมื่อวันที่ 28 มกราคม 2495 นับเป็นการเริ่มต้นแบ่งระบบการแก้ไขเยียวยาเด็กและเยาวชนที่ถูกต้องและเหมาะสม โดยแยกปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดออกจากกระบวนการยุติธรรมสำหรับผู้ใหญ่ ทั้งกฎหมายได้บัญญัติให้มีการสืบเสาะและพินิจข้อเท็จจริงเกี่ยวกับบุคลิกภาพ ภาวะแห่งจิตและสิ่งแวดล้อมทั้งปวงไปพร้อมกับการสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำผิด ซึ่งจะช่วยให้ศาลได้ทราบถึงสาเหตุแห่งการกระทำผิดก่อนแล้ว จึงใช้มาตรการแก้ไขเด็กและเยาวชนด้วยวิธีการที่เหมาะสมเป็นรายบุคคล ต่อมากระทรวงยุติธรรมได้เสนอปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ซึ่งต่อมาได้ตราพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2506 และพระราชบัญญัติวิธีการพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2506 โดยมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2507 ครั้นปี พ.ศ. 2521 ซึ่งยกเลิกพระราชกฤษฎีกาแบ่งแยกกิจการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง พ.ศ. 2503 เนื่องจากสภาพงานได้เปลี่ยนแปลงขยายตัวมากขึ้น โดยแบ่งกิจการของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ออกเป็น 4 กอง คือ กองอำนวยการ กองคุมประพฤติ กองแพทย์และกองแรกรับ ต่อมารัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญของสถาบันครอบครัว และเห็นว่าครอบครัวมีความสำคัญต่อการแก้ไขปัญหาลูกหลาน เพื่อพิทักษ์และคุ้มครองสวัสดิภาพของครอบครัว เช่นเดียวกับสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน จึงได้ตราพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน และครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเด็กเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 ซึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 22 มกราคม 2534 โดยกฎหมายดังกล่าวได้เพิ่มบทบัญญัติให้อำนาจในการพิจารณาพิพากษา

คดีครอบครัว ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดสากลที่ถือว่าครอบครัวเป็นพื้นฐานอันสำคัญของชุมชน การดำรงอยู่ของครอบครัว หมายถึง การดำรงอยู่อย่างมั่นคงของสมาชิกทุกคนในครอบครัว และปัญหาครอบครัวย่อมส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่และสภาพจิตใจของทุกคนในครอบครัว ต่อมาพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ.2543 มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 20 สิงหาคม 2542 ทำให้สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน สังกัดกระทรวงยุติธรรม (กองแรกรับ บ้านเมตตา.2544:4-5)

อำนาจหน้าที่ของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ตามหมวด 3 สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน มาตรา 34 ในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 ได้กำหนดให้สถานพินิจมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

1. สืบเสาะและพินิจเรื่องอายุ ประวัติ ความประพฤติ สถิติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ และฐานะของเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิด และของบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลซึ่งเด็กและเยาวชนนั้นอาศัยอยู่ ตลอดจนสิ่งแวดล้อมทั้งปวงเกี่ยวกับเด็กหรือเยาวชนนั้น รวมทั้งสาเหตุแห่งการกระทำความผิดเพื่อรายงานต่อศาล
 2. สอดส่องความประพฤติของเด็กและเยาวชนตามคำสั่งศาล
 3. ควบคุมเด็กและเยาวชน ซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดไว้ในระหว่างการสอบสวนหรือพิจารณาคดี หรือตามคำพิพากษา หรือคำสั่งของศาล
 4. สงเคราะห์และบำบัดแก้ไขเด็กและเยาวชนในระหว่างที่ถูกควบคุมหรือภายหลังปล่อย
 5. จัดให้มีการตรวจรักษาและพยาบาลเด็กหรือเยาวชนในระหว่างการสอบสวน หรือพิจารณาคดี หรือในระหว่างการควบคุมตัวในสถานพินิจ
 6. จัดการศึกษา ฝึกและอบรม ดูแลและอบรมสั่งสอนเด็กและเยาวชนซึ่งอยู่ในความควบคุม
 7. สืบเสาะภาวะความเป็นอยู่ของครอบครัวในคดีครอบครัว รวมทั้งจัดให้แพทย์หรือจิตแพทย์ตรวจร่างกาย สุขภาพ หรือจิตใจของคู่ความในกรณีที่ศาลมีคำสั่งตามมาตรา 112
 8. ประมวลและรายงานข้อเท็จจริง รวมทั้งเสนอความเห็นต่อศาลในคดีครอบครัวตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 117
 9. ศึกษาค้นคว้าถึงสาเหตุแห่งการกระทำของเด็กและเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดโดยทั่วไป จัดทำสถิติการกระทำความผิดดังกล่าวของเด็กและเยาวชน และเผยแพร่วิธีป้องกันหรือทำให้ลดน้อยลง ซึ่งการกระทำความผิดนั้น
 10. ดำเนินการอื่นตามคำสั่งศาลหรือตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา
- นอกจากนี้ ตามมาตรา 38 ยังกำหนดไว้ด้วยว่าในระหว่างที่เด็กหรือเยาวชนอยู่ในความควบคุมของสถานพินิจ ให้ผู้อำนวยการสถานพินิจมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- จัดให้เด็กหรือเยาวชนได้ศึกษาเล่าเรียนวิชาสามัญอย่างน้อยให้พออ่านออกเขียนได้ ฝึกอาชีพหรือวิชาชีพ หรือให้ปฏิบัติงานอื่นใด เพื่อมิให้มีเวลาว่างโดยไม่จำเป็นให้เหมาะสมกับ จิตใจและสุขภาพของเด็กหรือเยาวชนนั้น

- ออกกฎข้อบังคับเกี่ยวกับการรักษาระเบียบวินัยของเด็กและเยาวชนซึ่งอยู่ในความ ควบคุม

- ลงโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 39 แก่เด็กและเยาวชนที่ละเมิดกฎหมาย ประพฤติชั่ว หรือกระทำความผิดวินัย ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกระทรวง

- ส่งเด็กหรือเยาวชนซึ่งมีความประพฤติเลวชั่วย่อมจะเป็นภัยต่อเด็กหรือเยาวชนอื่น ไปกักไว้ในสถานที่ที่จัดไว้โดยเฉพาะ หรือในเรือนจำโดยได้รับอนุญาตจากศาลก่อน เว้นแต่กรณี ฉุกเฉินอย่างยิ่ง จะส่งเด็กและเยาวชนไปยังเรือนจำก่อนก็ได้ แล้วรายงานให้ศาลทราบโดยเร็ว

- อนุญาตให้เด็กหรือเยาวชนออกนอกสถานพินิจเป็นครั้งคราวตามหลักเกณฑ์และ วิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

- อนุญาตให้เด็กหรือเยาวชนในคดีที่ศาลมีคำพิพากษา หรือคำสั่งเด็ดขาดแล้วออกไป ศึกษาในสถานศึกษาประเภทไปมานอกสถานพินิจ ตามที่อธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและ ครอบครัวกลาง ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด หรือผู้พิพากษาหัวหน้าแผนก คดีเยาวชนและครอบครัวแล้วแต่กรณี ให้ความเห็นชอบแล้ว (ศาลเยาวชนและครอบครัวกลางและ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง.2539:30-31)

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน มีทั้งสิ้น 15 แห่ง เท่ากับจำนวนศาลเยาวชนและ ครอบครัว ได้แก่

1. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง
2. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา
3. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดนครราชสีมา
4. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดเชียงใหม่
5. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดระยอง
6. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดอุบลราชธานี
7. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี
8. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดนครสวรรค์
9. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ
10. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดนนทบุรี
11. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดขอนแก่น

12. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
13. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดอำนาจเจริญ
14. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดพิษณุโลก
15. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดนครศรีธรรมราช

สำหรับสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีสถานที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 5 แห่ง ดังนี้

1. กองแรกรับ (บ้านเมตตา)
2. สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นใหญ่ (บ้านกรุณา)
3. สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นเล็ก (บ้านมุทิตา)
4. สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านอุเบกขา)
5. สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง (บ้านปรานี)

อย่างไรก็ตามการควบคุมตัวเด็กและเยาวชนได้ ย่อมถือได้ว่าเป็นการริดรอนเสรีภาพของเด็กและเยาวชน ซึ่งต้องอยู่ภายใต้มาตรา 40 แห่ง อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the Right of the Child) ที่กำหนดว่า

“รัฐภาคีตระหนักถึงสิทธิของเด็กทุกคนที่ถูกกล่าวหา หรือตั้งข้อหาว่า หรือเห็นว่าได้กระทำความผิดตามกฎหมายอาญา ที่จะได้รับการดำเนินการให้สอดคล้องกับความพยายามสร้างเสริมให้เด็กรู้ค่าและเกียรติภูมิของตน ที่จะเน้นให้เด็กมีความเคารพมากขึ้นต่อสิทธิมนุษยชน และเสรีภาพขั้นพื้นฐานสำคัญๆ ของบุคคลอื่น และคำนึงถึงอายุของเด็กและความปรารถนาที่จะเสริมสร้างให้เด็กปรับตัวกลับสู่สังคม และมีบทบาทในทางสร้างสรรค์สังคมได้ใหม่”

นอกจากนี้ในมาตรา 37 ยังยืนยันด้วยว่า

- (ก) จะไม่มีเด็กคนใดถูกทรมานหรือถูกลงโทษหรือถูกกระทำในลักษณะที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม หรือทำให้อับอาย จะไม่มีการลงโทษประหารชีวิตหรือต้องต้องโทษจำคุกตลอดชีวิต โดยไม่มีโอกาสจะได้รับการปลดปล่อย หากบุคคลที่ก่อคดีอาญานั้น มีอายุต่ำกว่า 18 ปี
- (ข) จะไม่มีเด็กคนใดถูกกีดกันไม่ให้มีเสรีภาพโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและจะกระทำก็ต่อเมื่อเป็นหนทางเลือกสุดท้ายแล้ว และจะต้องเป็นช่วงเวลาสั้นที่สุดเท่าที่จะเหมาะสม

- (ค) เด็กทุกคนที่ถูกกักกันเสรีภาพจะต้องได้รับการดำเนินการตามหลักมนุษยธรรม และด้วยความเคารพในศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ และโดยคำนึงถึงความต้องการของบุคคลในวัยนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้แยกเด็กที่ถูกกักกันเสรีภาพออกจากผู้ใหญ่ นอกจากจะพิจารณาเห็นว่าจะเป็นผลดีที่สุดสำหรับเด็ก ถ้าจะไม่แยกและเด็กจะมีสิทธิที่จะติดต่อกับครอบครัวได้ โดยการเขียนจดหมาย และการเยี่ยมเยียน นอกเสียจากสภาพการณ์ที่เป็นข้อยกเว้น
- (ง) เด็กทุกคนที่ถูกกักกันเสรีภาพจะมีสิทธิได้รับความช่วยเหลือทางด้านกฎหมาย และด้านอื่นๆ ที่เหมาะสม ตลอดจนสิทธิที่จะให้ศาลยุติธรรมหรือผู้มีอำนาจอื่นที่เป็นอิสระและเป็นกลางพิจารณาตัดสินโดยจับพล้นว่าการกักกันเสรีภาพของเขานั้นเป็นไปโดยถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่

ทั้งนี้โดยมีกฎแห่งกรุงปักกิ่ง (The Beijing Rules) ซึ่งเป็นกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชน ได้แนะนำไว้ในข้อ 18.1 ว่า "ควรมีมาตรการหลากหลายในการวางข้อกำหนด เพื่อให้ผู้มีอำนาจเลือกที่จะหลีกเลี่ยงใช้สถานกักกัน" และข้อ 19.1 "การส่งเด็กและเยาวชนเข้าสถานฝึกอบรมแบบปิด ควรจัดเป็นหนทางสุดท้าย ของการวางข้อกำหนด และให้อยู่ในระยะเวลาที่สั้นที่สุดเท่าที่จำเป็น" เพราะการอยู่ในวัยเริ่มต้นของการพัฒนา หากเด็กและเยาวชนต้องถูกตัดอิสระภาพและถูกแยกออกจากสังคมเดิม ย่อมเกิดผลกระทบต่อเด็กและเยาวชนรุนแรงยิ่งกว่าที่เกิดกับผู้ใหญ่ กฎข้อ 19 จึงขอร้องว่าถ้าจะต้องใช้สถานฝึกอบรมแบบปิดแก่เด็กและเยาวชน ก็ควรใช้ให้น้อยที่สุด โดยจัดสถานควบคุมพิเศษ และให้คำนึงถึงความแตกต่างของประเภทผู้กระทำผิด ความผิดและประเภทของสถานฝึกอบรมแบบปิด ในความเป็นจริงควรให้ความสำคัญแก่สถานฝึกอบรมแบบเปิดเป็นอันดับแรกก่อนสถานฝึกอบรมแบบปิด ทั้งนี้อาคารสถานที่ควรจัดไว้เพื่อแก้ไขฟื้นฟูหรือเพื่อการศึกษามากกว่าที่จะเป็นสถานที่คุมขัง (วิชา มหาคณ.2540:49-50)

กระบวนการในการดำเนินคดีเด็กและเยาวชน

เมื่อเด็กและเยาวชนถูกจับกุมและดำเนินคดีในศาลเยาวชนและครอบครัว จะมีลำดับขั้นตอนในการดำเนินคดีเด็กและเยาวชนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดถูกจับกุม พนักงานสอบสวนจำเป็นต้องสอบสวนเด็กและเยาวชนให้เสร็จสิ้นภายใน 24 ชั่วโมง แล้วส่งตัวเด็กและเยาวชนนั้นไปยังสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนดำเนินการต่อไป ในกรณีที่เกิดเหตุและดำเนินการในวันหยุดหรือนอกเวลาราชการ ให้ส่งตัวไปที่สถานแรกรับของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ขั้นตอนที่ 2 เมื่อสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนรับตัวเด็กและเยาวชนไว้และไม่มีการประกันตัว จะถูกควบคุมไว้ ณ สถานแรกรับ พนักงานคุมประพฤติจะดำเนินการสัมภาษณ์เด็กและเยาวชนเกี่ยวกับประวัติ การสอบสวนข้อเท็จจริง เพื่อให้ได้ข้อมูลมาวิเคราะห์พิจารณา ประกอบกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนว่าผิดจริงหรือไม่ เด็กจะถูกส่งตัวไปโรงพยาบาล เพื่อตรวจสภาพร่างกายและสภาพทางจิตใจ ข้อเท็จจริงที่ได้ทั้งหมดเกี่ยวกับตัวเด็ก จะนำไปรายงานต่อศาล

ขั้นตอนที่ 3 ในการสอบสวนได้แจ้งการจับกุมและมีการส่งตัวเด็กไปยังสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน พนักงานสอบสวนยังต้องดำเนินการสอบสวนเด็กต่อไปอีก เกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน และส่งฟ้องศาลภายใน 30 – 90 วัน ในบางกรณีพนักงานสอบสวนและอัยการ ได้พิจารณาประวัติส่วนตัวของเด็กและเยาวชน พิจารณาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ใช้ดุลยพินิจที่ส่งฟ้องหรือไม่ฟ้องก็ได้ ในกรณีที่ไม่ฟ้องให้รีบแจ้งต่อผู้อำนวยการสถานพินิจทราบเพื่อปล่อยตัว

ขั้นตอนที่ 4 เด็กและเยาวชนจะถูกดำเนินคดีในชั้นศาล โดยมีคณะผู้พิพากษาและคณะผู้พิพากษาสมทบ พิจารณาคดี ทำการตัดสินและลงโทษตามกฎหมาย เช่น ปรับ ปล่อยและคุมประพฤติ ปล่อยโดยมีเงื่อนไข จำคุก และส่งสถานฝึกอบรม เป็นต้น

ขั้นตอนที่ 5 เมื่อเด็กและเยาวชนถูกตัดสินให้ฝึกอบรม จะถูกส่งตัวมายังสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชน ซึ่งทำหน้าที่ ประการแรก เป็นสถานฝึกอบรม ซึ่งจัดให้เด็กและเยาวชนได้รับการอบรมแก้ไขความประพฤติเพื่อให้เกิดความสำนึกและกลับตัวเป็นคนดี ประการที่สอง เป็นสถานกักกันและอบรมเป็นการฝึกอบรมชนิดเข้มงวด จะต้องอยู่ในระเบียบวินัยอย่างเข้มงวด ในกรณีที่เด็กและเยาวชนมีความประพฤติไม่ดี ก้าวร้าวมาก ไม่สามารถที่จะทำการฝึกอบรมในสถานฝึกอบรมได้ จะถูกส่งตัวไปเรือนจำ

ขั้นตอนที่ 6 เป็นขั้นตอนสุดท้าย เมื่อเด็กและเยาวชนได้รับการฝึกอบรมจนครบกำหนด เด็กและเยาวชน จะได้รับการปล่อยตัว (สุพจี เหล่าพานิช.2541:14)

ลักษณะเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

จากการศึกษาสถิติข้อมูลของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจ ที่ต้องการจะทำความผิดถูกตำรวจจับและถูกส่งตัวมายังสถานพินิจ เพื่อดำเนินคดีตามกฎหมายทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ประจำปี พ.ศ. 2538 เมื่อนำผลจากสถิติข้อมูลต่าง ๆ ที่รวบรวมได้จากฝ่ายงานต่าง ๆ ไปเปรียบเทียบกับปีก่อน ๆ ที่ผ่านมา พบว่าไม่แตกต่างกันจากเดิมมากนัก ส่วนใหญ่จะคล้ายคลึงกัน ทั้งนี้โดยการศึกษาจากสถิติข้อมูลทั่วไป ในส่วนของสถานพินิจกับกองแพทย์สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ซึ่งสรุปได้ดังนี้ (อาภรณ์ สายเชื้อ. 2530 : 61-69)

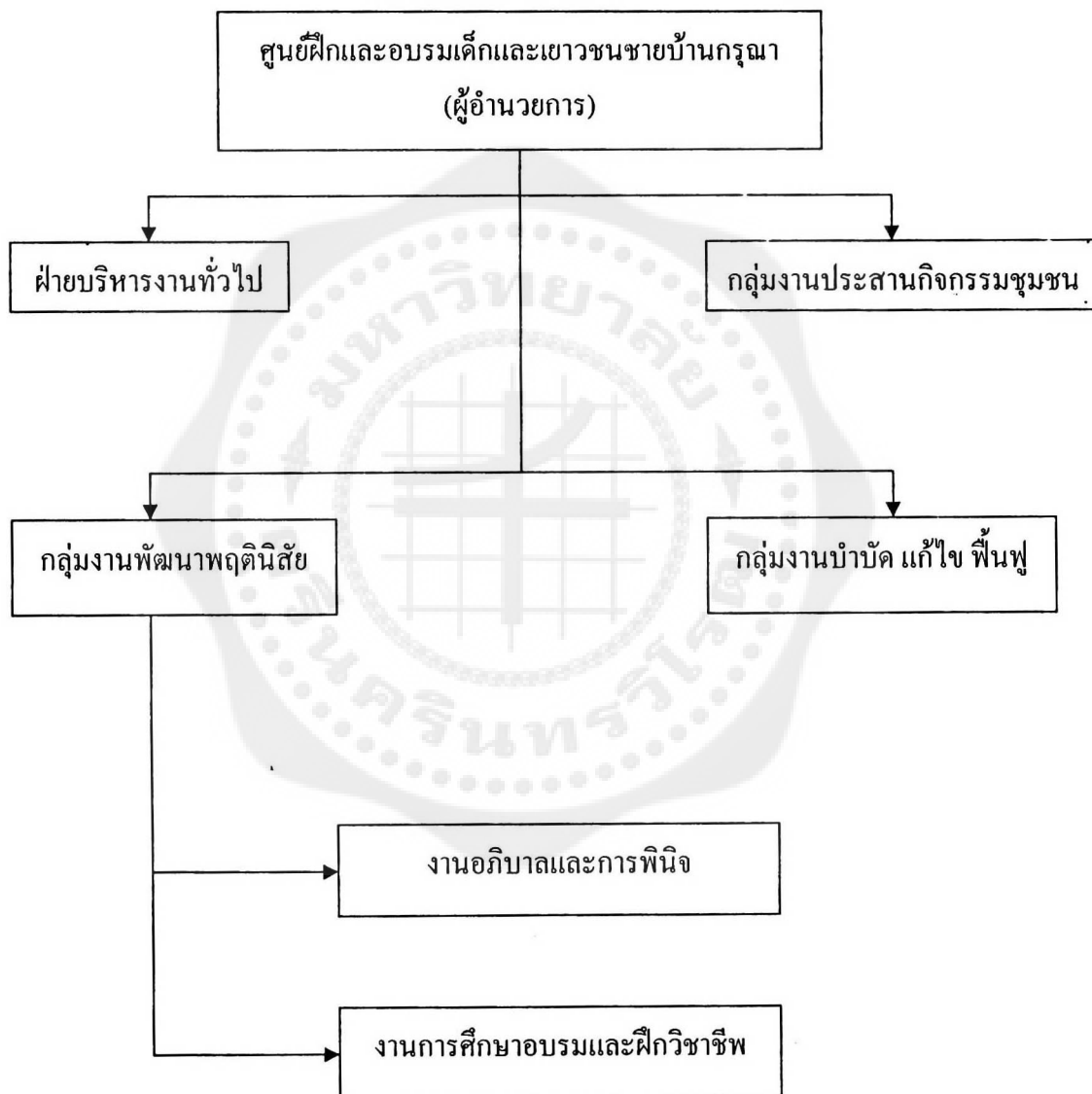
1. เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ส่งตัวมายังสถานพินิจ จำแนกตามช่วงอายุพบว่าเยาวชนชาย ช่วงอายุ 15-18 ปี กระทำความผิดมากที่สุด ส่วนใหญ่จะมีระดับการศึกษาอยู่ในชั้น ประถมศึกษา 1 ถึงประถมศึกษาปีที่ 6 รองลงมาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 และเยาวชนชายจะกระทำผิดมากกว่าเยาวชนหญิง
2. เด็กและเยาวชนที่กระทำ มีประวัติการใช้ยาและสารเสพติดพบว่าเสพติดมากที่สุด รองลงมาเฮโรอีน สารระเหย ยาบ้า และยากล่อมประสาท ตามลำดับ ในปี พ.ศ. 2540 ยาบ้า เป็นอันดับหนึ่งรองลงมาเฮโรอีน (ศาลเยาวชนและครอบครัว. 2540 : 12)

ข้อมูลรายเดือน		ตุลาคม		กันยายน		สิงหาคม		กรกฎาคม		มิถุนายน		พฤษภาคม		เมษายน		มีนาคม		กุมภาพันธ์		มกราคม													
		วัน	เลข	วัน	เลข	วัน	เลข	วัน	เลข	วัน	เลข	วัน	เลข	วัน	เลข	วัน	เลข	วัน	เลข	วัน	เลข												
รวม	3039	2383		3138		2858		2468		2762		2486		2608		2820		2697		2256													
หมู่ 1	287	242		299		303		274		273		299		266		336		284		169													
รวม	3326	2625		3437		3161		2742		3055		2785		2874		3159		3181		2445													
หมู่ 1-10	596	532	64	400	357	69	477	416	61	445	388	57	490	425	51	380	325	55	437	377	60	534	467	67	526	486	40	392	355	37			
หมู่ 11-18	2730	2225	223	2026	199	2185	2555	230	2654	2442	242	2397	208	2789	2545	2333	212	2405	2161	244	2437	2231	206	2622	2353	265	2655	2411	244	2623	1921	112	
รวม	3326	3039	287	2625	2383	242	3137	3136	299	3181	3838	303	2742	558	2146	3035	2782	2713	2785	2485	299	2874	2606	268	3168	2620	336	3181	2887	284	2445	2256	169
หมู่ 1-10	1047	983	64	806	734	72	1055	1025	70	983	658	85	613	745	70	934	573	58	713	658	55	938	770	68	931	858	73	851	825	65	737	455	57
หมู่ 11-18	570	520	50	437	412	25	530	486	44	531	456	35	455	437	28	505	433	42	545	518	27	464	436	28	501	474	27	537	451	48	455	441	14
หมู่ 19-25	215	210	5	170	165	2	240	235	7	214	271	3	153	151	2	237	137	6	219	214	5	221	219	2	234	226	8	269	263	6	175	172	3
หมู่ 26-30	132	118	14	90	85	5	119	115	4	103	91	12	91	83	6	91	51	9	95	88	7	117	109	8	137	128	9	111	105	6	95	90	5
รวม	555	534	61	552	481	71	664	601	63	569	513	56	536	475	61	619	533	64	482	424	58	414	367	47	550	488	62	570	505	65	358	313	45
หมู่ 1-10	297	289	8	180	177	3	188	187	1	156	153	3	238	205	2	193	152	1	125	124	1	181	175	2	206	201	5	283	279	4	154	152	2
หมู่ 11-18	470	385	85	390	326	64	601	491	110	545	436	109	434	331	103	456	353	91	686	486	146	639	528	111	597	445	152	520	425	92	471	453	68
รวม	3326	3039	287	2625	2383	242	3437	3138	296	3181	3838	303	2742	558	2146	3035	2782	2713	2785	2485	299	2874	2606	268	3156	2620	336	3181	2887	284	2445	2256	169
หมู่ 1-10	425	414	11	305	285	20	437	420	17	350	330	20	366	348	18	361	311	21	322	313	9	312	305	7	380	355	25	360	359	21	237	240	17
หมู่ 11-18	63	62	1	28	26	2	43	42	1	55	51	0	48	47	1	39	35	3	43	41	2	25	27	2	35	33	2						
หมู่ 19-25	362	352	10	277	259	18	364	378	16	255	275	20	318	301	17	352	334	18	279	272	7	283	278	5	345	322	23						
รวม	425	414	11	305	285	20	437	420	17	350	330	20	366	348	18	331	379	21	322	313	9	312	305	7	380	355	25						

ศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและ
เยาวชน กระทรวงยุติธรรม

โครงสร้างศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา

ประวัติความเป็นมา

ก่อตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ.2464 ใช้ชื่อว่า “สถานฝึกและอบรม 16 ไร่” โดยเรียกตามจำนวนพื้นที่ที่เป็นที่ตั้ง สังกัดสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง กระทรวงยุติธรรม เริ่มเปิดดำเนินการควบคุมดูแลเด็กและเยาวชน ที่ศาลมีคำพิพากษา หรือ คำสั่งเข้ารับการฝึกและอบรม เมื่อ พ.ศ. 2497 ครั้น พ.ศ.2517 สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี และสมเด็จพระเจ้าลูกยาเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ ได้เสด็จเยี่ยมเยียนสถานฝึกและอบรม 16 ไร่ และได้ประทานชื่อสถานฝึกและอบรม 16 ไร่ ใหม่ว่า “สถานฝึกและอบรมบ้านกรุณา” ซึ่งต่อมาได้ใช้ชื่อตามลักษณะงานการควบคุมดูแลเด็กและเยาวชนที่มีอายุตั้งแต่ 14 ปี – 24 ปี ว่า “สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย รุ่งใหญ่ (บ้านกรุณา)”

เมื่อมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ซึ่งตามมาตรา 275 บัญญัติให้แยก ศาลยุติธรรมออกจากกระทรวงยุติธรรม และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเป็นหน่วยงานสังกัด กระทรวงยุติธรรม และเมื่อวันที่ 9 ตุลาคม 2545 ภายใต้แนวทางการปฏิรูประบบราชการได้ตราพระราชบัญญัติ ปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ.2545 ด้วยการยกฐานะสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ให้เป็นกรม พินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย รุ่งใหญ่ (บ้านกรุณา) จึงได้ปรับปรุง เป็นศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา

หน้าที่ความรับผิดชอบ

1. ควบคุมดูแลเด็กและเยาวชนชายที่มีอายุ 14-24 ปี ตามคำพิพากษาหรือคำสั่งศาล โดยจัดให้เด็กและเยาวชนได้รับปัจจัยสี่ และสิ่งของเครื่องใช้ที่จำเป็นแก่การดำเนินชีวิตประจำวันตลอดทั้งปกครองดูแล ด้วยความรัก ความเมตตา
2. ดำเนินการ จัดการศึกษา อบรม และฝึกวิชาชีพตามแผนการบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู และแผนการดำเนินชีวิตภายหลังปล่อย
3. จัดให้มีการบำบัด แก้ไข ฟื้นฟูและสงเคราะห์เด็กและเยาวชนตามแผนการบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู เด็กและเยาวชนชายแต่ละราย
4. ประสานงานการบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู และสงเคราะห์เพื่อรองรับภารกิจความร่วมมือในกระบวนการ บำบัด แก้ไข เด็กและเยาวชนระหว่างสถานพินิจกับส่วนราชการหรือภาคเอกชนอื่นๆ

โครงสร้างการบริหารงาน

1. ฝ่ายบริหารงานทั่วไป มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับงานสารบรรณ งานการเงิน งานพัสดุ งานรับตัวเด็ก และเยาวชน และจัดทำทะเบียนประวัติเด็กและเยาวชน
2. กลุ่มงานบำบัด แก้อาการ พิ้นฟู มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการให้การสงเคราะห์เด็กและเยาวชน การจำแนกประเภท สุขอนามัยและการรักษาพยาบาลเบื้องต้น
3. กลุ่มงานประสานกิจกรรมชุมชน มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์หน่วยงาน การประสานงานกับชุมชนหรือหน่วยงานอื่นๆ
4. กลุ่มงานพัฒนาพฤตินิสัย
 - 4.1 งานอภิบาลและการพินิจ รับผิดชอบเกี่ยวกับการดูแลเด็กและเยาวชนในด้านการกินอยู่หลับนอน จัดหาสิ่งของเครื่องใช้ที่จำเป็นในชีวิตประจำวันให้กับเด็กและเยาวชน
 - 4.2 งานการศึกษาอบรมและฝึกวิชาชีพ รับผิดชอบเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กและเยาวชน โดยการจัดการศึกษาให้เด็กและเยาวชนทั้งวิชาสามัญและวิชาชีพ ตลอดทั้งอบรมปณิธัยเด็กและเยาวชน

การจัดการศึกษาสำหรับเด็กและเยาวชน

1. วิชาสามัญระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น
2. วิชาชีพช่างศิลป์
3. วิชาชีพช่างหัตถกรรม
4. วิชาชีพช่างตัดเย็บเสื้อผ้าชาย
5. วิชาชีพช่างตัดผมชาย
6. วิชาชีพช่างเชื่อมโลหะ
7. วิชาชีพช่างไม้ครุภัณฑ์
8. วิชาชีพช่างพิมพ์
9. วิชาชีพช่างวิทยุ-โทรทัศน์
10. วิชาชีพช่างไฟฟ้า
11. วิชาชีพช่างเครื่องยนต์
12. วิชาชีพดนตรีสากล
13. วิชาชีพช่างประปา
14. วิชาชีพเกษตรกรรม

โครงการ / กิจกรรม และวิธีการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชน

1. การจัดกิจกรรมในวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา และตามประเพณี
2. พลศึกษา นันทนาการ ลูกเสือ ห้องสมุด
3. อบรมศีลธรรม จริยธรรม และมารยาททางสังคม
4. ทักษะศึกษา และเข้าค่ายพักแรม
5. การจำแนกประเภทเด็กและเยาวชน เพื่อการบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู และพัฒนาพฤติกรรม เป็นรายบุคคล
6. เด็กและเยาวชนทุกคนจะมีครูที่ปรึกษา เพื่อให้การดูแลและช่วยแก้ไขปัญหาดังกล่าว
7. เด็กและเยาวชนจะได้รับการพิจารณาแบ่งชั้น เพื่อให้ทราบถึงผลความประพฤติและผลการฝึกและอบรม ตลอดจนเพื่อกำหนดบริการ และสิทธิต่างๆ ที่เด็กและเยาวชนสมควรได้รับในแต่ละระดับชั้น โดยมีระเบียบศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา ว่าด้วยการประเมินผลการฝึกและอบรมด้านความประพฤติ และการปฏิบัติตนของเด็กและเยาวชน พ.ศ.2547 เป็นเครื่องมือในการพิจารณา
8. กิจกรรมบำบัด ฟื้นฟู เด็กและเยาวชนผู้เสพและผู้ติดยาเสพติด
9. กิจกรรมเสริมสร้างทักษะในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด
10. กองลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่ (ค่ายลูกเสือ To be number One)

ข้อมูลจำเพาะของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา
ณ วันที่ 1 พฤศจิกายน 2548

1. จำนวนบุคลากรรวม 95 คน

1.1 ข้าราชการ (นักวิชาการอบรมและฝึกอาชีพ , นักจิตวิทยา , นักสังคมสงเคราะห์ , พยาบาล , เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป , เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี และเจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล)	33	คน
1.2 ลูกจ้างประจำ (ครูสอนช่างตัดผม , พนักงานพินิจ , คนครัว , พนักงานขับรถ)	39	คน
1.3 พนักงานราชการ (นักสังคมสงเคราะห์ , นักจิตวิทยา , พนักงานพินิจ , คนครัว , ผู้ช่วยพยาบาล และพนักงานพิทักษ์)	23	คน

2. จำนวนเด็กและเยาวชน 395 คน จำแนกตามสาขาการศึกษาได้ดังนี้

2.1 วิชาสามัญระดับประถมศึกษา	31	คน
2.2 วิชาสามัญระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	25	คน
2.3 วิชาชีพเกษตรกรรม	13	คน
2.4 วิชาชีพช่างตัดเย็บเสื้อผ้าชาย	30	คน
2.5 วิชาชีพช่างเชื่อมโลหะ	20	คน
2.6 วิชาชีพช่างเครื่องยนต์	11	คน
2.7 วิชาชีพช่างไม้-ครุภัณฑ์	25	คน
2.8 วิชาชีพช่างไฟฟ้า	20	คน
2.9 วิชาชีพช่างศิลป์	15	คน
2.10 วิชาชีพช่างหัตถกรรม	15	คน
2.11 วิชาชีพดนตรีสากล	22	คน
2.12 วิชาชีพช่างตัดผมชาย	27	คน
2.13 อื่นๆ (เตรียมความพร้อมก่อนปล่อย และปรับตัวเข้าใหม่)	141	คน

3. จำนวนเด็กและเยาวชนจำแนกตามอายุ

3.1 อายุ 14-15 ปี	จำนวน	3	คน
3.2 อายุ 16-17 ปี	จำนวน	150	คน
3.3 อายุ 18-19 ปี	จำนวน	208	คน
3.4 อายุ 20-21 ปี	จำนวน	30	คน
3.5 อายุ 22-24 ปี	จำนวน	4	คน

4. จำนวนเด็กและเยาวชนจำแนกตามพื้นฐานการศึกษา

4.1 ไม่เคยเรียนหนังสือมาก่อน	2 คน
4.2 ไม่จบประถมศึกษาปีที่ 6	47 คน
4.3 จบประถมศึกษาปีที่ 6 และไม่ได้เรียนต่อ	47 คน
4.4 ไม่จบมัธยมศึกษาตอนต้น	182 คน
4.5 จบมัธยมศึกษาตอนต้น	47 คน
4.6 ไม่จบมัธยมศึกษาตอนปลาย	32 คน
4.7 จบมัธยมศึกษาตอนปลาย	1 คน
4.8 ปวช.	34 คน
4.9 ปวส.	3 คน

5. จำนวนเด็กและเยาวชนจำแนกตามคดี

5.1 ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	110 คน
5.2 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	131 คน
5.3 ความผิดเกี่ยวกับเพศ	72 คน
5.4 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	75 คน
5.5 ความผิดอื่นๆ	7 คน

ปัญหาและอุปสรรคของการดำเนินงาน

1. ด้านการปกครองดูแลเด็กและเยาวชน

เด็กและเยาวชนที่ถูกส่งตัวเข้ารับการฝึกและอบรมล้วนมีความแตกต่างระหว่างบุคคลทั้งในด้าน พื้นฐานการศึกษา สถิติปัญหา สังคม และสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นปัญหาจากครอบครัวที่ขาดการอบรมเลี้ยงดูที่ดี ไม่ได้รับการเสริมสร้างลักษณะนิสัยที่ดี ไม่มีวินัยในตนเอง ปัจจุบันเด็กที่มีอายุน้อยกระทำความผิดมากขึ้น และมี ผู้กระทำความผิดซ้ำที่มีความประพฤติก้าวร้าวรุนแรง ชอบข่มเหงรังแกกระทำตนเป็นภัยต่อเด็กและเยาวชนอื่น ฝึก และอบรมไม่ก้าวหน้า ไม่มีความตั้งใจในการฝึกและอบรมแต่ต้องอยู่รวมปะปนกับเด็กและเยาวชนที่หลงกระทำ ผิดครั้งแรก และพร้อมรับการฝึกและอบรม ทำให้เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในครั้งแรกมีโอกาสถูกชักจูง และ เรียนรู้เอาอย่างความประพฤติที่ไม่ดี อันเป็นอุปสรรคต่อการฝึกและอบรม โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนที่กระทำ ผิดซ้ำ หรือมีปัญหาในการปกครองและศูนย์แรกรับเด็กและเยาวชนชายบ้านเมตตาส่งตัวไปฝากกักที่ทัณฑ สถานวัยหนุ่มกลาง ระหว่างการพิจารณาคดี และเมื่อศาลมีคำพิพากษาส่งฝึกและอบรมที่ศูนย์และอบรมเด็ก และเยาวชนชายบ้านกรุณา เด็กและเยาวชนกลุ่มนี้เคยได้รับการควบคุมดูแลตามระบบงานของกรมราชทัณฑ์ เมื่อถูกส่งตัวกลับมาอยู่ร่วมกับเด็กและเยาวชนตามระบบงานของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ไม่ สามารถปรับตัวได้ และจะขอกลับไปอยู่ที่ทัณฑสถานวัยหนุ่มกลางอีก ซึ่งหลักการวิธีปฏิบัติจะต้องได้รับ อนุญาตจากศาลก่อนจึงจะกลับไปได้ โดยจะต้องมีเหตุผลให้ศาลเชื่อว่าเด็กและเยาวชนมีความจำเป็นต้องฝาก กักที่ทัณฑสถานวัยหนุ่ม บางครั้งเด็กและเยาวชนดังกล่าวก็ไม่พอใจก่อเรื่องทะเลาะวิวาท และสร้างปัญหาใน การปกครองดูแล ประกอบกับศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา เป็นหน่วยคัดกรองเด็กและ เยาวชนเพื่อไปรับการฝึกและอบรมต่อที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนอื่นๆ จำนวนเด็กและเยาวชนที่รับเข้า จึงเคลื่อนไหวทุกวัน โดยเฉพาะเดือนตุลาคมมีเด็กและเยาวชนเข้าใหม่ 129 คน และรวมทั้งสิ้นถึง 440 คน ปัญหาการปกครองดูแลจึงมีตลอดเวลา

2. ด้านสภาพจิตใจของเด็กและเยาวชน

เด็กและเยาวชนเปรียบเสมือนผู้ป่วยที่ต้องดูแลเป็นพิเศษ เพราะเป็นผู้ที่ขาดความรักความอบอุ่น ขาด ความรักความเข้าใจผู้อื่น จากปัญหาสภาพครอบครัว ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องต้องมีความอดทน อด กลั้น ในการที่จะปรับแนวคิดของเด็กและเยาวชนและต้องใช้เวลาในการดูแลอย่างใกล้ชิด

3. ด้านสภาพแวดล้อม

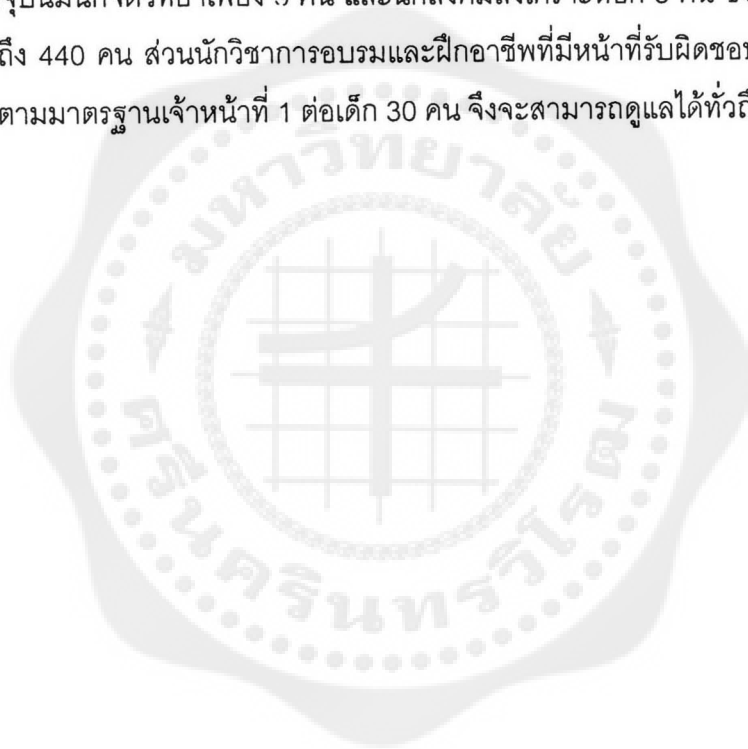
เป็นหน่วยงานที่เปิดทำการมากกว่า 50 ปี สภาพอาคารเก่าทรุดโทรม สภาพภูมิทัศน์ ไม่เหมาะสม เพราะอยู่ใกล้อาคารชุดพักอาศัยของบุคคลภายนอก ปัจจุบันขาดร่มเงาของต้นไม้ หรือไม้ประดับ เพราะได้รื้อ ถอนไปปลูกที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งเป็นสถานที่ใหม่ที่จะย้ายไปอยู่ในเร็ว วันนี้

4. ค่านิยมผิดๆ ของเด็กและเยาวชน

เด็กและเยาวชนกลุ่มนี้มีความเสี่ยงที่จะก่อปัญหาให้กับสังคมมีการลอกเลียนแบบในทางที่ไม่พึงประสงค์ เพราะเมื่อครั้งที่อยู่ภายนอกส่วนใหญ่จะพกพาอาวุธเพื่อใช้ป้องกันตัวหรือไว้ทำร้ายผู้อื่น ซึ่งเป็นค่านิยมของกลุ่มวัยรุ่นอยู่แล้ว ประกอบกับการมีเรื่องทะเลาะวิวาทระหว่างกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งเป็นค่านิยมที่สืบทอดกันมาอย่างต่อเนื่อง จึงเป็นค่านิยมที่ติดมาไว้ในศูนย์ฝึกและอบรม อีกทั้งเด็กและเยาวชนบางคนมีคู่อริมาจากภายนอก เมื่อเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมด้วยกันก็จะแค้นกันเป็นส่วนตัว

5. ด้านบุคลากร

บุคลากรด้านต่างๆ มีจำนวนไม่สอดคล้องกับจำนวนเด็กและเยาวชน เพราะการพัฒนาคนต้องใช้คนในการพัฒนา โดยเฉพาะปัจจุบันมีนักจิตวิทยาเพียง 3 คน และนักสังคมสงเคราะห์อีก 3 คน ซึ่งต้องดูแล บำบัด แก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนถึง 440 คน ส่วนนักวิชาการอบรมและฝึกอาชีพที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษาก็มีเพียง 14 คน เพราะตามมาตรฐานเจ้าหน้าที่ 1 ต่อเด็ก 30 คน จึงจะสามารถดูแลได้ทั่วถึง

**กิจวัตรประจำวันของเด็กและเยาวชน
ศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา**

06.00 น.	- ลงจากห้องนอน เข้าแถวนับจำนวน - กายบริหาร /วิ่งออกกำลังกาย/แอโรบิคมวยไทย - อาบน้ำ
07.30น.	- รับประทานอาหารเช้า
08.20น.	- เข้าแถวเคารพธงชาติ - สวดมนต์ - อบรม แจ่งข่าวประชาสัมพันธ์หน้าเสาธง - พบครูที่ปรึกษา
09.00น.	- เข้าเรียนวิชาสามัญ-วิชาชีพ
12.00น.	- รับประทานอาหารกลางวัน
13.00น.	- เข้าเรียนวิชาสามัญ-วิชาชีพ
16.30น.	- อาบน้ำ รับประทานอาหารเย็น
17.30น.	- ขึ้นหอนอน - สวดมนต์ - ดูโทรทัศน์
22.00น.	- นอน

มาตรฐานของใช้สำหรับเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรม

ลำดับที่	มาตรฐานของใช้สำหรับเด็กและเยาวชน	จำนวน/คน/ปี	หมายเหตุ
1	เสื้อยืดคอกลม	3 ตัว	
2	กางเกงเอวรูขาสั้นสีดำ	2 ตัว	
3	กางเกงนักเรียน	1 ตัว	
4	ชุดนอน	1 ชุด	
5	กางเกงชั้นใน	3 ตัว	
6	ผ้าขนหนู	1 ผืน	
7	รองเท้าแตะ	3 คู่	
8	สบู่	36 ก้อน	
9	แชมพูสระผม	12 ขวด (กลาง)	
10	แปรงสีฟัน	3 อัน	
11	ยาสีฟัน	6 หลอด (ใหญ่)	
12	ปลอกหมอน	1 ชิ้น	
13	ผ้าปูที่นอน	1 ชิ้น	
14	ผ้าห่ม	1 ผืน	
15	ขันน้ำ	1 ใบ	

**ระเบียบศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา
ว่าด้วยสิทธิ หน้าที่ ข้อห้าม การให้รางวัล และการลงโทษสำหรับเด็กและเยาวชน**

สิทธิที่เด็กและเยาวชนจะได้รับ

- ข้อ 1 เด็กและเยาวชนจะได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน ด้วยความเมตตา ความเข้าใจ
- ข้อ 2 เด็กและเยาวชนจะได้รับเครื่องนุ่งห่ม เครื่องใช้ส่วนตัวที่จำเป็น และเครื่องนอนตามสมควรแก่สุขภาพ
- ข้อ 3 เด็กและเยาวชนจะได้รับอาหารครบทั้งสามมื้อ ด้วยปริมาณและคุณภาพที่ดีพอสมควร
- ข้อ 4 เด็กและเยาวชนจะได้รับการดูแลรักษาพยาบาลเมื่อเจ็บป่วย
- ข้อ 5 เด็กและเยาวชนจะได้รับการสงเคราะห์ช่วยเหลือเมื่อมีปัญหาเดือดร้อนในทุกๆด้าน
- ข้อ 6 เด็กและเยาวชนจะได้รับการชี้แจงเกี่ยวกับคดี และกระบวนการพิจารณาผลเกี่ยวกับคดี
- ข้อ 7 เด็กและเยาวชนจะได้รับการศึกษาวิชาสามัญ วิชาชีพ จริยธรรม พลศึกษาและนันทนาการ
- ข้อ 8 เด็กและเยาวชนจะได้รับการเยี่ยมจากบิดา มารดา ผู้ปกครอง ผู้อุปการะ
- ข้อ 9 เด็กและเยาวชนจะได้รับการสงเคราะห์ช่วยเหลือติดต่อครอบครัว เช่น การติดต่อทางโทรศัพท์ การส่งเค
ระห์ของจดหมายและ แสตมป์ เป็นต้น
- ข้อ 10 เด็กและเยาวชนจะได้รับการติดต่อทางจดหมายโดยผ่านการตรวจสอบจากเจ้าหน้าที่ก่อน
- ข้อ 11 เด็กและเยาวชนสามารถเบิกเงินที่ฝากไว้เพื่อซื้อขนมหรือเครื่องใช้ส่วนตัวได้ตามความเหมาะสม
- ข้อ 12 เด็กและเยาวชนจะมีโอกาสได้รับข่าวสารอย่างสม่ำเสมอ โดยผ่านทางหนังสือพิมพ์ วารสาร โทรทัศน์
วิทยุ และภาพยนตร์

หน้าที่ของเด็กและเยาวชน

- ข้อ 1 ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ ที่ศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณากำหนดไว้
- ข้อ 2 ประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในศีลธรรม จรรยา มารยาทที่ดี และใช้วาจาสุภาพ
- ข้อ 3 เคารพเชื่อฟังเจ้าหน้าที่ทั้งต่อหน้าและลับหลัง
- ข้อ 4 รักษาสิ่งของและอาคารสถานที่ของทางราชการ
- ข้อ 5 รักษาร่างกายและเสื้อผ้าสะอาดอยู่เสมอ
- ข้อ 6 ทำความเคารพเจ้าหน้าที่และแขกที่มาเยี่ยมทุกครั้ง
- ข้อ 7 ทำความสะอาดโรงอาหาร ถาดอาหาร และภาชนะอื่นๆ
- ข้อ 8 ทำความสะอาดที่นอนและจัดเก็บให้เป็นระเบียบ
- ข้อ 9 ตัดผมสั้นทรงสุภาพ
- ข้อ 10 ตั้งใจรับการฝึกและอบรมและเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆอย่างสม่ำเสมอ

ข้อห้าม

- ข้อ 1 ห้ามหลบหนีหรือกระทำการใดๆเพื่อการหลบหนี
- ข้อ 2 ห้ามหลีกเลี่ยงการร่วมกิจกรรมต่างๆ เช่น การตรวจนับยอดจำนวน การฝึกอบรม การออกกำลังกาย การเคารพธงชาติ การเข้าชั้นเรียน และกิจกรรมอื่นๆ
- ข้อ 3 ห้ามนำขนม อาหารหรือของผิดระเบียบเข้าภายในหอนอน
- ข้อ 4 ห้ามเสพสิ่งเสพติดและสิ่งของมีเมาทุกชนิด เช่น บุหรี่ ยาตั้ง สารระเหย ยาบ้า เป็นต้น
- ข้อ 5 ห้ามสักร่างกาย เจาะอวัยวะของร่างกาย ผิวกาย และทำร้ายร่างกายตนเอง
- ข้อ 6 ห้ามรังแก ทะเลาะวิวาท ชกต่อย และทำร้ายร่างกายกัน
- ข้อ 7 ห้ามลักลอบนำเงินและของผิดระเบียบเข้าภายในสถานควบคุม
- ข้อ 8 ห้ามลักขโมย
- ข้อ 9 ห้ามเล่นการพนันทุกชนิด
- ข้อ 10 ห้ามบังคับขู่เข็ญ เด็กและเยาวชนด้วยกัน
- ข้อ 11 ห้ามโกนผมแทนการตัด และห้ามโกนคิ้ว เว้นแต่เพื่อเหตุผลตามคำสั่งแพทย์
- ข้อ 12 ห้ามมีเพศสัมพันธ์
- ข้อ 13 ห้ามเล่นหรือส่งเสียงรบกวนภายในหอนอน

การให้รางวัล (เด็กและเยาวชนจะได้รับรางวัลเมื่อประพฤติตนดังนี้)

- ข้อ 1 ปฏิบัติตนอยู่ในระเบียบวินัย เคารพเชื่อฟังเจ้าหน้าที่ทั้งต่อหน้าและลับหลัง
- ข้อ 2 แต่งกายสุภาพ มีกิริยาจาสุภาพเรียบร้อย
- ข้อ 3 ตั้งใจรับการฝึกและอบรมและร่วมกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอ
- ข้อ 4 ผลการฝึกและอบรมเป็นที่น่าพอใจ เป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็กและเยาวชนอื่นๆ
- ข้อ 5 ประพฤติปฏิบัติตนเป็นประโยชน์แก่ทางราชการ

รางวัล

- ข้อ 1 ชมเชยเฉพาะตัว
- ข้อ 2 ยกย่องในที่ประชุม
- ข้อ 3 ให้รางวัลเป็นสิ่งของเครื่องใช้
- ข้อ 4 ปันผลจากการทำงานที่มีรายได้
- ข้อ 5 มอบหมายหน้าที่ที่เหมาะสมให้รับผิดชอบ
- ข้อ 6 ให้ได้รับการเสนอเพิ่มเติมต่อศาลในทางที่เป็นคุณ เช่น ปลดปล่อยก่อนกำหนด

ข้อ 7 ได้รับอนุญาตให้ลากลับเยี่ยมบ้าน

ข้อ 8 ได้รับการพิจารณาเข้าร่วมกิจกรรมภายนอก

ข้อ 9 ได้รับสิทธิพิเศษอื่นๆ

การลงโทษ

ข้อ 1 ว่ากล่าวตักเตือน

ข้อ 2 ให้งานหนัก

ข้อ 3 ตัดผลประโยชน์หรือความสะดวกที่จัดให้

ข้อ 4 ย้ายสถานควบคุม

ข้อ 5 รายงานเสนอศาลกรณีมีพฤติกรรมร้ายแรง

สิ่งของต้องห้ามนำเข้าและมีไว้ในครอบครอง

ข้อ 1 เงินหรือทรัพย์สินมีค่า

ข้อ 2 สิ่งเสพติดและสิ่งของมีนเมาทุกชนิด

ข้อ 3 อุปกรณ์การเล่นการพนัน

ข้อ 4 อุปกรณ์ที่อาจทำให้เกิดอัคคีภัย

ข้อ 5 อุปกรณ์หรือสิ่งของที่อาจใช้เป็นอาวุธ หรือสิ่งของที่เป็นอันตราย

ข้อ 6 สิ่งของอันเป็นที่รังเกียจ

ข้อ 7 สิ่งของต้องห้ามที่ผิดกฎหมาย ผิดกฎระเบียบ และสิ่งที่ไม่เหมาะสมที่จะให้เด็ดและเยาวชน

ข้อ 8 ยาทุกชนิด ยกเว้นได้รับอนุญาตจากแพทย์หรือพยาบาล

วัน/เวลา เยี่ยมญาติ

วันอังคาร และวันพฤหัสบดี

เวลา 13.00 น. - 16.00 น.

วันเสาร์

เวลา 09.00 น. - 12.00 น.

การแบ่งชั้นสิทธิประโยชน์ตามชั้นและการประเมินผลเด็กและเยาวชนของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ
เยาวชน

ตารางแสดงรายละเอียดการแบ่งชั้นเด็กและเยาวชนและสิทธิพิเศษที่จะได้รับ

ชั้นที่	รายละเอียดการแบ่งชั้นเด็กและเยาวชน	สิทธิที่จะได้รับ
5	จัดไว้สำหรับเด็กและเยาวชนที่มีความประพฤติเสียหายร้ายแรง ผ่าฝืนระเบียบของศูนย์ฝึกและอบรมฯ มีผลการฝึกอบรมไม่ก้าวหน้า	เด็กและเยาวชน จะถูกส่งไปทำงานบริการ (Self Supporting) และ/หรือจะพิจารณาข้ายฝึกอบรมและ/หรือ งดสิทธิพิเศษ และ/หรือ ย้ายศูนย์ฝึกและอบรมฯ และจะต้องเข้ารับการบำบัดเฉพาะราย เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้ดีขึ้น
4	จัดไว้สำหรับเด็กและเยาวชนที่ถูกส่งตัวเข้ารับการฝึกและอบรมในเริ่มแรก หรือเด็กและเยาวชนที่มีความประพฤติดีขึ้นจากชั้นที่ 5 เด็กและเยาวชนจะอยู่ในชั้นนี้เป็นเวลา 1 เดือน จึงจะได้รับการพิจารณาเลื่อนชั้นที่สูงขึ้น	เด็กและเยาวชนที่จัดอยู่ในชั้นนี้จะจัดให้ทำงานบริการขั้นพื้นฐานที่จำเป็น และได้รับสิทธิต่างๆที่ทางศูนย์ฝึกและอบรมฯ กำหนดไว้โดยทั่วไป เช่น ญาติเยี่ยม จดหมาย/ไปรษณีย์/โทรศัพท์ติดต่อญาติฯ
3	จัดไว้สำหรับเด็กและเยาวชนที่ได้รับการเลื่อนชั้นจากที่ 4 ให้มาอยู่ที่ชั้นที่ 3 เด็กและเยาวชนจะอยู่ในชั้นที่ 3 เป็นเวลา 2,4,6 หรือ 8 เดือนหรือตามระยะเวลาที่ทางศูนย์ฝึกและอบรมฯกำหนด จึงจะได้รับการพิจารณาเพื่อเลื่อนชั้น ในชั้นที่สูงขึ้น	เด็กและเยาวชนในชั้นนี้ไม่ต้องทำงานด้านการบริการ และได้รับสัญลักษณ์ การเลื่อนชั้นจากชั้นที่ 4 มาชั้นที่ 3 และได้รับสิทธิพิเศษ โดยได้รับคำชมเชย และ/หรือลดโทษ และ/หรือ เข้าร่วมกิจกรรมพิเศษในศูนย์ฝึกและอบรมฯ
2	จัดไว้สำหรับเด็กและเยาวชนที่ได้รับการเลื่อนชั้นจากที่ 3 ให้มาอยู่ที่ชั้นที่ 2 เด็กและเยาวชนจะอยู่ในชั้นที่ 3 เป็นเวลา 2,4,6 หรือ 8 เดือนหรือตามระยะเวลาที่ทางศูนย์ฝึกและอบรมฯกำหนด จึงจะได้รับการพิจารณาเพื่อเลื่อนชั้น ในชั้นที่สูงขึ้น	เด็กและเยาวชนในชั้นนี้จะได้รับสัญลักษณ์การเลื่อนชั้นจากชั้น 3 มาชั้น 2 และได้รับสิทธิพิเศษ โดยการลดโทษ การเข้าร่วมกิจกรรมพิเศษภายในศูนย์ฝึกและอบรมฯ การเข้าร่วมกิจกรรมภายนอกศูนย์ฝึกและอบรมฯ และ/หรือ ช่วยงานภายนอกศูนย์ฝึกและอบรมฯ และ/หรือได้เยี่ยมวันพิเศษ

1	จัดไว้สำหรับเด็กและเยาวชนที่ได้รับการเลื่อนชั้นจากชั้นที่ 2 ให้มาอยู่ในชั้นที่ 1 เด็กและเยาวชนจะต้องอยู่ชั้นนี้เป็นเวลา 1,4,5 หรือ 7 เดือนหรือตามระยะเวลาที่ทางศูนย์ฝึกและอบรมฯ กำหนดแล้ว จึงจะได้รับการพิจารณาขอลบก่อนกำหนด หรือได้รับการปล่อยตัวตามกำหนดหรือตามพิพากษา	เด็กและเยาวชนในชั้นนี้จะได้รับสัญลักษณ์การเลื่อนชั้นจากชั้น 2 มาชั้น 1 และได้รับสิทธิพิเศษ โดยได้พูดคุยโทรศัพท์กับผู้ปกครอง โดยมีเจ้าหน้าที่ควบคุมดูแล ได้รับพิจารณาให้เยี่ยมบ้าน ได้รับการยกย่องชมเชยในที่ประชุม ออกไปทัศนศึกษาภายนอกศูนย์ฝึกและอบรมฯ รับประทานอาหารภายนอกศูนย์ฝึกและอบรมฯ ช่วยงานภายนอกศูนย์ฝึกและอบรมฯ ได้รับขอเสนอขอลดระยะเวลาฝึกอบรม ได้รับการเสนอศาลในทางที่เป็นคุณ เปิดโอกาสให้ญาติเยี่ยมได้ในวันพิเศษ

รายละเอียดตารางการพิจารณาเลื่อนขั้นแต่ละชั้น

กำหนดการฝึกและอบรมในระยะเวลา 6 เดือน					
1	2	3	4	5	6
ขั้นที่ 4	ขั้นที่ 3		ขั้นที่ 2		ขั้นที่ 1

กำหนดการฝึกและอบรมในระยะเวลา 1 ปี											
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
ขั้นที่ 4	ขั้นที่ 3			ขั้นที่ 2				ขั้นที่ 1			

- ชมเชย
- ลดโทษ
- งดโทษ
- ร่วมกิจกรรมภายนอกศูนย์ฝึกฯ
- กิจกรรมพิเศษ
- คุยโทรศัพท์กับผู้ปกครอง
- เยี่ยมบ้าน
- ยกย่องชมเชย
- ญาติเยี่ยมวันพิเศษ
- ทัศนศึกษาภายนอกศูนย์ฝึก
- รับประทานอาหารนอกศูนย์ฝึก
- ช่วยงานภายนอกศูนย์ฝึกฯ
- เสนอลดโทษ
- เสนอศาลในทางที่เป็นคุณ

- สำหรับชั้นที่ 4** เยาวชนจะได้รับสิทธิต่างๆตามปกติที่ทางศูนย์ฝึกและอบรมฯกำหนด เช่น ไปรษณีย์/จดหมาย โทรศัพท์ติดต่อกฎาติ ได้รับการเยี่ยมตามปกติ
- สำหรับชั้นที่ 5** เยาวชนที่อยู่ในชั้นนี้ จะได้รับการลงโทษรุนแรง เช่น อยู่ชั้นสูง/ขยายการฝึกและอบรม งดสิทธิพิเศษทำงานหนัก (โยธา ประปา โรงเลี้ยง) ย้ายศูนย์ฝึกและอบรมฯ หากเยาวชนที่อยู่ในชั้น 5 เป็นเด็กใกล้ปล่อย จะต้องทำโยธาโทษในช่วงเช้า และเข้ากลุ่มบำบัด/กลุ่มเตรียมพร้อมก่อนปล่อยในช่วงบ่าย และจะต้องอยู่อย่างน้อย 1 เดือน จึงจะพิจารณาให้เลื่อนชั้นใหม่อีกครั้ง
- การลดระดับชั้น** เยาวชนที่ถูกพิจารณาต่ำกว่า 50% ลงมา จะถูกลดชั้นลง ต่ำกว่า 1 ชั้น หากเยาวชนถูกตัดคะแนนหรือรวมการตัดคะแนนได้ 50 คะแนน/เดือน ให้ลงไปอยู่ในชั้นที่ 5
- การเลื่อนชั้น** เยาวชนจะได้รับการพิจารณาเลื่อนชั้นจากชั้นที่ 4 ไปชั้นที่ 3 ใช้เวลาไม่น้อยกว่า 1 เดือน และได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการตั้งแต่ 50% ขึ้นไปเยาวชนจะได้รับการพิจารณาเลื่อนชั้นจากชั้นที่ 3 ไปชั้นที่ 2 ตามระยะเวลาการฝึกและอบรมข้างต้น เยาวชนจะต้องได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการตั้งแต่ 70 % ขึ้นไป และจากชั้นที่ 2 ไปชั้นที่ 1 เยาวชนจะต้องได้รับการประเมิน 80% ขึ้นไป ส่วนการลาไปเยี่ยมบ้าน เยาวชนจะต้องได้คะแนนตั้งแต่ 90% ขึ้นไป

แผนการบำบัดและแก้ไข

1-6เดือน	6-18เดือน	18-24เดือน	เปลี่ยนหอนอน
-สามัญ -วิชาชีพ -กิจกรรมบำบัด -กิจกรรมนันทนาการ -กิจกรรมบริการ -กิจกรรมกฎระเบียบวินัย -กิจกรรมมีส่วนร่วมของครอบครัวหรือ	-สามัญ -วิชาชีพ(2-3 วิชาชีพ) -กิจกรรมบำบัด -กิจกรรมนันทนาการ -กิจกรรมบริการ -กิจกรรมกฎระเบียบวินัย -กิจกรรมมีส่วนร่วมของครอบครัวหรือ	-สามัญ -วิชาชีพ(3-4วิชาชีพ) -กิจกรรมบำบัด -กิจกรรมนันทนาการ -กิจกรรมบริการ -กิจกรรมกฎระเบียบวินัย -กิจกรรมมีส่วนร่วมของครอบครัวหรือ	เปลี่ยนหอนอน หอนอนที่1-หอเตรียมความพร้อมก่อนปล่อย หอนอนที่2-คดีรุนแรง หอนอนที่3-คดีทั่วไป หอนอนที่4-แรกรับ หอนอนที่5-คดีทั่วไป หอนอนที่6-คดีทั่วไป

เข้าคณะกรรมการเลื่อนลำดับชั้นตามระยะการฝึกและอบรม

ก่อนปล่อย 1-2 เดือน

ทะเบียน
ส่งตรวจเช็คอายุัดคดีอื่นๆ

เตรียมความพร้อมก่อนปล่อย

กิจกรรมเตรียมความพร้อมก่อนปล่อย

-กิจกรรมแนะแนวการศึกษา/ประกอบอาชีพ

-กิจกรรมเตรียมความพร้อมก่อนปล่อย

-การเตรียมความพร้อมครอบครัว

-การวางแผนดำเนินชีวิต

-กลุ่มสัมมนา

-กิจกรรมกลุ่มบำบัดทางจิตวิทยา

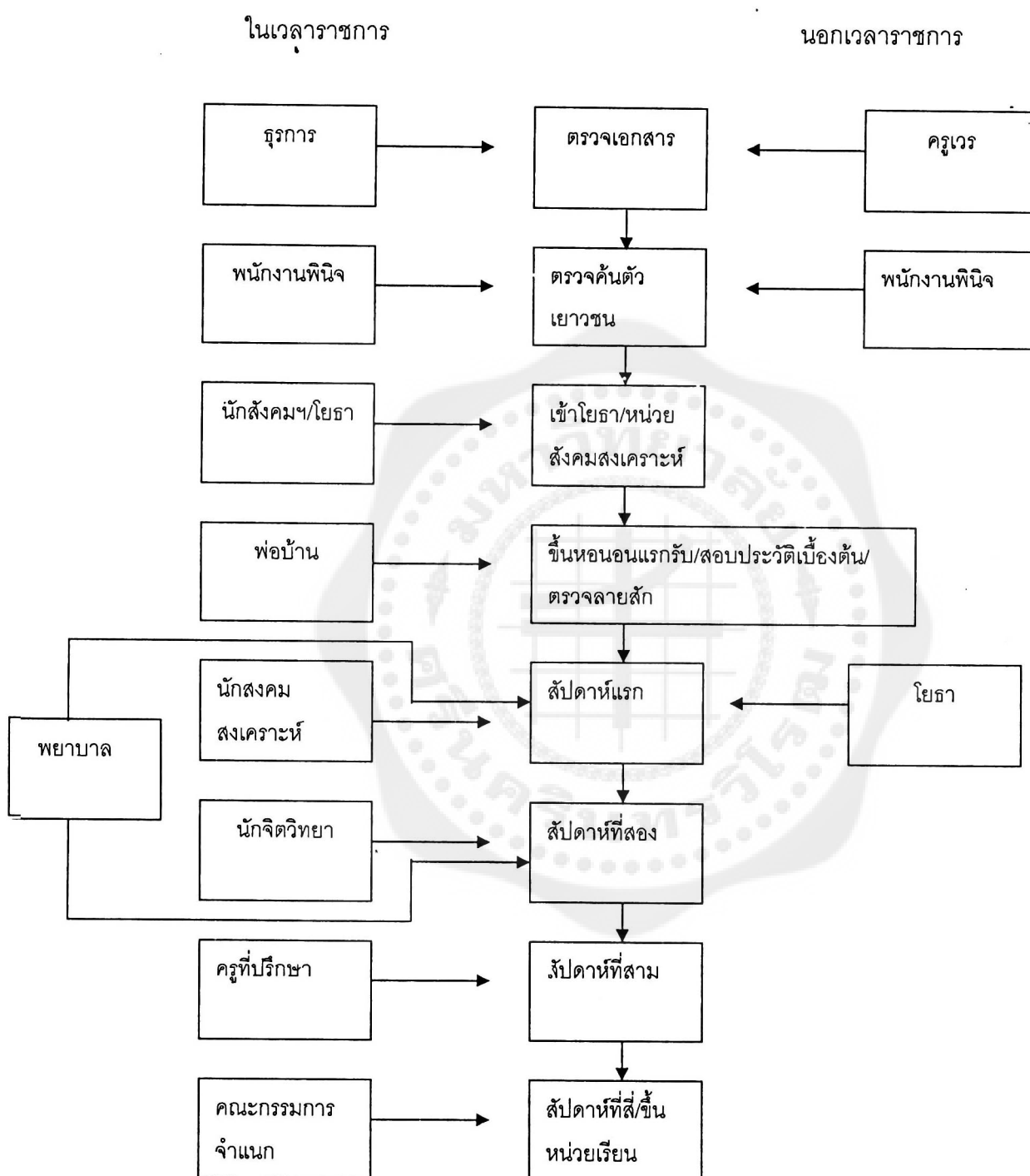
นักสังคมสงเคราะห์
เรียกติดต่อญาติ

การดำเนินงานหลังปล่อย

-ติดตามผลหลังปล่อย

-ติดต่อหน่วยงานอื่นเพื่อรับการสงเคราะห์ภายหลัง

ขั้นตอนการปฏิบัติงานของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา

ภาคผนวก (จ)
หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล

บันทึกข้อความ

กลุ่มงานช่วยอำนวยการและประสานงาน
เลขที่ 30 ร. 2548 01.956
วันที่ 30 ธ.ค. 2548

ส่วนราชการ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กลุ่มพัฒนาระบบงานจิตวิทยา โทร.0 2502 8018

ที่ ๐๖ 0657/1413

วันที่ 30 ธันวาคม 2548

เรื่อง นิติกรมมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒขออนุญาตเก็บข้อมูลเด็กและเยาวชนในศูนย์แรกรับเด็กและเยาวชนชายบ้านเมตตา และ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา

เรียน อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ด้วยนายันทิพัฒน์ กิจเกษมมงคล นิติระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 วิชาเอกจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งขณะนี้อยู่กำลังศึกษาวิชา วิธีการวิจัยในจิตวิทยา พัฒนาการ มีความประสงค์จะทำการเก็บข้อมูลเพื่อนำเสนอรายงานวิจัย เรื่อง "การเปรียบเทียบทัศนคติทางขอเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน" มีความประสงค์จะขอเข้าเก็บข้อมูลเด็กและเยาวชนเพื่อประกอบรายงานการวิจัย ระหว่างวันที่ 9 - 13 มกราคม 2549 โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนชายในศูนย์แรกรับเด็กและเยาวชนชายบ้านเมตตา จำนวน 70 คน และ เด็กและเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา จำนวน 350 คน และมีผู้ช่วยเก็บข้อมูล 9 คนตามรายชื่อที่แนบพร้อมได้ส่งแบบสอบถามที่ใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล เพื่อประกอบการพิจารณาขออนุญาต และเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน ได้พิจารณาแบบสอบถามแล้ว เห็นว่ามีความเหมาะสม พร้อมทั้งได้ชี้แจงระเบียบเกี่ยวกับการเข้าเก็บข้อมูลในหน่วยงานสังกัดกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนให้นายันทิพัฒน์ กิจเกษมมงคล และผู้ช่วยเก็บข้อมูลเพื่อทราบและถือปฏิบัติ จึงใคร่ขออนุญาตให้นายันทิพัฒน์ กิจเกษมมงคล และผู้ช่วยเก็บข้อมูลตามรายชื่อ เข้าเก็บข้อมูลเด็กและเยาวชนในศูนย์แรกรับเด็กและเยาวชนชายบ้านเมตตา และ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณาภายใต้การดูแลของเจ้าหน้าที่ โดยนิติจะ ประสานงานด้วยตนเองไปยังศูนย์แรกรับเด็กและเยาวชนชายบ้านเมตตา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณาถึงวัน เวลาที่แน่นอนอีกครั้ง เพื่อให้ได้รับอนุญาตแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หากเห็นชอบตามเสนอ ขอได้มอบหมายให้

ช่วยอำนวยการและประสานงาน สำนักงานเลขาธิการกรม แจ้งให้นิติ และศูนย์แรกรับเด็กและเยาวชน

ชายบ้านเมตตา และ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณาทราบเพื่อดำเนินการต่อไป

- ออนุญาต

- ส่ง กลุ่มงานช่วยอำนวยการ

(นายอุทธรณ์ ชัยมูลทรัพย์)

ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน

(นายไพโรจน์ ถัดทะพงษ์)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

30 S.A. 2548

30 ธ.ค. 2548
30 ธ.ค. 2548

รายชื่อผู้ช่วยเหลือเก็บข้อมูล

1. นางสาวกนกอร กิตติ
2. นางสาวพนิดา ขวรวงศ์พิทักษ์
3. นางสาวสุพรรณา ศิริเมฆารักษ์
4. นางสาวนัยนา ตั้งวุฒิชัยสุทธิ
5. นางสาวจิรภา สุวรรณเลิศเจริญ
6. นายศิริชล พิพัฒน์ปัทมา
7. นายสงกรานต์ วจนะเสถียร
8. นายสถาพร สุชาฎา
9. นายปรีชญ์ วงษ์กิตติรักษ์

รายชื่อนิสิตภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มศว
ที่เข้าร่วมเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบการทำวิจัย

ณ สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นใหญ่ บ้านกรงฯ และศูนย์แรกรับเด็กและเยาวชนชาย บ้านเมตตา

1. นางสาวกนกอร กิตติ
2. นางสาวพนิดา บวรวงศ์พิทักษ์
3. นางสาวสุพรรณษา ศิริเมฆารักษ์
4. นางสาวนัยนา ตั้งวุฒิชิตสุทธิ
5. นางสาวจิรภา สุวรรณเลิศเจริญ
6. นายนันท์พัฒน์ กิจเกษมมงคล
7. นายศรชล พิพัฒน์บัณฑา
8. นายสงกรานต์ วะนะเสถียร
9. นายสลาพร ชูชาภา
10. นายปรีชญ์ วงษกิตติรักษ์

ภาคผนวก (ฉ)
คำอธิบายวิธีการวิเคราะห์ทางสถิติ
พร้อมภาพประกอบ

วิธีการใช้และอ่านผล SPSS

- ภาพที่ 1 หน้าต่างแสดงตารางข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมมา
- ภาพที่ 2 หน้าต่างแสดงการตั้งค่าตัวแปรต่างๆ
- ภาพที่ 3 การแปลงค่าคะแนนทางบวกให้เป็นคะแนนทางลบ
- ภาพที่ 4 การหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ
- ภาพที่ 5 หน้าต่างแสดงผลของการหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ
- ภาพที่ 6 การหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ
- ภาพที่ 7 Output แสดงค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ
- ภาพที่ 8 การหาคะแนนอัตมโนทัศน์รวม
- ภาพที่ 9 การหาสถิติพื้นฐาน
- ภาพที่ 10 Output แสดงค่าสถิติพื้นฐาน
- ภาพที่ 11 การหา Independent- Samples T-Test
- ภาพที่ 12 Output แสดงค่า T-test
- ภาพที่ 13 การหา One-way ANOVA หรือ F-test
- ภาพที่ 14 Output แสดงค่า F-test
- ภาพที่ 15 การหา Two-way ANOVA
- ภาพที่ 16 Output แสดงค่าความแปรปรวนและปฏิสัมพันธ์
- ภาพที่ 17 การสร้างกราฟเพื่อดูปฏิสัมพันธ์
- ภาพที่ 18 กราฟแสดงถึงปฏิสัมพันธ์ของตัวแปร

ภาพที่1 หน้าต่างแสดงตารางข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมมา

	Age	age_interval	AgeandTim	FirstorRepe	typeandtim	firsttype	moretype	JTime	Type	Training	trainandtim	firsttraining	n
1	15	2	3	1	1.00	1.00		1	1	3	5.00	5.00	
2	16	2	3	1	1.00	1.00		1	1	1	1.00	1.00	
3	17	1	1	1	3.00	3.00		1	2	3	5.00	5.00	
4	17	1	1	1	5.00	5.00		1	3	2	3.00	3.00	
5	18	2	3	1	5.00	5.00		1	3	1	1.00	1.00	
6	18	2	3	1	3.00	3.00		1	2	2	3.00	3.00	
7	18	2	3	1	5.00	5.00		1	3	3	5.00	5.00	
8	17	1	1	1	5.00	5.00		1	3	1	1.00	1.00	
9	17	1	1	1	5.00	5.00		1	3	2	3.00	3.00	
10	20	2	3	1	3.00	3.00		1	2	2	3.00	3.00	
11	20	2	3	1	3.00	3.00		1	2	3	5.00	5.00	
12	16	1	1	1	3.00	3.00		1	2	2	3.00	3.00	
13	13	1	1	1	3.00	3.00		1	2	3	5.00	5.00	
14	11	1	1	1	5.00	5.00		1	3	1	1.00	1.00	
15	17	1	1	1	3.00	3.00		1	2	2	3.00	3.00	
16	17	1	1	1	3.00	3.00		1	2	2	3.00	3.00	
17	15	1	1	1	1.00	1.00		1	1	3	5.00	5.00	
18	19	2	3	1	1.00	1.00		1	1	2	3.00	3.00	
19	19	2	3	1	5.00	5.00		1	3	1	1.00	1.00	
20	18	2	3	1	3.00	3.00		1	2	1	1.00	1.00	
21	16	1	1	1	1.00	1.00		1	1	1	1.00	1.00	
22	16	1	1	1	1.00	1.00		1	1	1	1.00	1.00	
23	15	1	1	1	1.00	1.00		1	1	2	3.00	3.00	
24	19	2	3	1	3.00	3.00		1	2	2	3.00	3.00	
25	18	2	3	1	1.00	1.00		1	1	1	1.00	1.00	
26	18	2	3	1	5.00	5.00		1	3	1	1.00	1.00	
27	17	1	1	1	1.00	1.00		1	1	3	5.00	5.00	
28	18	2	3	1	1.00	1.00		1	1	1	1.00	1.00	
29	17	1	1	1	3.00	3.00		1	2	3	5.00	5.00	

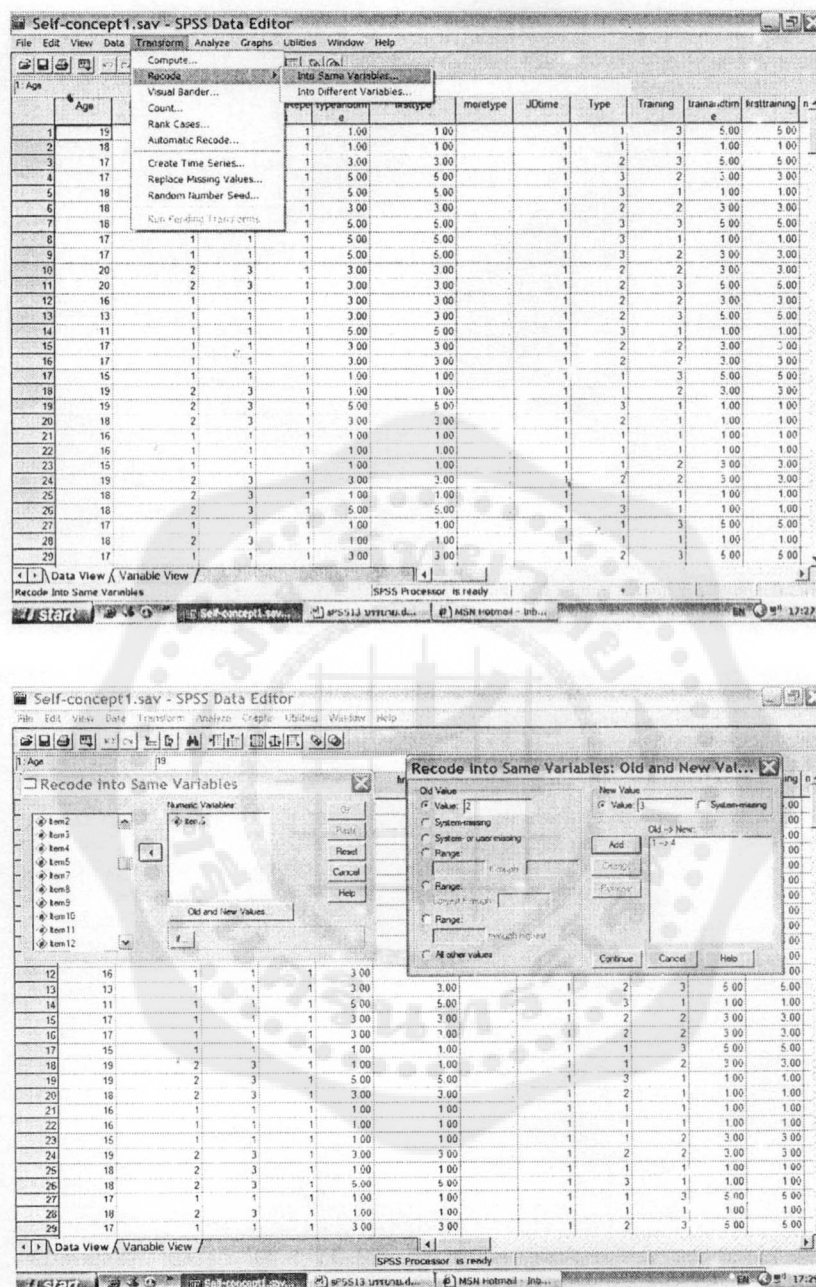
เป็นการคีย์ข้อมูล (ข้อมูลส่วนตัว ข้อมูลตัวแปรต้น ข้อมูลตัวแปรตาม) จากแบบวัดที่เราได้เก็บรวบรวมข้อมูลมาจากกลุ่มตัวอย่างหรือประชากร

ภาพที่ 2 หน้าต่างแสดงการตั้งค่าตัวแปรต่างๆ

	Name	Type	Width	Decimals	Label	Values	Missing	Columns	Align	Measure
1	Age	Numeric	8	0	Age	(1, 10 to 13)	None	8	Right	Nominal
2	age_interval	Numeric	8	0		None	None	12	Right	Scale
3	AgeandTim	Numeric	8	0		None	None	8	Right	Scale
4	FirstorRepe	Numeric	8	0	FirstorRepeat	(1, 1st time)	None	8	Right	Nominal
5	typeandtim	Numeric	8	2		None	None	8	Right	Scale
6	firsttype	Numeric	8	2		None	None	12	Right	Scale
7	moretype	Numeric	8	2		None	None	8	Right	Scale
8	JTime	Numeric	8	0	JTimes	(1 Property)	None	8	Right	Scale
9	Type	Numeric	8	0	Type	(1 0 to 1)	None	8	Right	Nominal
10	Training	Numeric	8	0		None	None	8	Right	Scale
11	trainandtim	Numeric	8	2		None	None	8	Right	Scale
12	firsttraining	Numeric	8	2		None	None	8	Right	Scale
13	moretrain	Numeric	8	2		None	None	8	Right	Scale
14	Dwelling	Numeric	8	0	Dwelling	(1, 0 to 1)	None	8	Right	Nominal
15	Scale	Numeric	8	2		None	None	8	Right	Scale
16	Total	Numeric	8	0		None	None	8	Right	Scale
17	Item1	Numeric	8	0		None	None	8	Right	Scale
18	Item2	Numeric	8	0		None	None	8	Right	Scale
19	Item3	Numeric	8	0		None	None	8	Right	Scale
20	Item4	Numeric	8	0		None	None	8	Right	Scale
21	Item5	Numeric	8	0		None	None	8	Right	Scale
22	Item6	Numeric	8	0		None	None	8	Right	Scale
23	Item7	Numeric	8	0		None	None	8	Right	Scale
24	Item8	Numeric	8	0		None	None	8	Right	Scale
25	Item9	Numeric	8	0		None	None	8	Right	Scale
26	Item10	Numeric	8	0		None	None	8	Right	Scale
27	Item11	Numeric	8	0		None	None	8	Right	Scale
28	Item12	Numeric	8	0		None	None	8	Right	Scale
29	Item13	Numeric	8	0		None	None	8	Right	Scale
30	Item14	Numeric	8	0		None	None	8	Right	Scale
31	Item15	Numeric	8	0		None	None	8	Right	Scale

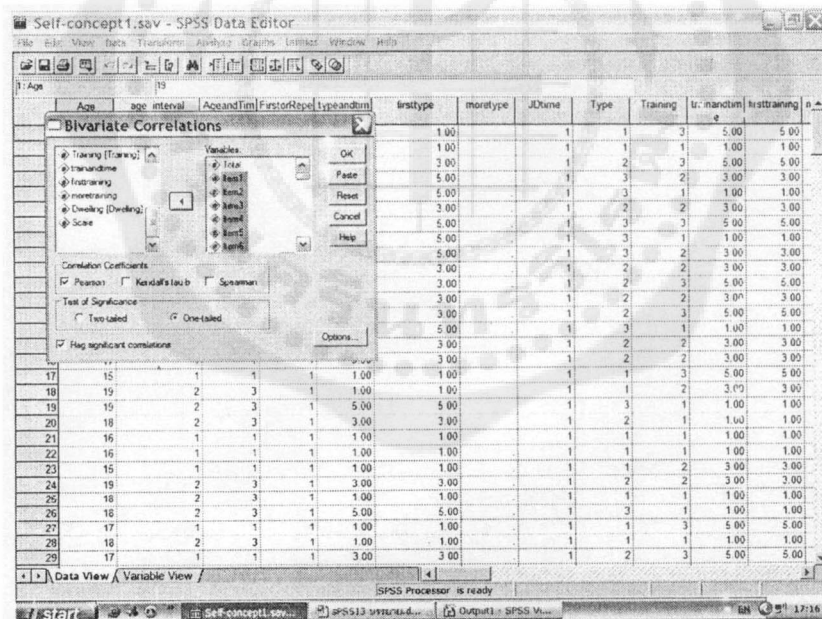
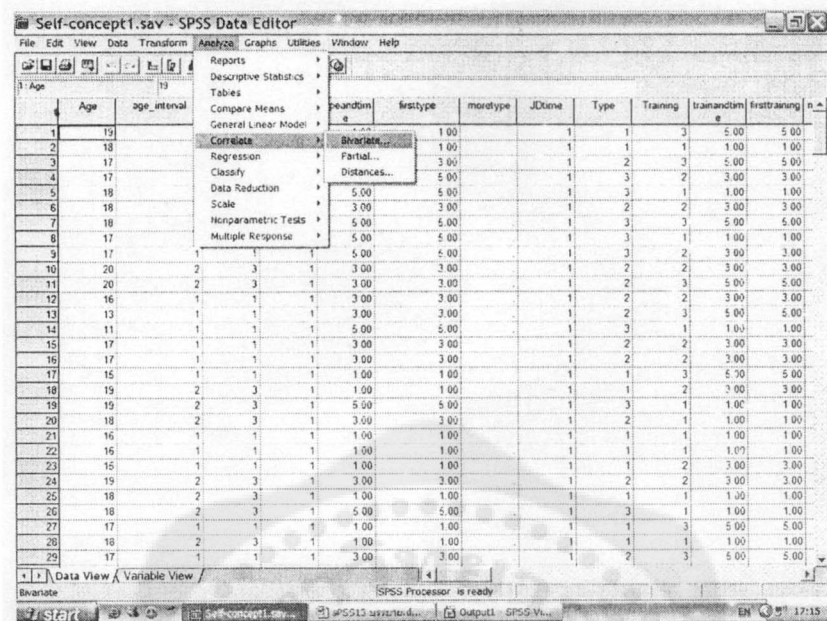
ผู้วิจัยสามารถตั้งค่าตัวแปรต่างๆได้ที่ช่อง Values ส่วนช่อง Types เป็นการกำหนดค่ามาตราตัวเลข คือ Nominal Interval Ratio Ordinal และช่อง Name เป็นการตั้งชื่อตัวแปร

ภาพที่ 3 การแปลงค่าคะแนนทางบวกให้เป็นคะแนนทางลบ

การแสดงค่า Recode คะแนน โดยเริ่มจาก คลิกที่ Transform → Recode → Into Same Variables เลือกข้อที่เราต้องการจะแปลงคะแนนมาใส่ที่ช่อง Variables จากนั้นคลิกที่ Old and New Values เมื่อปรากฏหน้าต่าง Recode into Same Variables: Old and New Values ที่ช่อง Old Values ให้พิมพ์ค่าคะแนนเดิม ส่วน New Values ให้พิมพ์ค่าคะแนนใหม่ แล้วคลิก Add เช่น 4 → 1 เป็นต้น หลังจากนั้น Continue → OK

ภาพที่ 4 การหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ

ขั้นแรกคลิกที่ Analyze → Correlate → Bivariate... เลือกข้อทั้งหมดรวมทั้ง Total
เข้าไปใส่ไว้ในช่อง Variables เลือก One-tailed กด OK

ภาพที่ 5 หน้าต่างแสดงผลของการหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ

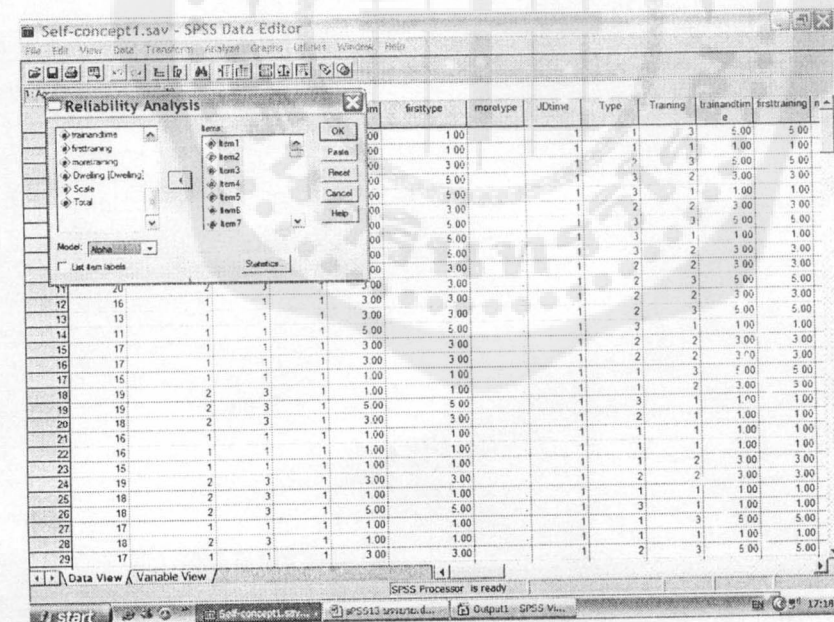
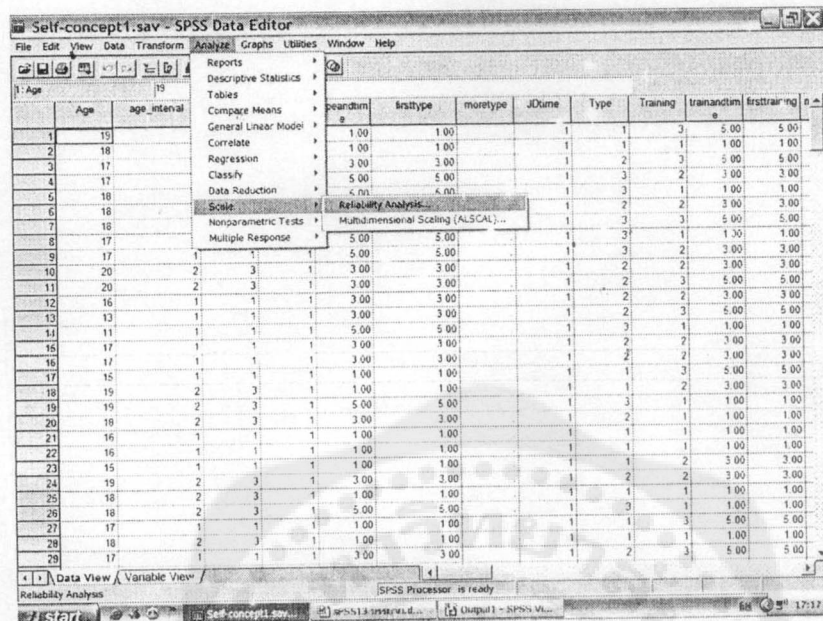
	Total	Item1	Item2	Item3	Item4	Item5	Item6	Item7	Item8	Item9
Total										
Pearson Correlation	1	.301**	.207**	.253**	.353**	.243**	.411**	.321**	.312**	.2
Sig (1-tailed)	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.04
N	254	254	254	254	254	254	254	254	254	254
Item1										
Pearson Correlation	.301**	1	.007	.114*	.204**	-.161**	.323**	.198**	.061	-.04
Sig (1-tailed)	.000		.456	.035	.001	.005	.000	.001	.162	.1
N	254	254	254	254	254	254	254	254	254	254
Item2										
Pearson Correlation	.207**	.007	1	.044	-.108*	.285**	-.061	.034	.067	.1
Sig (1-tailed)	.000	.456		.244	.043	.000	.168	.294	.142	.0
N	254	254	254	254	254	254	254	254	254	254
Item3										
Pearson Correlation	.253**	.114*	.044	1	.435**	-.045	.175**	.045	.047	.0
Sig (1-tailed)	.000	.035	.244		.000	.236	.002	.232	.230	.1
N	254	254	254	254	254	254	254	254	254	254
Item4										
Pearson Correlation	.353**	.204**	-.108*	.435**	1	-.129*	.175**	.077	.085	.0
Sig (1-tailed)	.000	.001	.043	.000		.020	.003	.111	.099	.1
N	254	254	254	254	254	254	254	254	254	254
Item5										
Pearson Correlation	.243**	-.161**	.285**	-.045	-.129*	1	.015	.048	.233**	.2
Sig (1-tailed)	.000	.005	.000	.236	.020		.404	.224	.000	.0
N	254	254	254	254	254	254	254	254	254	254
Item6										
Pearson Correlation	.411**	.323**	-.061	.175**	.175**	.015	1	.334**	.075	.0
Sig (1-tailed)	.000	.000	.168	.002	.003	.404		.000	.111	.0
N	254	254	254	254	254	254	254	254	254	254
Item7										
Pearson Correlation	.321**	.198**	.034	.045	.077	.043	.334**	1	-.002	.0
Sig (1-tailed)	.000	.001	.264	.232	.111	.224	.000		.488	.2
N	254	254	254	254	254	254	254	254	254	254
Item8										
Pearson Correlation	.312**	.061	.067	.047	.005	.233**	.076	.002	1	.2
Sig (1-tailed)	.000	.168	.142	.230	.090	.000	.113	.488		.0
N	254	254	254	254	254	254	254	254	254	254
Item9										
Pearson Correlation	.225**	-.069	.116*	.072	.064	.200**	.085	.048	.227**	.2
Sig (1-tailed)	.000	.137	.032	.127	.156	.001	.087	.221	.000	.0
N	254	254	254	254	254	254	254	254	254	254
Item10										
Pearson Correlation	.372**	.071	.046	.171**	.192*	.030	.182**	.197*	.018	.1

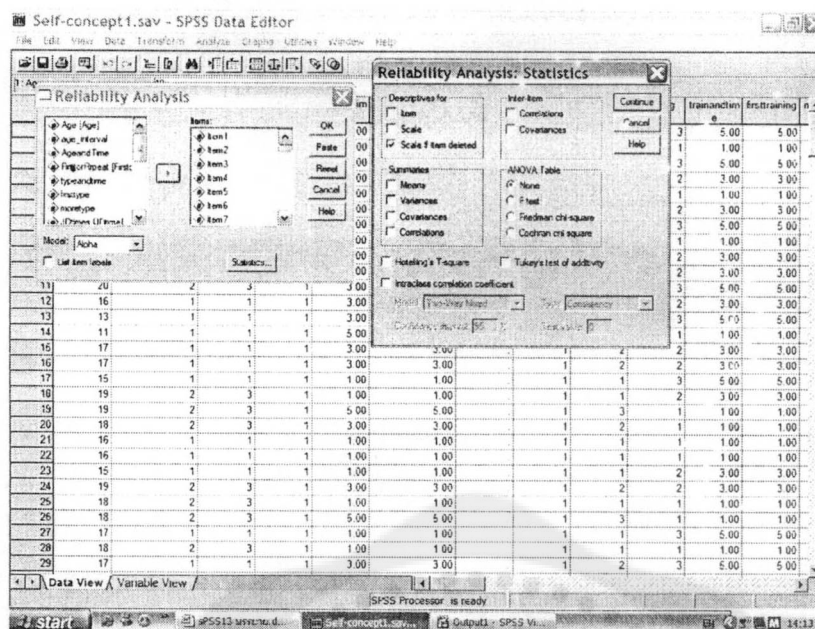
การดูว่าข้อไหนมีค่าอำนาจจำแนกรายข้อที่สูง ให้ดูที่ช่อง Total เปรียบกับข้อต่างๆ ให้เลือกข้อที่มี * ปรากฏอยู่ หรือดูที่ค่า sig ก็ได้

เช่น Item 1 มีค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ .301** ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01

- ** มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
- * มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

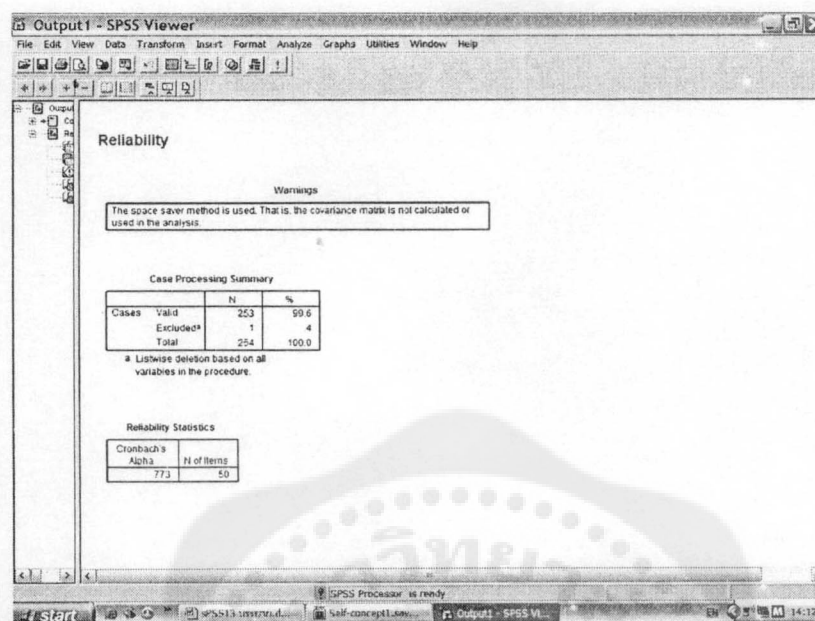
ภาพที่ 6 การหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ

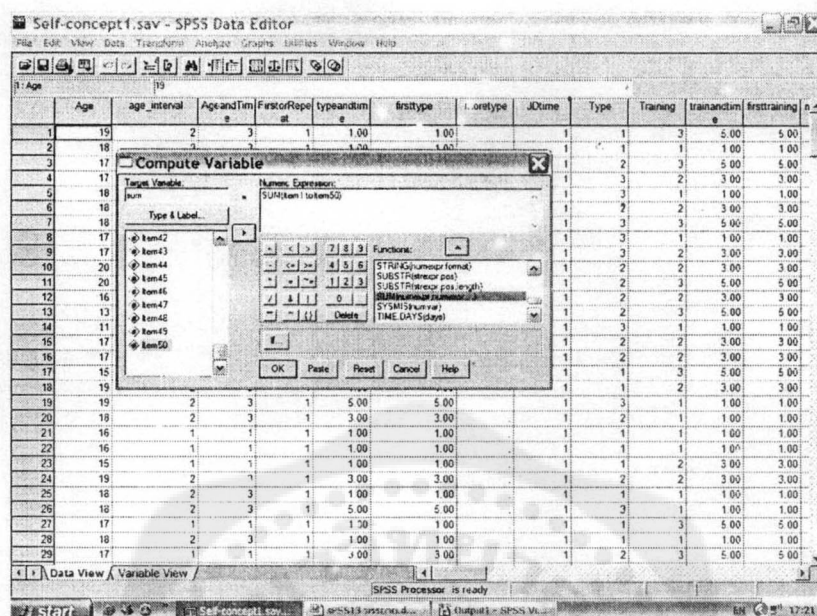
ขั้นแรก คลิก ที่ Analyze → Scale → Reliability Analysis เลือกข้อทั้งหมด เข้าไปได้
ไว้ในช่อง Item คลิก ที่ Statistics หลังจากนั้นเลือกที่ Scale if item deleted คลิกที่ Continue แล้ว
กด OK

ภาพที่ 7 Output แสดงค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับสามารถดูได้ที่ Reliability Statistics ในที่นี้ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .773

ภาพที่ 8 การหาคะแนนอัตโนมัตินั้นรวม

คลิกที่ Transform → Compute แล้วจะกล่องหัวข้อ Compute Variable พิมพ์ชื่อที่บ่งบอกถึงคะแนนรวมของฉบับนั้นในที่นี้ใช้ Total โดยพิมพ์ที่ช่อง Target Variable แล้วไปเลือกที่ Functions หา SUM (numexpr.numexpr...) แล้วกดลูกศรคลิกขึ้นไปข้างบนแล้วทำการลบ?และให้หมดไปแล้วพิมพ์ Item ข้อแรก → Item ข้อสุดท้าย (โดยมีการพิมพ์รูปแบบดังต่อไปนี้ Item x to Item x แล้วคลิกที่ OK

ภาพที่ 9 การหาสถิติพื้นฐาน

Self-concept1.sav - SPSS Data Editor

File Edit View Data Transform Analyze Graphs Utilities Window Help

Reports
Descriptive Statistics
Tables
Compare Means
General Linear Model
Correlate
Regression
Classify
Data Reduction
Scale
Nonparametric Tests
Multiple Response

Frequencies...

Descriptives...
Explore...
Crosstabs...

Age	age_interval	AgeandTim	FirstorRepe	typeandtim	firsttype	moretype	JTime	Type	Training	trainandtim	firsttraining	n
1	19				1.00			1	1	3	5.00	5.00
2	18				1.00			1	1	1	1.00	1.00
3	17				3.00			1	2	3	5.00	5.00
4	17				5.00			1	3	2	3.00	3.00
5	18				5.00			1	3	1	1.00	1.00
6	18				3.00			1	2	2	3.00	3.00
7	18				5.00			1	3	3	5.00	5.00
8	17				5.00			1	3	1	1.00	1.00
9	17	1	1	1	5.00			1	3	2	3.00	3.00
10	20	2	3	1	3.00			1	2	2	3.00	3.00
11	20	2	3	1	3.00			1	2	3	5.00	5.00
12	16	1	1	1	3.00			1	2	2	3.00	3.00
13	13	1	1	1	3.00			1	2	3	5.00	5.00
14	11	1	1	1	5.00			1	3	1	1.00	1.00
15	17	1	1	1	3.00			1	2	2	3.00	3.00
16	17	1	1	1	3.00			1	2	2	3.00	3.00
17	15	1	1	1	1.00			1	1	3	5.00	5.00
18	19	2	3	1	1.00			1	2	3	3.00	3.00
19	19	2	3	1	5.00			1	3	1	1.00	1.00
20	18	2	3	1	3.00			1	2	1	1.00	1.00
21	16	1	1	1	1.00			1	1	1	1.00	1.00
22	16	1	1	1	1.00			1	1	1	1.00	1.00
23	15	1	1	1	1.00			1	2	2	3.00	3.00
24	19	2	3	1	3.00			1	2	2	3.00	3.00
25	18	2	3	1	1.00			1	1	1	1.00	1.00
26	18	2	3	1	5.00			1	3	1	1.00	1.00
27	17	1	1	1	1.00			1	1	3	5.00	5.00
28	18	2	3	1	1.00			1	1	1	1.00	1.00
29	17	1	1	1	3.00			1	2	3	5.00	5.00

Data View Variable View

SPSS Processor is ready

Self-concept1.sav - SPSS Data Editor

File Edit View Data Transform Analyze Graphs Utilities Window Help

Frequencies

Variables:

Age (Age)
AgeandTime
AgeandTime
firsttype
moretype
JTime (JTime)
Type (Type)
Training (Training)

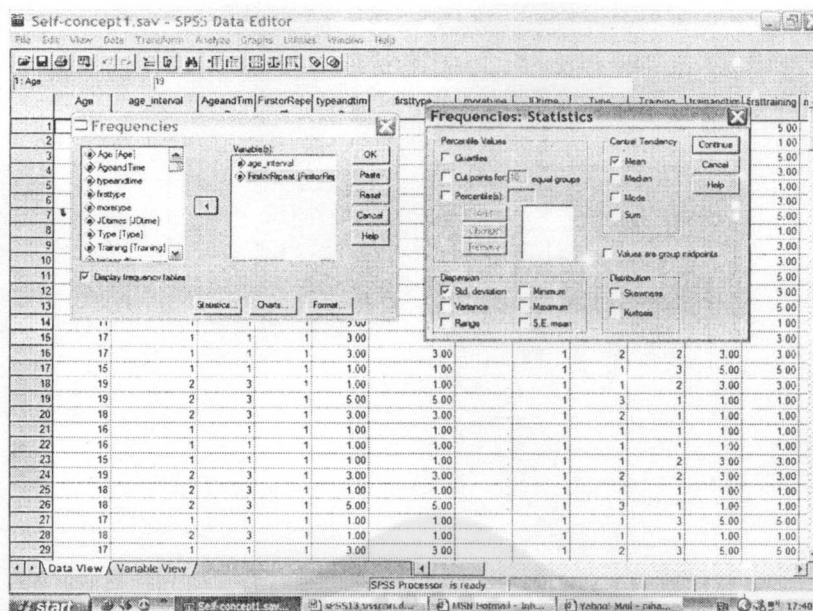
Display frequency tables

Statistics Charts Format

Age	age_interval	AgeandTim	FirstorRepe	typeandtim	firsttype	moretype	JTime	Type	Training	trainandtim	firsttraining	n
1	19				1.00			1	1	3	5.00	5.00
2	18				1.00			1	1	1	1.00	1.00
3	17				3.00			1	2	3	5.00	5.00
4	17				5.00			1	3	2	3.00	3.00
5	18				5.00			1	3	1	1.00	1.00
6	18				3.00			1	2	2	3.00	3.00
7	18				5.00			1	3	3	5.00	5.00
8	17				5.00			1	3	1	1.00	1.00
9	17	1	1	1	3.00			1	2	2	3.00	3.00
10	20	2	3	1	3.00			1	2	2	3.00	3.00
11	20	2	3	1	3.00			1	2	3	5.00	5.00
12	16	1	1	1	3.00			1	2	2	3.00	3.00
13	13	1	1	1	3.00			1	2	3	5.00	5.00
14	11	1	1	1	5.00			1	3	1	1.00	1.00
15	17	1	1	1	3.00			1	2	2	3.00	3.00
16	17	1	1	1	3.00			1	2	2	3.00	3.00
17	15	1	1	1	1.00			1	1	3	5.00	5.00
18	19	2	3	1	1.00			1	2	2	3.00	3.00
19	19	2	3	1	5.00			1	3	1	1.00	1.00
20	18	2	3	1	3.00			1	2	1	1.00	1.00
21	16	1	1	1	1.00			1	1	1	1.00	1.00
22	16	1	1	1	1.00			1	1	1	1.00	1.00
23	15	1	1	1	1.00			1	2	2	3.00	3.00
24	19	2	3	1	3.00			1	2	2	3.00	3.00
25	18	2	3	1	1.00			1	1	1	1.00	1.00
26	18	2	3	1	5.00			1	3	1	1.00	1.00
27	17	1	1	1	1.00			1	1	3	5.00	5.00
28	18	2	3	1	1.00			1	1	1	1.00	1.00
29	17	1	1	1	3.00			1	2	3	5.00	5.00

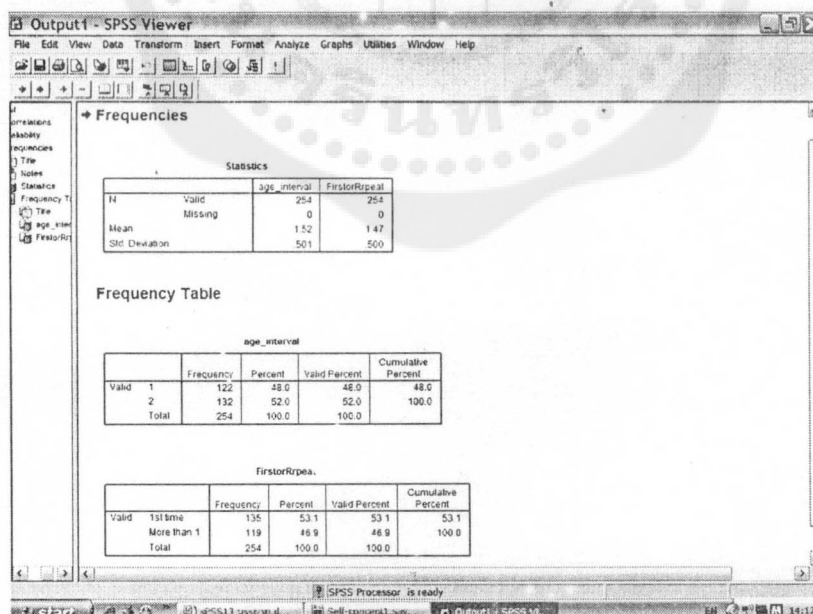
Data View Variable View

SPSS Processor is ready

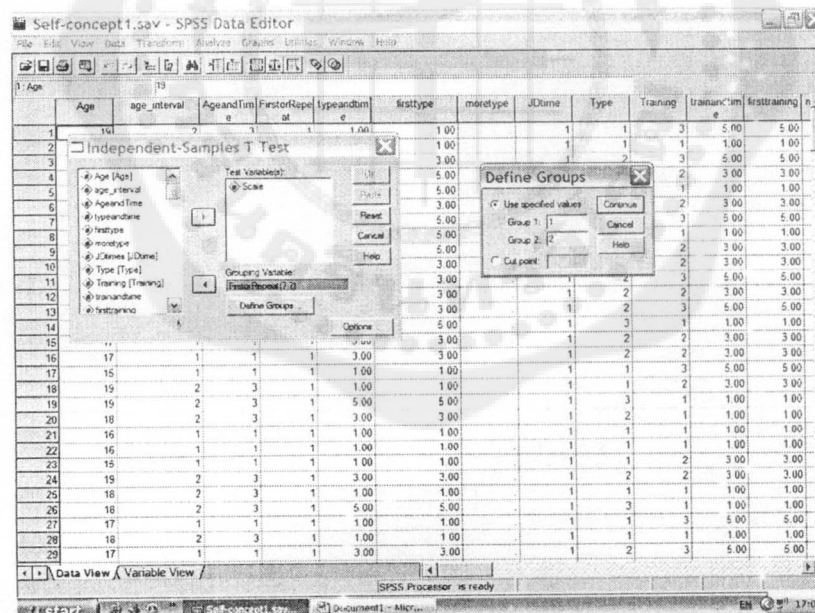
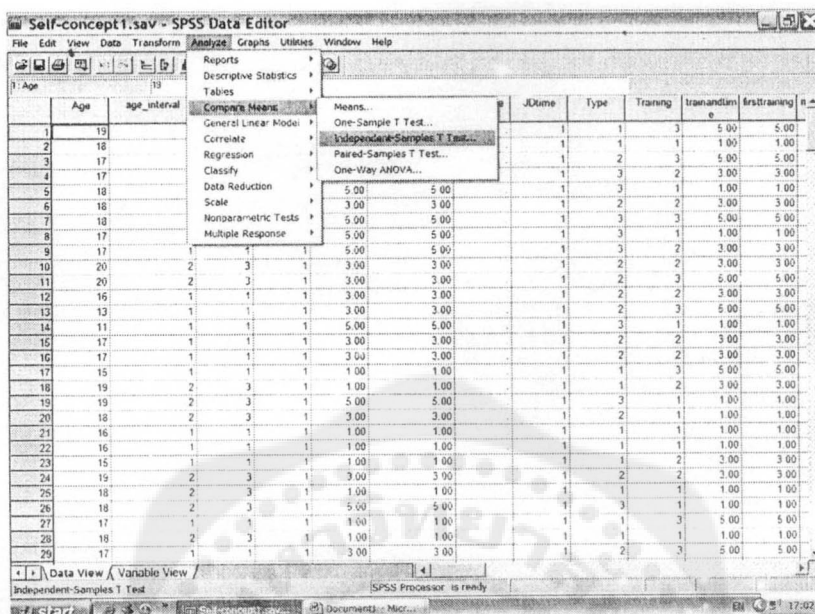
คลิกที่ Analyze → Descriptive Statistics → Frequencies เลือกตัวแปรที่ต้องการหาค่าสถิติพื้นฐาน หลังจากนั้นคลิกที่ Statistic เลือก Mean และ Std. deviation และคลิกที่ Continue และ OK

ภาพที่ 10 Output แสดงค่าสถิติพื้นฐาน

จากตารางนี้เราสามารถดูค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ age_interval กับ First or Repeat

ภาพที่ 11 การหา Independent- Samples T-Test

คลิกที่ Compare Means → Independent- Samples T-Test แล้วเลือกตัวแปรตามเข้าไปในช่อง Test Variable Test(s) แล้วเลือกตัวแปรต้นที่เราต้องการศึกษาเข้าไปในช่อง Grouping Variable แล้วคลิกที่ Define Groups แล้วจะขึ้นกล่อง Define Groups ใส่ตัวเลขที่เราได้กำหนดเอาไว้เช่นหมายเลข 1 หมายถึงการกระทำผิดครั้งแรก หมายเลข 2 การกระทำผิดซ้ำแล้วแต่เราจะกำหนด

ภาพที่ 12 Output แสดงค่า T-test

Output1 - SPSS Viewer

File Edit View Data Transform Insert Format Analyze Graphs Utilities Window Help

Output
Correlation
Cross-tab
Frequencies
T-Test
Time
Note
Grid
Index

→ T-Test

Group Statistics

	First time	More than 1
N	135	119
Mean	2.5206	2.4464
Std. Deviation	.23583	.26104
Std. Error Mean	.02037	.02393

Independent Samples Test

		Levene's Test for Equality of Variances		t-test for Equality of Means						
		F	Sig.	t	df	Sig. (2-tailed)	Mean Difference	Std. Error Difference	95% Confidence Interval of the Difference	
									Lower	Upper
Scale	Equal variances assumed	2.341	.127	2.376	252	.018	.07421	.03123	.61270	.13571
	Equal variances not assumed			2.362	239.979	.019	.07421	.03142	.61231	.13611

SPSS Processor is ready

SPSS13.0 - SPSS Viewer

จากตารางเราดูที่ค่าSig ถ้ามีค่ามากกว่า.05ดู t ตัวบน แต่ถ้ามีค่าน้อยกว่า.05ดู t ตัวล่างใน
ที่นั่นค่า t มีค่ามากกว่า.05 ดู t ตัวบนดูที่ค่า Sig (2 -tailed) แล้วหาร 2 เนื่องจากเราจะเอา
(1 -tailed)

ภาพที่ 13 การหา One-way ANOVA หรือ F-test

Self-concept1.sav - SPSS Data Editor

File Edit View Data Transform Analyze Graphs Utilities Window Help

Age age_interval J1Time Type Training trainandtime firsttraining n

1 15 1 1 3 5.00 5.00

2 18 1 1 1 1.00 1.00

3 17 1 2 3 5.00 5.00

4 17 1 3 2 3.00 3.00

5 18 1 3 1 1.00 1.00

6 18 1 2 2 3.00 3.00

7 18 1 3 3 5.00 5.00

8 17 1 3 1 1.00 1.00

9 17 1 3 2 3.00 3.00

10 20 2 3 1 3.00 3.00

11 20 2 3 1 3.00 3.00

12 16 1 1 1 3.00 3.00

13 13 1 1 1 3.00 3.00

14 11 1 1 1 5.00 5.00

15 17 1 1 1 3.00 3.00

16 17 1 1 1 3.00 3.00

17 15 1 1 1 1.00 1.00

18 19 2 3 1 1.00 1.00

19 19 2 3 1 5.00 5.00

20 18 2 3 1 3.00 3.00

21 16 1 1 1 1.00 1.00

22 16 1 1 1 1.00 1.00

23 15 1 1 1 1.00 1.00

24 19 2 3 1 3.00 3.00

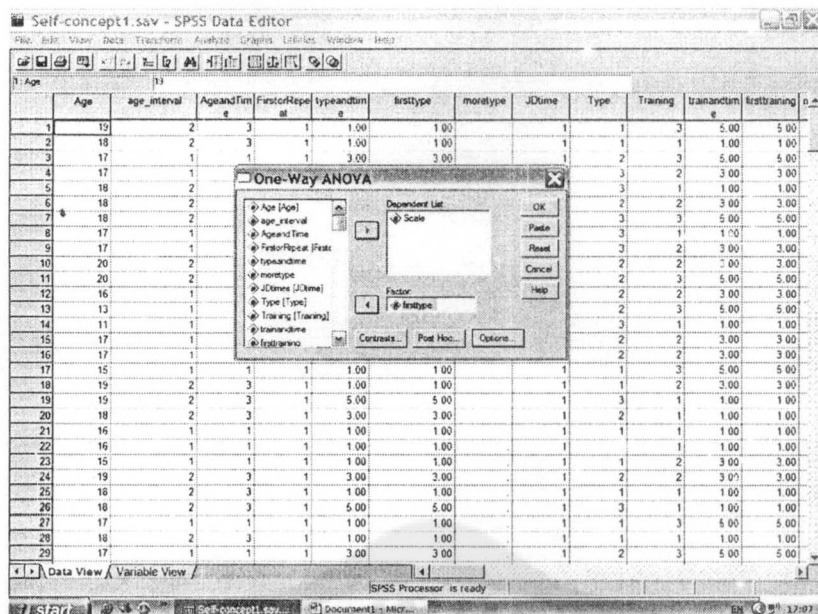
25 18 2 3 1 1.00 1.00

26 17 2 3 1 5.00 5.00

27 17 1 1 1 1.00 1.00

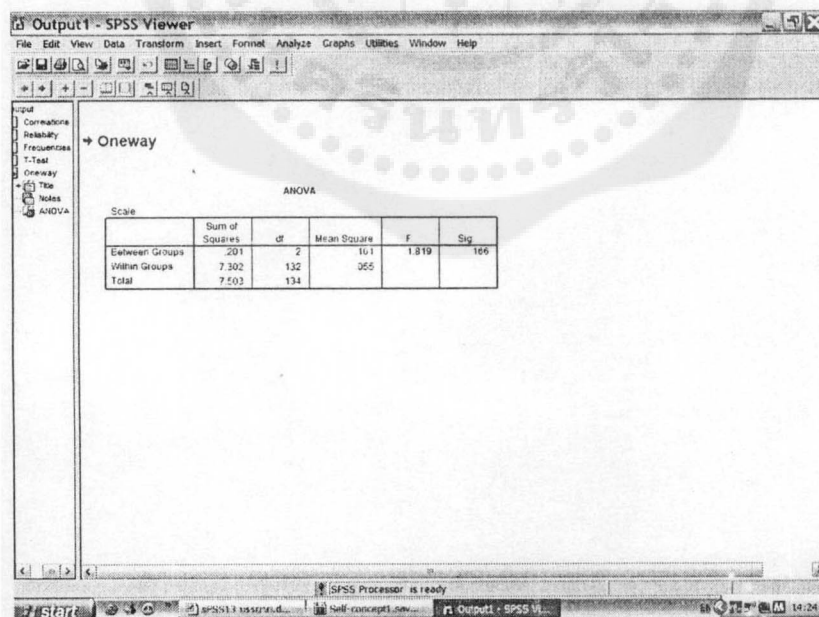
28 18 2 3 1 1.00 1.00

29 17 1 1 1 3.00 3.00

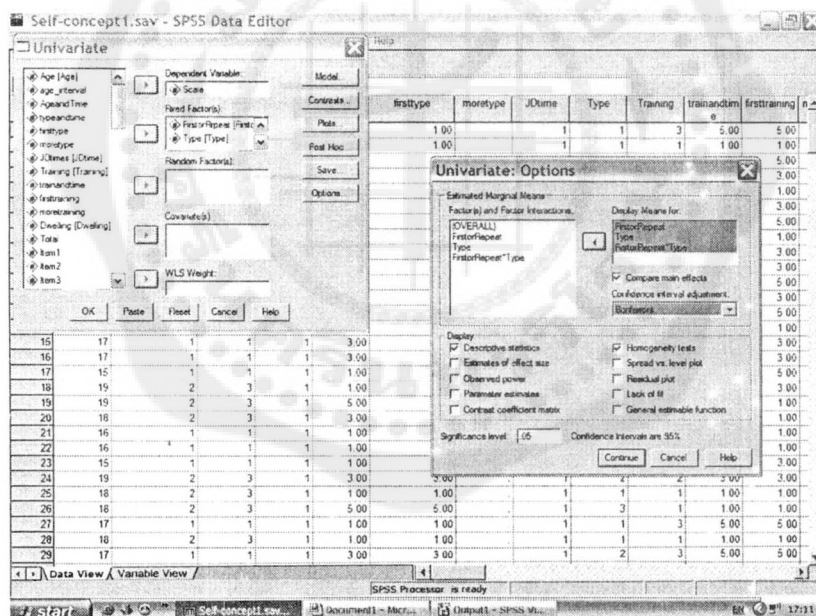
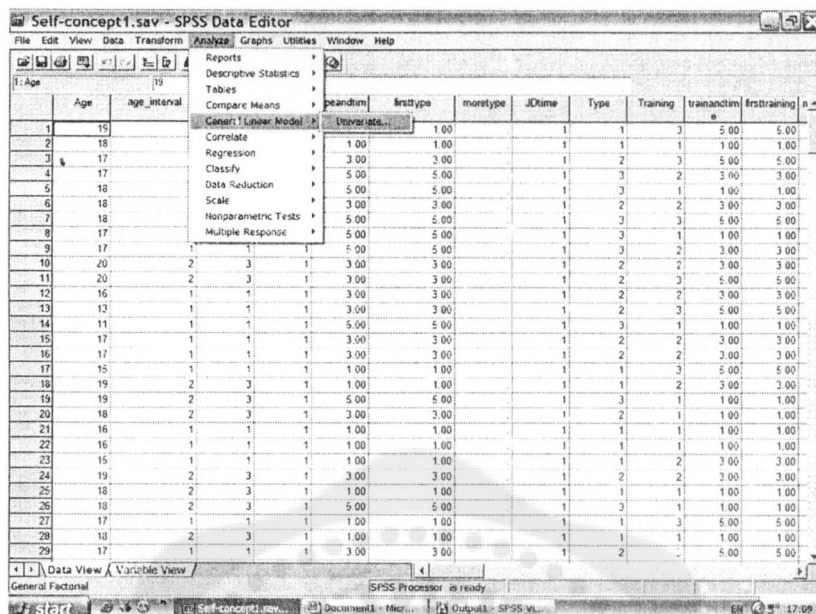
คลิกที่ Analyze → Compare Mean → One-way ANOVA แล้วเลือกตัวแปรตาม
เข้าไปในช่อง Dependent List แล้วเลือกตัวแปรต้นที่เราต้องการศึกษาเข้าไปในช่อง Factor แล้ว
คลิกที่ OK

ภาพที่ 14 Output แสดงค่า F-test

ดูที่ค่า Sig ถ้ามีค่ามากกว่า .05 ไม่ Sig แต่ถ้ามีค่าน้อยกว่า .05 Sig จากตารางสรุปว่าไม่
Sig เพราะมีค่ามากกว่า .05

ภาพที่ 15 การหา Two-way ANOVA

คลิกที่ Analyze → General Linear Model → Univariate แล้วเลือกตัวแปรตามเข้าไปในช่อง Dependent Variable แล้วเลือกตัวแปรต้นที่เราต้องการศึกษาเข้าไปในช่อง Fixed Factor(s) และคลิกที่ Option จะได้กล่องที่มีหัวข้อ Univariate: Options นำตัวแปรทั้งหมดจากช่อง Estimated Marginal Means Factor(s) and Factor interactions คลิกลูกศรนำตัวแปรทั้งหมดไปไว้ที่ช่อง Display Means for แล้วติ๊กถูกที่ compare main effects แล้วคลิกที่ลูกศรข้างล่างให้เลือก Bonferroni แล้วติ๊กที่ Descriptive statistics และ Homogeneity tests แล้วคลิกที่ continue

ภาพที่ 16 Output แสดงค่าความแปรปรวนและปฏิสัมพันธ์

SPSS Output4 - SPSS Viewer

File Edit View Data Transform Insert Format Analyze Graphs Utilities Window Help

Source: 2 4817 24562 84
Total: 2 4858 25063 254

Levene's Test of Equality of Error Variances^a

Dependent Variable: Scale

F	df1	df2	Sig.
1.141	5	248	.330

Tests the null hypothesis that the error variance of the dependent variable is equal across groups.

^a Design: Intercept+FirstorRepeat+Type+FirstorRepeat * Type

Tests of Between-Subjects Effects

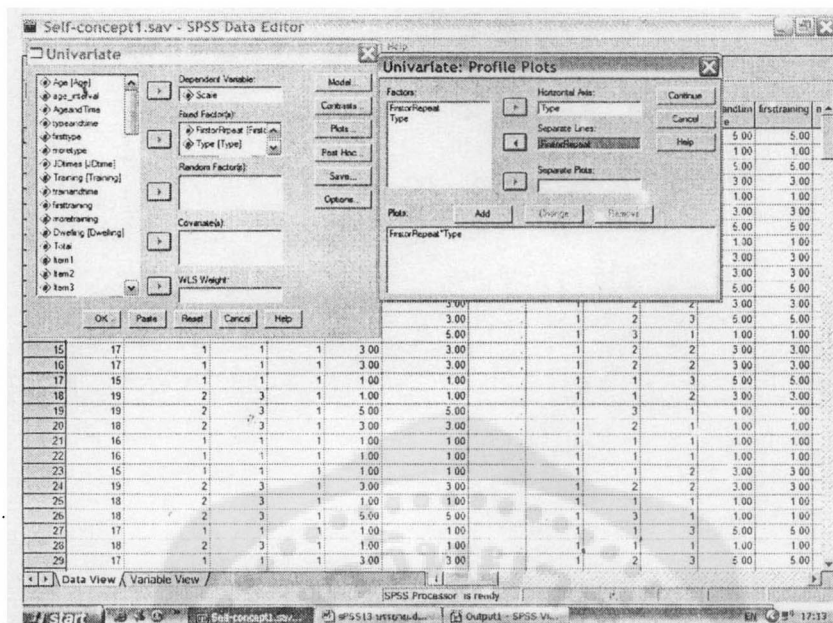
Dependent Variable: Scale

Source	Type III Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Corrected Model	.538 ^a	5	.108	2.074	.069
Intercept	1442.439	1	1442.439	23450.943	.000
FirstorRepeat	.299	1	.299	4.853	.029
Type	.045	2	.022	.363	.696
FirstorRepeat * Type	.272	2	.136	2.213	.111
Error	15.254	246	.062		
Total	1585.443	254			
Corrected Total	15.892	253			

^a R Squared = .043 (Adjusted R Squared = .021)

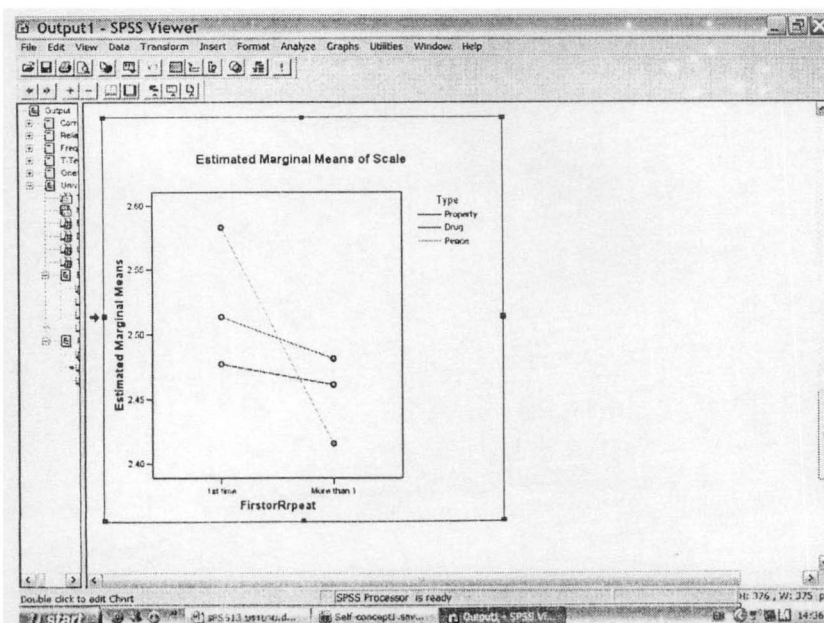
ดูที่ตาราง Levene's คือตารางดูความแปรปรวนถ้าค่า Sig มากกว่า .05 คือ ไม่มีความแตกต่างหมายความว่าความแปรปรวนมีค่าเท่ากันแต่ถ้าค่า Sig น้อยกว่า .05 คือ มีความแตกต่างหมายความว่าความแปรปรวนมีค่าไม่เท่ากันในที่นี้ความแปรปรวนมากกว่า .05 คือ ไม่มีความแตกต่างและภายหลังจากนี้ก็มาดูตารางข้างล่างเพื่อดูการมีปฏิสัมพันธ์กันในที่นี้ดูที่ FirstorRepeat * Type ดูที่ค่า Sig พบว่ามีค่ามากกว่า.05 เลยไม่ Sig (เพราะค่า Sig ต้องมีค่าน้อยกว่า.05) แต่จากตารางพบการมี Main Effects ที่ First or Repeat

ภาพที่ 17 การสร้างกราฟเพื่อดูปฏิสัมพันธ์

ภายหลังจากที่เราเอาตัวแปรตามที่เราศึกษาเข้าในช่อง Dependent Variable และตัวแปรต้นที่เราต้องการเปรียบเทียบเข้าในช่อง Fixed Factor(s) แล้วเราก็กดคลิกที่ plots จะได้กล่องข้อความที่มีหัวข้อ Univariate : Profile Plots และก็เอาตัวแปรที่อยู่ในช่อง Factors โดยเอาตัวแปรแรกเข้าช่อง Horizontal Axis และตัวแปรสองเข้า Separate Lines จากนั้นคลิกที่ Add และทำสลับกันโดยให้ตัวแปรสองอยู่ Factors ตัวแปรแรกอยู่ Separate Lines แล้ว Add แล้วคลิกที่ Continue

ภาพที่ 18 กราฟแสดงถึงปฏิสัมพันธ์ของตัวแปร

ประวัติผู้วิจัย

- ชื่อ นางสาว กนกอร กิติ
เกิดวันที่ 3 มกราคม พ.ศ. 2526 จังหวัดกรุงเทพมหานคร
- ที่อยู่ปัจจุบัน 67/3 ม.8 ซ.วัจน ถ.รัตนทวี แขวงจอมทอง เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150
- ระดับการศึกษา ปี 2541 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนวัดราชโอรส
ปี 2544 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนวัดราชโอรส
ปี 2545 เข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร
- ชื่อ นาย นันทิพัฒน์ กิจเกษมมงคล
เกิดวันที่ 12 พฤศจิกายน พ.ศ. 2525 จังหวัดกรุงเทพมหานคร
- ที่อยู่ปัจจุบัน 98 ถ.อิสรภาพ แขวงวัดอรุณ อ.บางกอกใหญ่ กรุงเทพฯ 10600
- ระดับการศึกษา ปี 2540 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนทวีธาภิเศก
ปี 2543 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนทวีธาภิเศก
ปี 2545 เข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร
- ชื่อ นางสาว นัยนา ตั้งวุฒิโชติสุทธิ
เกิดวันที่ 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2527 จังหวัดกรุงเทพมหานคร
- ที่อยู่ปัจจุบัน 99/61-62 ม.12 ซ. มัยลาภ ถ.รามอินทรา ลาดพร้าว กรุงเทพฯ 10230
- ระดับการศึกษา ปี 2541 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์
ปี 2544 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนพระมารดานิจจานุ
เคราะห์
ปี 2545 เข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร

ชื่อ นางสาว พนิดา บวรวงศ์พิทักษ์
เกิดวันที่ 6 เมษายน พ.ศ. 2527 จังหวัดกรุงเทพมหานคร
ที่อยู่ปัจจุบัน 747/94 ซ. สาธุชน ถ.สาธุประดิษฐ์ แขวง บางโพธิ์พาง อ.ยานนาวา กรุงเทพฯ
10120
ระดับการศึกษา ปี 2541 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย
ปี 2544 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย
ปี 2545 เข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร

ชื่อ นางสาว สุพรรณษา ศิริเมฆารักษ์
เกิดวันที่ 3 มีนาคม พ.ศ. 2526 จังหวัดกรุงเทพฯ
ที่อยู่ปัจจุบัน 6/101 ซ. เียนจ่า 3 ถ.ลำลูกกา ตำบลคูคต อำเภอลำลูกกา จ.ปทุมธานี 12130
ระดับการศึกษา ปี 2540 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนสตรีภูเก็ต
ปี 2543 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนนวมินทราชินูทิศ
เบญจมราชาลัย
ปี 2545 เข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร